

РИЧАРД МАРЧИНКО, ДЖИМ ДЕ ФЕЛИС СВЕЩЕН ТЕРОР

Част 13 от „Свирепия“

Превод от английски: Венцислав Градинаров, 2006

chitanka.info

Книгата се посвещава на хората, които реагираха веднага, оставиха семействата си и онези, които обичат, за да атакуват смело във войната срещу терора в Ирак и Афганистан, а после се върнаха, за да се справят с последиците от урагана Катрина.

ЧАСТ ПЪРВА

ИТАЛИАНСКАТА ВАКАНЦИЯ

„Ако искаме да сме свободни, ако това означава да запазим ненарушени неоценените привилегии, за които воюваме от толкова време, ако това означава, че не искаме страхливо да изоставим благородната битка, в която участваме толкова отдавна и сме се заклели никога да не я спираме, докато не постигнем славната си цел, то трябва да се бием! Повтарям, сър, трябва да се бием! Остава ни единствено да се уповаваме на оръжието и бога на войнството!“

Патрик Хенри^[1]

ГЛАВА 1.

Един съвет, в случай че се озовете върху кубето на черквата „Свети Петър“ в град Ватикана — пазете се от кръста точно на върха. Адски остър е.

А и керемидите са доста хлъзгави, особено онези, дето са насрани от гълъбите.

От друга страна обаче, гледката е такава, че направо можеш да си умреш. Особено ако горе с теб е и някой маниак, размахал автомат „Берета“ модел 12S пред лицето ти.

Да, знам какво си мислите: този модел „Берета“ са голяма работа, но рамата им се пука от преминаването на прекалено много горещи куршуми. Маниакът щеше да свърши много по-добра работа с един „Хеклер и Кох MP5“, защото вероятността от засечка е доста по-малка.

Аз самият бих му изтъкнал този факт, но онзи не беше в настроение за градивна критика. Лицето му се хилеше като насран задник, който сякаш казва: „Марчинко, яж олово и умри“.

Връхчетата на пръстите ми започваха да се потят. Казват, че кубето на „Свети Петър“ е най-голямото в света, но в този момент ми се струваше изключително малко. Когато онзи насочи гадния край на автомата към мен, направо ме обхвана клаустрофобия.

Собственото ми оръжие лежеше на покрива по-долу, останало без патрони. Май имах само две възможности — да се хвърля към онзи с напразната надежда, че ще успея някак да му измъкна автомата от лапите, преди да успее да ме убие, или...

Всъщност не се сещах за никакво *или*.

Но навярно трябва да обясня как изобщо се озовах в такава възвишена позиция. Не всеки ден се случва да ви поразходят по най-известния покрив в християнския свят. А причината да изляза горе се състоеше не в някоя проста и типична, а художествено изпипана осирация, от онези, дето биха накарали Микеланджело да се гордее. Е, нека се върнем към началото...

Точно това приключение започна с един факс, който се получи във вила „Свирепия“ преди няколко месеца, в коледната вечер. В средата на празния лист се четеше само един интернет адрес. Часовникът показваше малко след 10 вечерта и във вилата нямаше никой, освен мен. Тъй като нямаше какво да правя, освен да чакам да дойде добрият стар пич дядо Коледа, включих компютъра и натраках адреса, който се състоеше предимно от цифри и наклонени черти. Спомням си слабо, че очаквах да видя снимка на стареца в компрометираща поза с някое от джуджетата. Вместо това попаднах на страница с толкова ситно напечатан текст, че се наложи да щракам върху бутона лупа три пъти. Оказа се, че това е високопарна дисертация за предстоящия край на „Кръстоносната епоха“, за неизбежния сблъсък между „една велика и една болна цивилизация“ и за неудържимото издигане на Верните на Аллах. Клемент Мур или който там е писал „Нощта преди Коледа“ няма за какво да се тревожи^[2].

Във вила „Свирепия“ получавам тонове имейли, факсове и писма от всякакви хаховци и откачалки и това също щеше да потъне из гънките на мозъка ми, ако не беше подписът на края на страницата. Това „комюнике на страстта“ носеше името Саладин.

В случай че слабо познатите неуспели световни предводители не са сред любимите ви категории в „Стани богат“, ето ви малко инфо за Саладин: познат още като Салах ал Дин и половин дузина подобни варианти, Саладин е бил египетски воин от дванадесети век, превзел Йерусалим от кръстоносците. Построил стената около стария град и е първият, опитал да обедини арабските народи под зеленото знаме на Мохамед. Не успял — не че не е опитвал достатъчно или че не е имало достатъчно хора за това — но оттогава името му вдъхновява. Немалко арабски ръководители го ползват като ролеви модел и тълкуват историята и легендите през своите изкривени очила. Насър, Саддам Хюсеин, а дори и шахът на Иран са се вдъхновявали от него. Осама бен гъзин Ладен не е споменавал името му, но не е трудно човек да види колко сходни са неговите цели и тези на Саладин да създаде общоарабска империя.

През годините съм срещал разни самозвани саладиновци, като някои от тях се оказаха добри противници. Най-забележителният е

може би един в Кайро през деветдесетте години. Няма да ви отегчавам с повече история^[3] от необходимото, но ще кажа само, че името прикова интереса ми. Интернет страницата се оказа, че принадлежи на международна фармацевтична компания. Ясно е, че някой хакер я е разбил. Когато моят компютърджия се обади за проверка до фирмата след Коледа, те изразиха пълна изненада.

Или поне така той изтълкува думите „Посрани шибан Господи, какво е това, по дяволите?“.

(Моят самопомазан компютърджия и специалист по всякаква техника е един побъркан по технологиите италиански жабар на име Пол Гуидо Фалконе — задник, когото всички познаваме като Шунта. На Шунта му е шунтирана главата. С някакви метални вложки в черепа, защото се родил с вода в главата и според мен са му сложили улуци за мозъка. Много е забавно да гледаш как минава през метални детектори.)

След няколко дни дойде един факс с нов интернет адрес. Там имаше нова дисертация, която повтаряше основните пунктове на първата — историята е на страната на шизофрениците и прочее. Дисертацията свършваше с някои предсказания: щял да се издигне нов водач, който да свърже в едно световната мрежа на задници убийци, и познайте как се казвал — Саладин.

А впрочем, за демонстрация на силата на новия водач следващия ден щял да се случи малък инцидент, който да послужи като сигнал към братята по вяра и умопомрачение, че иде времето за война.

Часът на събитието беше 00:00:01, но не се споменаваше мястото. Въпреки че в заплахата не се съдържаха нищо конкретно, я докладвах в Службата за вътрешна сигурност и в ЦРУ (известни като Християни в действие^[4]). Пуснах и няколко бележки до приятели и познати в бизнеса с терористичните заплахи, като си мислех, че това поредно пращане за зелен хайвер ще ги развесели още малко.

По времето, когато подпалвах телефона си, в Ал Джазира^[5], предпочитана от всякакви откачалки и психари, потънали в света на Мохамед, да бъде благословено името му, получили факс, подобен на моя. Факсът бил предаден на репортера, който се занимава с бръщолевиците на ненормалните, и той съвсем прилежно отворил адреса на своя компютър и започнал да чете комюникето на Саладин, което в този случай било на арабски. Повечето от бръщолевиците се

оказали познати — война на цивилизацията, смърт на кръстоносците и пр. — но в случая имало и по-конкретни предсказания за хаос, размирици по цялото земно кълбо и най-вече в свещената пустинна земя, позната като Афганистан. В комюникето се споменавало също, че определен кораб с втечен газ на път от Малайзия към едно ново пристанище в Китай ще бъде взривен в началото на новото хилядолетие от Рая на Аллах. И този път посоченият час бил 00:00:01.

Репортерът обмислил въпроса и решил да го прочете, но установил, че корабът вече е взривен. Затова решил, че времето на експлозията е правилно или достатъчно близко до правилното, ако приемем, че часовникът ви е настроен спрямо времето в Мека, Саудитска Арабия, която, ако сте мюсюлманин, е центърът на светската вселена. Репортерът написал статия и световните разузнавателни агенции хвърлили значителни ресурси за двадесет и четири часа време в опити да направят профил на Саладин. На мен ми се обадиха не един, не двама, а трима аналитици от Християните в действие, за да ме разпитват за Саладин, за интернет страниците и за факсовете. Разказах им всичко, което знаех, а то не беше много. Агенция безименна — ултрасекретната подслушвателна станция във Форт Мийд — френетично се разрови из архивите си, за да види какво е подслушала за Саладин, без да знае кой е той. Китайците натовариха група специални агенти на един катер и ги пратиха да интервюират оцелелите. Специалисти следователи от шест или седем страни отлетяха до останките от кораба, повечето от които се намираха недостижимо дълбоко, на дъното на Тихия океан.

Резултатът от всички тези усилия се оказа една голяма тлъста нула. Нищо от думите на членовете на екипажа не потвърди, че експлозията е причинена от бомба. По отношение на мерките за безопасност корабната компания беше с доста бледо досие и въпреки че за случайна експлозия се изисква изключителна некомпетентност, ще кажа, че такава имаше в изобилие.

Експертите стигнаха до заключението, че експлозията е станала преди изпращането на факсовете. Затова решиха, че вероятно Саладин е чул за трагедията и опитва да си припише заслугата за нея, за да засили позициите си в общността от откачалки. В това имаше смисъл, особено предвид факта, че за съществуването му нямаше никаква

информация, докато не ми прати факс. И всъщност наистина нямаше почти никаква информация, освен факсовете и интернет страницата.

Съгласих се Агенцията за националната сигурност да дундурка факса ми няколко дни, но освен няколко прогнози за това кой ще спечели купата по бейзбол не се получи нищо друго. Саладин отпадна от радарите им скоро след това.

И от моя. Липсата на повече информация през следващите няколко дни ме убеди, че става дума за поредния подражател на Осама, който търси начин да стане халиф по евтиния начин. Всеки задник с компютър и рудиментарни познания може да се хакне в повечето системи на разни фирми, а манията за величие се среща сред мюсюлманите също толкова често, колкото и сред всички други по света.

А и си имах друга работа. „Ред сел интернешънъл“, моята фирма за консултации по сигурността, спечели няколко договора през миналото лято и есента. Продължавахме да обучаваме Службата за национална несигурност и Министерството на отбраната, но все повече работехме за частни фирми. Повечето от задачите си бяха лесни, като аз и няколко от моите хора изкарвахме едри кинти с обяснения на охранителите на фирмите защо процедурите им не струват хартията, на която са написани. Най-добрите задачи включваха симулации на терористични нападения и промишлен шпионаж. Не само ни плащаха абсурдно добре, но и се забавлявахме страхотно. Любимите ни хитрини включваха отвлечане на генералните директори на фирмите в деня преди официалното начало на нашата задача. Водехме ги в най-люксовия ресторант в града, докато шефовете на охраната се побъркват да ги търсят, и се наслаждавахме на вечеря от десет блюда, като с помощта на поставени от нас видео- и аудиобръмбари следяхме смешните действия на противника. Единственият недостатък се състоеше в срамно голямата стиснатост на повечето директори и се стигна дотам, че трябваше аз да вземам сметката и сам да написвам сумата на бакшиша, преди да я подпишат. Иначе сервитьорите никога нямаше да ни обслужват добре, ако се върнем тук.

Тези задачи водеха до допълнителни работи зад граница, обучение, а в няколко случаи и хорови изпълнения в чуждестранни курорти за развлечения като красивия Кандахар и приятния Багдад.

Пеехме, тананикахме и при нужда изхвърляхме боклука. Стандартните ни договори включват клауза за неразкриване на информация и тази клауза е голяма колкото книгата в ръцете ви — адвокатите казват, че нямам право да назовавам компанията, за която работя, и да не казвам какво правя. Ако питате мен, адвокатите могат да идат да смучат лайна, но тъй като много от договорите се изпълняват в момента, то за да пазя собствените си хора, предпочитам да свеждам дискусията за методите и начините до минимум. Достатъчно е само да кажа, че правехме каквото трябва, жънехме съответните награди и понякога претърпявахме удари, заради които съответните награди изглеждаха толкова добър стимул.

А тази задача, за която става дума, включваше договори в Афганистан, където три различни западни компании се нуждаеха от нашето съдействие в различна степен. По някое време през февруари — седмици след като факсовете от Саладин започваха да избледняват и да се мачкат по краищата — забелязахме засилване на операциите срещу компаниите, с които работехме. А накрая и срещу самата „Червена клетка“. Операцията срещу нас не изглеждала свързана с другите, но ни се стори достатъчно интересна, за да свикам общофирмена конференция за обсъждане на случая. По различни причини, включващи и качеството на бирата, избрахме за срещата месец март в Германия.

Което съвпадна много приятно със собствения ми график, защото трябваше да ида в Италия горе-долу по същото време, за да говоря на една годишна среща на НАТО за новите реалности и тероризма.

За мен Италия винаги ще бъде страната на романа, доматения сос и жените с много избухлив нрав. Служил съм в Италия в края на 50-те и началото на 60-те години. За голяма част от развитието си след това виня факта, че работих за най-тлъстия и грозен НЛО (Невероятно лоест офицер жена) във Военноморските сили — ужасът от тази жена ме накара да стана водолаз и беше по-страшен от всяка бойна ситуация, в която съм попадал през годините. Ако понякога нямам желание за физическа подготовка, само споменът как дебелите бузи на задника ѝ се мятат на вятъра ми стигаше, за да се стегна.

Връщал съм се в страната на чесъна и ригана още няколко пъти, докато служих във ВМС, с моите тюлени и с „Червената клетка“,

където провеждахме обучение, охрана и някои неща, за които не мога да ви разкажа, освен ако преди това не ви гръмна. Е, обичам Италия, особено ако някой друг плаща да ида там.

Решението да присъствам на конференцията на НАТО беше повлияно от факта, че Карен Феърфийлд вече се беше записала за четиридневния престой през средата на март. Освен че ми е основната любима, светлината на живота и много по-добра половинка, Карен завежда отдела за Вътрешна несигурност към Министерството на вътрешната сигурност. Нейният шеф я изпрати на конференцията, защото трябвало да бъде на сватбата на сина си, и основната ѝ роля щеше да е да се усмихва любезно на приемите и да не се губи из римските руини. Аз вече обмислях идеята да бъда с нея, когато дойде поканата. Уговорките с надутите бюрократи от НАТО отнеха към пет минути — съгласиха се не само да ми намерят хубав хотел извън Рим, но и да заредят минибара с „Бомбай сапфир“. Аз сам се погрижих да си резервирам едно ферари.

На летище Фиумичино ни посрещна един натовски апаратчик от средно ниво на име полковник Бофо Буфано. От двете ни страни застанаха двама италиански войници и така преминахме светкавично през митницата и след битката със сутрешния трафик се озовахме в една крепост от времето на Ренесанса, която представляваше ултрамодерен хотел. Карен има един особено добър начин за лечение на умора след презокеански полети и след като го използвахме, отидохме на късен обяд с един стар приятел, д-р Паоло А. Болонезе. Запознах се с него в Рим, когато водех „Тюлен шест“, а той служеше като армейски хирург в батальон карабинери — трябваше да превземем един самолет, а той стоеше в готовност да оправя всички аки, които можеха да ни се случат. Сега докторът е шеф на катедрата по неврохирургия в университетската болница на остров Лонг Айленд, Ню Йорк, и е директор на института „Чиари“, където се ходи, ако трябва да си оправяш гръбнака. Оказа се, че е в родината си, за да бърбори за нещо, което нарича „лазерно-доплеров потокоизмерителен приложен неврологичен интероперативен ултразвук“. На прост английски значи, че може да ви обели мозъка слой след слой, както се бели лук.

Докторът заразказва за новата техника. Нищо не разбихах до мига, в който сравни работата си с това, което правих, докато

разглобявам мини. Да, той работи по глави, а аз по капачки на коляното и затова се забавлявахме доста в приказки за своите специалности.

След обяда двамата с Карен заминахме за приема във вила Д'Есте в Тиволи, една типично свръхразкошна италианска градина, която впечатлява посетителите с изглед на Рим на разстояние един изстрел с гаубица още от 1572 г. Празненството започна както трябва да започва всяка военна операция на НАТО — с ордьоври и коктейли. Моята представа за аперитив е „Бомбайски сапфир“ без нищо и италианските ми домакини с удоволствие се отзоваха.

Напоследък антитероризмът е развиваща се индустрия и по време на коктейла се запознах с част от свежата кръв в бизнеса. Поляците и германците винаги можеха да те разсмеят, добро впечатление ми направиха и няколко млади турци чак от Румъния. Запознах се и с Баукус Досдиер, един дребен тъмнокож белгиец от Мароко и Франция, нает неотдавна от Ватикана да води групата за борба с тероризма към Светия престол. Може да се изсмеете — аз лично се смях — но ако някоя организация знае кое що за терора, то това е католическата църква; в края на краищата именно те са дали на света Испанската инквизиция.

Ако си поиграе човек малко с правописа, ще открие, че Досдиер се превежда почти буквално като Задномагаре на френски, и името му отиваше. Независимо от белите европейски предци, в кръвта му преобладавала африканска черна кръв — какво ли още може да научи човек по време на коктейли — и това му помогнало да получи работата от кардинала, на който бил подчинен, вероятно защото Африка е недостатъчно представена в църковната йерархия или пък защото краставите магарета и през девет баира се подушват. Задномагаре потвърди категорично, че причината е втората, и след това се засмя на шегата си. Прекарал детството си в Северна Африка и Близкия изток, където един от дядовците му бил високопоставен офицер от френския чуждестранен легион, а чичо му работел като дипломат. Очевидно семейството му имало пари от поколения в Близкия изток и Белгия и предполагам, че той е черната овца в рода и в буквалния смисъл. Когато бил съвсем млад, работил за службата за сигурност в Мароко, след това започнал работа за две частни охранителни фирми, включително и службата, помогнала при реорганизацията на

жандармерията на държавата град Ватикана, след което преминал на сегашната си работа.

Туристите познават папската швейцарска охрана — онези, които носят дълги корнизи за пердета и се обличат сякаш са на оперната сцена. По-голямата част от работата им е да изглеждат добре и докато опитват да пазят папата, сериозната полицейска работа се върши от жандармерията на държавата град Ватикана. Външната сигурност се осигурява предимно от италианската Инспекция по обществената сигурност към Ватикана. Говори се, че папата решил да се постегне малко, след като тръгнали слухове, че старите шефове на охраната имали връзки със сенчестата неофашистка група, позната под името „Парко дей принципи“ или П2, или на английски — брокери на силата.

(Не си правете труда да отваряте италианско-английските си речници, защото преводът не е точен. Но не само това им е шантавото на П2. Предполага се, че групата била сформирана след Втората световна война и възприела стратегия за продължителна война с надеждата, че в един момент хората ще поискат връщането на някой като Мусолини. Имат връзки с всички, включително с Щатите и любимите ни Християни в действие, познати ни като ЦРУ. Заговорът е твърде странен и рунтав, за да го описвам тука, но важното е, че папата и някои от клерикалите около него са искали свежо лице извън Италия и точно затова Задномагаре получил работата си.)

Задномагаре хареса Карен, за което не го виня, и се зае да ѝ обяснява за Рим и да пита какво е видяла и какво я интересува. Някак си разговорът се насочи към местата за хранене. Задномагаре изстреля серия мнения, предложи съвет какво блюдо трябва да се яде в различните ресторанти и как да се справи човек с прословутите придиричиви сервитьори. Накрая спомена за „Габи ди Габи“, някакъв натруфен ресторант, за който Карен прочела в списание в самолета.

Карен ми намигна и каза, че би искала да яде там, като си мислеше, че така ще го накара да млъкне. Вместо това той измъкна мобилния си телефон, набра ресторанта и направи резервация, като даже се оказа, че сметката ще ни я плати католическата църква, което си е майтап или причина да иде човек на изповед. След това се возихме из хълмовете над столицата на връщане към хотела и насилвах здравата старото ферари. Рим не е в тропиците, но март е доста приятен месец и осеяното със звезди вечерно небе се оказа точно

такова, за каквото мечтаехме. Заради сваления гюрук в колата беше достатъчно хладно и Карен се облегна на мен, за да се топли. Върнахме се в хотела навреме за по една чашка, след което се оттеглихме в покоите си с бойници, за да се отдадем на *la dolce vita*^[6] през нощта.

Речта си трябваше да чета чак следващата вечер. След като се изпотихме в тъмницата на крепостта на следващата сутрин, двамата с Карен постъпихме като туристи и се отправихме към Колизеума, за да зяпаме мястото, където някога лъвовете и християните са си правили семейни излети. Разходихме се из руините на форума, който е дал началото на римската бюрокрация и правна система. Може бюрократите и писарите по каменни плочи с длета отдавна да ги няма, но не бих се изненадал, ако някои от делата, депозирани през времето на Цезар, все още чакаха да влязат в съда. Аз не си падам много по туризма — обичам да грабя, ако не изнасилвам, когато посещавам чужди страни, и всичко различно от това ми се струва губене на време. Но Карен се отдаде изцяло на изживяването и докато обикаляше руините, си помисли, че чува рева на нападащи готи.

Сигурно е чула скапаните италиански шофьори, които карат през града по-бързо от половината коли от Формула 1. Едва се отървахме, докато вървахме към конференцията, която се провеждаше в старото обиталище на Мусолини в Палацо Венеция. Говори се, че призракът на Il Duce^[7] обикаля коридорите, вероятно в търсене на някое загубено разписание на влаковете. Не видяхме призрака, но срещнахме същите американски бойци от Делта Форс, които преди няколко месеца бяха освободили италиански заложници от иракски терористи. Намираха се тук, за да получат заслужено потупване по задника от политиците. За мене беше чест и привилегия да се запозная с тези бойци. Имам късмета да наричам мъжа, създал Делта Форс, полковник Чарли А. Бекуит свой приятел и съм сигурен, че и той щеше да се зарадва на тези млади герои, които дори по време на церемонията настояваха, че „не са направили кой знае какво, а просто са си свършили работата“.

Запознах се и с посланика в Италия, Гордън Г. Уайт, и чаровната му съпруга Петра. Уайт е политически назначен дипломат, да се чете голям играч, който умее да набира средства за разни цели, но нямах против, особено след като обяви, че е голям почитател на моите книги, като се почне с първата и най-добрата, „Свирепия“. Знаете колко съм

скромен и затова веднага се изчервих и поисках нова напитка. Проверих си и портфейла, защото обикновено когато те хвали някой политик, ще трябва да плащаш големи пари. Но Уайт се оказа различен, или поне се прикриваше умело. Представи ме на шпионина към посолството (една загуба на пространство, за която дори не искам да говоря) и един англичанин от МИ6, когото всъщност познавах, но и двамата се престорихме, че се виждаме за първи път. Агентът от МИ6, когото ще нарека Шекспир, ме бутна настрани след минутка-две и ми показва разпечатка. Погледнах я достатъчно дълго, за да установя, че това е критична литература на тема необходимостта от „война с кръстоносците“. Нямахше подпис и не направих връзката със Саладин, докато моят събеседник не опресни паметта ми с удара на танкера през декември.

Шекспир беше сред хората, на които бях разказвал за факсовете, и си разменихме информация за Саладин. Той знаеше много повече от мен и го свързваше с една свободна група от ислямски терористични клетки. Освен взривяването на малайзийския танкер Саладин, изглежда, е осигурявал пари и на групи, които участвали в нападение в Южна Африка и срещу американското посолство в Испания. Една египетска група пускала по компютрите на своето правителство комуникета с текст като неговите (и се възползвала от същите пропуски в сигурността на сървърите). Според Шекспир Саладин раздавал пари по различни начини, за да финансира операции в Европа и Азия. По мнението на Шекспир особено злокобно било финансирането на религиозни училища в Пакистан и на мюсюлмански благотворителни организации в Индия — все дейности, помогнали някога на Бен Ладен да се изкачи на върха на движението. Саладин опитвал да стане незаменим халиф през идното хилядолетие. А ние дори не знаехме истинското му име.

Тайм аут от половин секунда, за да разясня едно често срещано неразбиране относно парите. Повечето от нас мислят за шест или седемцифрени суми, когато се говори за терористи и за финансиращите ги мрежи. Ние знаем (или си мислим, че знаем) колко струва екипирането на групите за борба с терористи и, естествено, приемаме, че толкова струва и на лошите. Истината е, че в повечето случаи тероризмът е нискобюджетна операция. Помощта е евтина и повечето от необходимите оръдия на занаята са в изобилие,

независимо дали говорим за „АК 47“ или за необходимите химически вещества за взривяване на разни неща. За типичното танго няколко хиляди долара са добра сума. Дори и сензационни „акции“ като отвратителното нападение в Ню Йорк и Вашингтон на 11 септември не струват повече от петдесет хиляди долара. (На Съединените щати им излезе досега 80 милиарда, което си е доста добра възвръщаемост, ако си падате по икономиката.) Според мен това не е малко, а предполагам, и вие сте на това мнение, но искам да кажа, че няколко долара тук, няколко хиляди там, от привидно законна благотворителна група, както копелетата правят от години, и се получава значителен принос за каузата. Като изобщо не споменавам „чистата случайност“ тези групи да наемат на работа симпатизанти на терористичните мрежи. Един от начините, по който би трябвало да се борим с тероризма, е като стиснем за шията благотворителните организации, които използват американски пари, за да ни захаят за задника, че и по-лошо. Миналата година направихме плах старт, но все още сме прекалено разтревожени за общественото мнение извън САЩ, че да пресечем потока от приходи.

Край на лекцията. Слизам от трибуната.

Шекспир извади още един адрес на интернет страница. Адресът беше изпратен на Ал Джазира преди няколко часа. (Щеше да се окаже, че и аз съм получил такъв, макар да не го знаех навремето.) Страницата беше на английски. Саладин предричаше „голям удар в сърцето на кръстоносната империя“ в „избрано от тях време“.

— Те ли избират мястото или ние? — попитах Шекспир.

Той отначало не разбра какво го питам и трябваше да му покажа думите „избрано от тях време“.

— Би трябвало да пише „от нас“. Очевидно трябва да плати малко повече за преводач — отговори Шекспир.

— Как мислиш, коя ще е целта?

Агентът на МИ6 сви рамене. Съществуваха прекалено много възможности.

— Съвсем малко хора приемат Саладин сериозно — добави той и отиде до бара да дозареди. — Вашето ЦРУ мисли, че той е въздухар духовник и си приписва заслугата за нещо, което други са направили. Точно като самите тях.

— Вярно е. Кой не би искал да си припише заслугата за осакатявания и убийства?

— Според мен този е истински — каза Шекспир. — И е някъде в Европа. Смятам, че не само раздава пари на хората. Мисля, че съвсем скоро ще предприеме голямо нападение, много голямо.

— Това го казваш по принцип или защото имаш информация?

Нашето тихо кътче започваше да става съвсем не толкова тихо и Шекспир се намръщи, като видя някои от приближилите се.

— Утре — предложи. — На по-спокойно място.

Разбрахме се да се срещнем следобеда и се смесихме с тълпата. Половин час по-късно ни вкараха в балната зала в съседната врата, където ни поднесоха вечеря от седем блюда. Едва когато сервитьорите се засуетиха с еспресото, започна деловата част с церемония за отдаване на почит на хората от Делта. После пристъпихме към основната цел на вечерта: поредица речи от шефовете на сигурността на различни държави обявиха каква страхотна работа са свършили през изминалите шест месеца след залавянето и мигновеното самоубийство на шейх Абу Абдула, известен на запад като Осама бен Ладен. Толкова много се потупваха по гърбовете, та се изненадах, че нямат дежурен лекар, специалист по заболявания на гърба.

Когато дойде моят ред да говоря, излязох отпред, извадих речта от джоба си, погледнах я и я скъсах на две. Все някой трябва да развали купона и май щях да съм аз.

— Мисля, че трябва да започна с думите, че залавянето на Осама гъз Ладен беше най-добрата диверсионна работа, която съм виждал — обявих на аудиторията. — Американските, италианските и пакистанските групи, които работиха заедно за тази цел, заслужават пълно признание. Свидетели бяхме на отлична работа през изминалата година и половина от групи за борба със специални методи по целия свят, като повечето от тях не можем да споменем, защото са строго секретни.

Всички решиха, че ще продължа оргията от самопохвалване, и изръкопляскаха бурно. Оставих ги да се порадват малко и продължих:

— Но борбата ни съвсем не е свършила. Напротив, сега е още по-опасна. Всеки хахо от ислямския свят се стреми да стане главна чалма.

Някои от хората в залата се усмихнаха. Много повече направиха гримаса, вероятно защото не разбираха моя жаргон или пък, кой знае, сигурно долавяха накъде бия.

— Сега сме само в началото на битката, самото начало. Още не сме започнали сериозна работа. А трябва. Сега, когато противникът е все още относително неорганизиран, имаме съвсем ограничени възможности да не допуснем войната да стигне дотам, че немюсюлманските страни в света — НАТО, САЩ, Русия — да решат, че единственият начин за ефективно справяне с врага е масиран отговор. Не говоря за случилото се в Афганистан или Ирак. Не говоря за превземането на Чечня. Мисля за онова, което в момента е немислимо, което е извън нормата, защото не искаме да помислим логично в дадената ситуация. Говоря за онзи вид отмъщение, до което ще прибегнем, до което ще трябва да прибегнем, ако хората, които постигат целите си с тероризъм, започнат сериозно да застрашават западната цивилизация и големи части от населението. Нека изложи проблема. Ако наследникът на Бен Ладен взриви ядрена бомба тук, в Рим, как ще реагира НАТО? Дали унищожението на Мека с ядрена ракета ще е извън всякакъв въпрос? Ако Москва бъде покрита от ядрен облак и се докаже, че оръжието е дошло от Иран, дали отмъщението ще спре, когато Чечня стане на прах?

Доста хора изстенаха. Макар и професионални воители и военни предводители, повечето присъстващи не искаха да разсъждават над смисъла на заплахите от страна на ислямските екстремисти. Те не мислеха за онова, което според мен беше възможно. Те виждаха или искаха да виждат борбата, в която участваха, като серия малки, изолирани битки, с които могат да се справят една след друга — престрелка тук, нападение там. Дори след 11 септември и атентатите на влака в Мадрид никой не вземаше на сериозно възможностите или бръцоловиците на екстремистите. Разбира се, европейците бяха допуснали същата грешка с екстремистите и преди, точно в тази зала.

Не че американците заслужават да се потупат по гърба. Ние самите бяхме дали на половината копелета, които блъснаха самолетите в Пентагона и Световния търговски център, правото да гласуват.

Казах това и признах, че проблемът е също толкова сериозен за неекстремисткото мнозинство от мюсюлманския свят, колкото и за нас. Но не говорех на имами и затова продължих с неприятно очевидното и

разказах на европейците в залата, че е време да погледнат открито факта, че са изградили икономиката си през последните две десетилетия на базата на евтината работна ръка от Северна Африка и от мюсюлманския свят. Сега сметката идваше, но по неочакван начин. Нямаше лесен начин да я платят. Засилването на мерките за сигурност и нападенията над терористите там, където живеят — нещата, в които аз съм специалист — са лесната част от решението на проблема, но ние дори и тях не бяхме направили както трябва.

— Според вас колко трудно е да вкара човек оръжие тук? — запитах. — На вратата има детектор за метали и рентген — колко оръжия са хванали? Петдесет парчета? Десет? Бих казал, че са хванали само онези оръжия, които са искали да бъдат хванати.

При тези си думи измъкнах от кръста си своя „Глок 26“, който бях вкарал покрай охраната. Това предизвика изненада, но съвсем не толкова силна, колкото реакцията малко по-късно, когато стрелях в главата на кучия син с гранатата, изправен до задната стена на залата.

Не бях планирал да се разкривам чак толкова. Може много да обичам да приказвам направо, но да работя без сценарий е съвсем като да удриям с бейзболна бухалка задействана граната в претъпкана бална зала.

Кое то се и случи в мига, когато куршумът удари мнимия сервитьор в челото. Той тъкмо вадеше щифта от гранатата, когато го гръмнах, но сега гранатата отлиташе нагоре. Мъжът до него опита да я улови, което е много глупав, макар и естествен импулс. Не успя и гранатата отскочи от ръцете му като волейболна топка.

Споменава ли съм, че Карен е била шампион по волейбол в гимназията?

Карен пое топката и я изпрати към прозореца на пет метра от нея. Тя разби стъклото и избухна секунда след това, но за щастие го стори над район, в който нямаше никой заради огражденията срещу коли бомби. Призракът на Мусолини на балкона наблизо може и да е пострадал, но това не се случи с никое живо същество, не пострадаха дори гълъбите по покрива.

Дебелата стена на сградата заглуши експлозията. Последва милисекунда тишина, последвана от недоумение. След това хората от

охраната наскачаха и настъпи истински ад. Оказа се, че този сервитьор е единствената откачалка тук, но това се установи след цял час и половина.

Или след три чаши „Бомбай сапфир“ от подвижния бар зад съседната врата, ако искате по-точна мярка за времето.

Как е вкарал сервитьорът гранатата през охраната, която включваше и детектор за метали и рентген? За съжаление той вече не беше сред нас, за да ни каже. Подозирам, че бомбата е внесена и скрита няколко дни преди това и че той я е взел заедно с тортите. Бях го забелязал към края на речта си. Стори ми се подозрителен, защото се движеше два или три пъти по-бързо от всеки италиански сервитьор, когато кухнята не гори.

Карен стана героинята на часа. Заобиколиха я дипломати и кибици. Тя се държеше по обичайния спокоен начин и омагьосваше европейските мъже като кинозвезда. Какъвто съм чувствителен и стремящ се да подкрепям всички, й отпратих няколко благодарствени погледа, докато сърбах джина. Някъде между първата и втората чаша изпълняващият длъжността командващ НАТО, френският генерал на генералите, generale Мустард, се приближи с валсова стъпка към мен заедно със свитата си лицемери и ме изгледа сякаш иска да ме урочаса. Мустард нямаше мустак, но ако имаше, сега краищата им щяха да треперят. Само дето не ръмжеше, като ме нарече мосю Дик и каза, че речта ми е била неуравновесена.

— Това ме успокоява — отговорих.

Един от лакеите на Мустард си глътна езика — вероятно с фатални последствия, като се има предвид къде го е пъхал преди това. Generale-то постъпи както всеки французин и би отбой. Чух кикот зад себе си, извъртях се и видях Задномагаре, охранителя на папата.

— Сериозна грешка в охраната — каза той. — Ще падат глави.

— Аз си мислех за много по-ниски части от анатомията — отвърнах. Бях в добро настроение и не му казах, че съм го видял да се завира под масата в другия край на залата.

Италианските детективи, натоварени с разследването на този инцидент, накрая поискаха присъствието ми в една стая надолу по коридора, дадена им за офис. От кариерата си във ВМС знаех, че типичният разпит в италианската полиция включва засукани въпроси и жвакане на рапица и малко пот, но тук веднага схванах, че нещата ще

бъдат различни. Командващият детектив направо заподскача от стените заради огромните количества адреналин. Висок беше към метър и осемдесет и имаше бръсната глава: яркосините му вени отгоре пулсираха и той приличаше малко на билиардна топка с крака. Детективът пръсна слюнка и каза на италиански, че честта на страната му е заплута от този инцидент. Не се разграничих от това мнение; проблемът беше, че, изглежда, искаха да обвинят мен за това, защото онзи толкова дълго ме тормози за пистолета, че накрая запитах дали нямаше да е по-добре да бях го оставил вкъщи. Главата му продължи да пулсира още няколко секунди, след което детективът щракна с пръсти и ме изведоха.

Чужденците нямат право да носят оръжие в страната без изрично позволение. Аз бях пропуснал бумажината не само за този пистолет, който, вероятно знаете, е малък и лесен за скриване, но и за другия пистолет „РК“. Трябваше да предоставя глока на съдебните медици от следствието, които по някаква причина не вярваха на мен и на близо двестата свидетели, че моят куршум е заковал онова танго. Несъмнено ще ми го върнат, когато приключат работата си, и предвид типичната италианска ефективност това ще стане след тридесетина години.

Истината е, че се съмнявам някой, вмъкнал незаконно оръжие в страната, да е под сериозна заплаха от закона, или поне не ако го изправят пред съдебни заседатели. Италия е достатъчно просветена, за да прокара закони, които позволяват на собствениците на къщи да стрелят по всички натрапници просто защото са в лошо настроение. Не може да не обичаш страната, която слага противните ти роднини наравно с крадците.

Карен все още се радваше на мазното внимание от страна на всякакви натовски големци. Тръгнахме си и пак поехме по виещия се път на север към нашия хотел крепост, където в стаята ни чакаше бутилка шампанско от американския посланик, който също беше в залата. Прекарахме няколко часа в отпускане, след което спяхме до сутринта и станахме към mezzogiorno^[8] за кианти и обяд.

Карен искаше да разглежда още забележителности преди следващия рунд безплатно насилие, което тук минаваше за натовски прием и коктейл. Казах й, че и аз съм в настроение за разглеждане.

— Бих искала да видя черквата „Свети Петър“ и Ватикана — каза тя. — А ти какво искаш да разгледаш?

На някои въпроси човек може да отговори само с усмивка.

Постигнахме компромис: след половин час в леглото се метнахме на ферарито и полетяхме към Ватикана, голямата колкото пикочен мехур католическа държава, завряна в панкреаса на Рим. В миналото католическата църква е притежавала или владеела доста голяма част от италианския полуостров, включително и Рим, но през деветнадесети и началото на двадесети век загубила повечето от територията си, която преминала в ръцете на италиански националисти, ръководени от Гарибалди. Хората не го помнят с това, но всъщност Мусолини заслужил доста голяма почит, като постигнал споразумение с църквата в първите дни на своя режим за създаване на град Ватикана и прекратил десетилетия страдания и проблеми. Ако е бил свестен и се е махнал след това, тлъстият му гъз нямало да увисне на кука за месо десет години по-късно. Е, ако е бил свестен, е нямало дори да се казва Мусолини.

На италиански думата *basilica* означава „ебати голямата черква“. А „Свети Петър“ е ебати ебати голямата черква. Отвън прилича повече на банка чудовище, а не на нормален храм. Два огромни полукръга от колони държат площада пред него на мястото му, а вратата изглежда, сякаш е правена от великани. Застанеш ли отпред, няма изобщо да се усъмниш къде се намиращ във вселената — ти си просто малка мравка.

Не, Дик Разрушителя не за първи път стъпва в черква. Ваша милост е посещавал унгарското католическо училище „Св. Ладислаус“, където монахините ни учеха на четмо и писмо по старомодния начин — набиваха ни знанията с помощта на остри като бръсначи линии и броеници с олово в зърната. Още имам белези, но поне като ходя в черква, знам къде се коленичи. А от религиозното си обучение знам, че Исус е умрял на кръста заради нашите грехове, и ако не греша, може да излезе, че е умрял напразно. Не ми е лесно така, но някой трябва да го прави.

Черквата „Свети Петър“ е по-голяма от футболен стадион, ако можете да си представите футболен стадион със стени от мрамор и достатъчно свеци да осветят малък град. В нея има реликва или статуя на всеки светец, който заслужава името си, и на няколко, които не го заслужават. Микеланджело е проектирал кубето и е направил статуята *Pieta*^[9], като за разтуха в свободното си време е боядисал и съседния

таван. Страничните пътеки са осеяни с храмове и олтари, всеки от които би могъл да е олтар на всяка черква по света.

Двамата с Карен си проправяхме път през групите туристи към централната алея с папския олтар и балдахина — масивен паметник с четири колони под кубето. Прилича на свещено легло с балдахин и е поставено пред входа за гробницата на св. Петър. Балдахинът е централната точка на базиликата, центъра на католическия духовен свят. Зад него е столът на св. Петър, който е поредният огромен олтар в черквата. Направен е от злато и бронз и наподобява огрети от слънцето изходящи газове на ракета „Скъд“, което изтъкнах на Карен.

Тя вдигна очи към тавана. Някои хора просто не разбират от изкуство.

— Искаш ли да видиш катакомбите? — запита тя, сменяйки темата.

Катакомбите са група крипти и храмове под основния под на черквата. Аз по служебна линия виждам доста мъртъвци и нямах желание да слизам долу, за да гледам още. Разбрахме се да се срещнем горе на покрива след час и половина. (Освен страхотна гледка горе има и няколко магазинчета за религиозни принадлежности. Едно време човек е можел да си купи дори пропуск за рая, но сега най-доброто е благословен от папата медальон на св. Кристофър.) Тръгнах да разглеждам базиликата с тренираните си очи на тънък познавач на изкуството. Някои от най-красивите жени в света разхубавяваха черквата и да ги гледа човек си беше направо религиозно изживяване.

Вие се молете по своя си начин, аз ще се моля по моя.

До Великден оставаха няколко седмици, но черквата вече се готвеше за онова, което за християнския свят е равно на световното по футбол. Навсякъде имаше кабели, лампи и високоговорители, както и столове, натрупани един върху друг. Сложат ли ги на пода, те са доста стабилни, но натрупани по този начин, са жалки и тъжни. Едни работници, въоръжени с архитектурни планове и големи термоси с капучино стояха в няколко стратегически позиции и разгъваха и свиваха чертежите. От време на време някой от тях правеше нещо конструктивно, като да си бръкне в носа, но през повечето време само клатеха глави и гледаха чертежите.

В храма на св. Себастиан имаше хор. Хористите почнаха да загряват с няколко припева. От песента очите ми се насълзиха —

толкова зле беше — и се обърнах, за да тръгна в обратна посока. В този момент за малко не ме събориха двама работници, които бързо бутяха пред себе си голям високоговорител. Нещо в тях не беше както трябва, но се наложи да ги гледам няколко секунди, преди да загрея: всъщност направо се бяха изпотили от усилие.

Последвах ги от любопитство. Пред мен мина група туристи от Филипините и когато се промъкнах през тях, работниците вече ги нямаше. Оставили бяха високоговорителя до олтара на св. Тома — той е единственият светия, на който му е стискало на ташаците да заяви, че да вярваш значи да видиш^[10].

Сложих ръка на кутията на високоговорителя, който се отмести леко встрани. Освен това предната решетка се оказа поставена на панти и се държеше затворена от магнит като тези в кухненските шкафове. Вътре нямаше нищо — високоговорителят всъщност се оказа един кръг от картон.

Разсъждавах над всичко това, когато четири монахини с тежки вълнени одежди и наболи бради се появиха от прохода до близкия олтар, навели глави под качулките, и се втурнаха в клин като нападатели от някой американски футболен отбор. Първо си помислих, че сигурно са излезли от някой ватикански курс по изгонване на дявола, но са си объркали молитвите. След това си спомних миналото, как в час по граматика търсех правдоподобен вариант на изрази „кучето ми изяде домашното“. Не бих се изненадал, ако някоя от тях извадеше линия и ме фраснеше с нея по главата.

Но автомат „Берета“ — е това наистина ме изненада.

Метнах се над парапета на близкия олтар и се претърколих в мига, в който едната монахиня натисна спусъка на автомата. Някой извика и хорът от призиви „алилуя“ премина към „еба си майката“. Инстинктивно посегнах за пистолета си, като бях забравил, че ми го взеха още миналата нощ.

Натаковаха ми го. И то през отпуската. Виждате ли какво става, като ходя на черква?

[1] Патрик Хенри (1736–1799), американски оратор и държавник и един от най-красноречивите застъпници за свободи и права на отделните щати в ранната история на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Клемент Кларк Мур (1779–1863), американски поет, предполагаем автор на известна коледна поема. — Б.пр. ↑

[3] Маркетинговият отдел предлага тук да вмъкна рекламка за „Свиления 3: Зелената група“, в която се разказва за някои от тези приключения. — Б.а. ↑

[4] Игра на думи със съкращението за ЦРУ CIA — Christians In Action. — Б.пр. ↑

[5] Сателитен телевизионен канал в Катар. — Б.пр. ↑

[6] Сладък живот (ит.). — Б.пр. ↑

[7] Дучето (ит.). — Б.пр. ↑

[8] Пладне (ит.). — Б.пр. ↑

[9] Статуя, изобразяваща Дева Мария над мъртвия Исус. — Б.пр.

↑

[10] Свети Тома, един от дванадесетте апостоли, наричан също Тома Неверни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2.

Надявам се сестра Мери Джо Елефант да чете тази книга, защото ѝ дължа благодарност и потупване по монахинската одежда за вдъхновението, което ме осени след миг. Мери Джо, една от монахините в шести клас, ръководеше часовете по първо причастие. Ръцете ѝ от лакътя до дланите бяха по-дебели от моите бедра и ако всички шестокласници можеха да се съберат на олтара, тя би го повдигала за гимнастика с тях и всичко по него без проблем. Но не физическата мощ на сестра Мери Джо ме вдъхнови сега, когато лежах по корем и буза на студения мраморен под. Спомних си, че за последен път съм целувал прахта на пода на черква, когато ме събори една книга с химни, захвърлена от сто крачки разстояние в час по първо причастие, когато наруших оперативната тишина, за да коментирам с един приятел забележителните размери на тепърва зараждащите се цицки на Били Джийн Тарлет. От онзи ден не си извадих поуката, че трябва да пазя за себе си оценката за женската анатомия, а че типичната католическа черква е добре запасена с оръжие.

„Свети Петър“, най-голямата черква на света, си беше истинска оръжейна. Първо забелязах една голяма кадилница над главата ми, окачена на тавана със свързани помежду си метални пръти. Покачих се на олтара и скочих, като мислех да хвана кадилницата, да се залюлея през храма и да се метна на гърба на най-близката до мен монахиня. Теорията си я биваше, но се оказа, че съм пропуснал да отчете машинациите на стария ми приятел мистър Мърфи, чиито правила диктуват, че всяко нещо, което може да се обърка, ще се обърка във възможно най-лошия момент.

Може и фамилното му име да е ирландско, но Мърф се чувстваше съвсем у дома си в Италия. Погрижи се веригата да се скъса, преди да успея да се засиля достатъчно, та да мина през храма. Паднах по задник на пода и се изпързалих по добре полирания мрамор. Ударих монахинята както топка за боулинг първата кегла и я съборих в една мощехранителница до нея. Стъкленият шкаф, който съдържаше мумифицираните останки на някакъв папа, изкара копелето в несвяст.

Оръжието на фалшивата монахиня се плъзна в противоположна посока и аз се втурнах след него.

Вече за всички би трябвало да е ясно, че това не са Сестри на благоприличието, търсещи покаяние (много добре го знам, защото именно този орден се грижеше за словашката ми тиква, докато учех в „Св. Ладислаус“ в Ню Брунзуик, Ню Джърси). Това бяха терористи, скрити във фалшивите говорители, които докараха техните другари, маскирани като работници. Затова спирам да ги наричам монахини, за да не почерням името на добрите сестри.

Едно от тангата се спусна към мен в мига, когато стиснах оръжието в лапите си и започнах да стрелям. Улучих го в коленете и той се просна достатъчно дълго, за да се прицеля по-добре и да прекратя страданията му. След това се погрижих за копелето, с което играх боулинг преди това — не исках никаква торба с боклук да ме фрасне по главата изневиделица.

* * *

Ако ви стиска достатъчно да се качите чак на тавана и да увиснете на нокти от боядисаните стени над ротондата в центъра на черквата — допускателно, че ноктите ви са много, много остри и че можете да виждате през колоните — щяхте да видите четири групи терористи, облечени като монахини или работници, които се движеха през нефа, или средата на сградата. Аз съм с група номер едно до първия страничен олтар отдясно. Двама от четиримата лежат мъртви наблизо, а другите двама вървят към група туристи от Германия, която се е втурнала в посока към главната врата пред черквата, на значително голямо разстояние от тях. Вижда се, че групата няма да стигне доникъде, защото квартет танга номер две измъква своите музикални инструменти за импровизиран концерт до входа. Група танга номер три е заобиколила някакви японски туристи до надгробния камък на Григорий XIII, която е на половината път по нефа отляво. Последната група танга е завладяла територията до Pieta, която е зоната близо до вратите, в лявата част на черквата, ако я гледате отгоре от кубето. До тях има над три дузини хора.

Навсякъде из останалата част на сградата други хора тичат, пълзят, търкалят се и пицят — от основната част на черквата има половин дузина леснодостъпни изходи и бог знае колко още други изходи водят извън лабиринта от зали и коридори зад главните стени. Четиристотинте или петстотинте туристи в черквата използват всеки един от тях от момента на стрелбата.

Екипът за действия при критични ситуации към охраната е свикан до галерията с колоните, която е близо до вратите^[1]. (Когато базиликата е отворена, в нея има отряд охранители. Те са под прикритие и се разхождат сред туристите. Хората със саката, които се правят на охрана, всъщност се оказаха невъоръжени; и въпреки названието на службата им те са по-скоро нещо като гидове с фенерчета. Повечето от тях помагат на хората да намерят изхода, а останалите са простреляни и се намират на различни разстояния от смъртта.)

Разбира се, този изглед може да се види само от тавана. Откъм Дик всичко е адски хаос. Виждам само мъртвите мъже и монахините с автомати, които тъкмо изчезнаха зад ъгъла.

Приближих тялото на втория терорист. Ако е имал друг пълнител с патрони в монахинската си одежда, то аз не го намерих и затова взех оръжието му. Вдигнах глава и видях към мен да тича друга монахиня. Насочих беретата към нея и загреях, че на колана ѝ виси броеница. Идея нямам как по това разбрах, че е истинска — наречете го вдъхновение свише, ако щете — но не стрелях. Махнах с ръце да залегне и когато го стори, видях зад нея две танга с монахинска униформа. Не се наложи да следя за наличие на броеници или отсъствие на такива — те вече държаха автоматите си готови за стрелба. Две целувки на спусъка докараха сълзи в очите им, както и дупки от деветмилиметрови куршуми, които бързо се напълниха с кръв. Срутиха се на купчинка върху пода и се отправиха към ада.

Приближих се към истинската монахиня и ѝ казах на италиански, че е в безопасност, но е по-добре да си свали шапката.

— Perche? — заекна тя. — Защо?

— Защото терористите са облечени точно както теб. Колкото повече се различаваш от тях, толкова по-добре.

Тя примигна, измърмори някаква молитва и свали шапката. От това повече нямаше да съблече, пък и аз не мислех да я карам да го

прави. Дръпнах я със себе си, докато тичах към входа за катакомбите, където последно бях видял Карен. Оказа се, че вратата на входа е затворена. Преди да реша дали да стрелям в ключалките, един хор автомати от другата страна на черквата запя „Господи помилуй“.

Двама мъже в дрехи на работници изтичаха отстрани и почнаха да стрелят зад папския олтар, който се намираше зад мен, в средата на черквата. Трябваше да се справя с тях, преди да ида за Карен, защото иначе бяха в идеална позиция да ме прострелят в гърба.

— Искам да останеш тук и да не мърдаш — казах на монахинята на италиански. — Лежи и мълчи.

— Може ли да се моля?

— Добре е да се молиш — отговорих.

Тя събра длани и започна:

— О, Господи, моят Свиреп воин го навря до посиране на онези сквернословни курвенски синове, без да показва милост, докато им пръсва нечестивите задници, и ги праща там, където ще получат заслужената огнена награда...^[2]

По пътя бях взел още два автомата и сега разполагах с четири оръжия. Вместо да нося всичките със себе си, извадих пълнителите — стандартни, с по тридесет патрона „Парабелум“ 9 мм — на два от четирите автомата, и ги натъпках в колана си, за да са ми резерв. Вдигнах по един автомат в ръка и тръгнах. Беретата е към 40 сантиметра от дулото до дебелия край откъм приклада, който е метален и се вдига нагоре, за да придаде по-голяма стабилност при стрелба с една ръка, но не е предвиден за такава стрелба. За да ти напомнят за това, създателите му са сложили дръжка отпред. Но това не е проблем, ако ръцете ти са достатъчно големи и адреналинът е под налягане.

Върнах се назад в черквата и заобиколих, докато вниманието на онези беше насочено върху хората, които опитваха да влязат от далечния край. Когато стигнах зад тях, се метнах странично по пода като дете, което засилва шейна по склон. Целта ми беше да се изпързаям по рамо по пода и в мига, в който онези попаднат на прицел, да стрелям. Но не изчислих колко бързо ще се изпързаям и само след краткотрайно пътуване се фраснах в една мраморна плоча в далечния край на храма. За щастие ударих стената с най-дебелата част на тялото си — черепа. Ударът отекна из ротондата като пластичен

взрив С4 в канализационна тръба. Когато примигнах и отворих очи, открих, че държа по четири автомата във всяка ръка.

Което беше добре, защото осем терористи скокнаха изненадани иззад колоната на папския олтар на няколко сантиметра от мен.

Осем се оказа равно на осем, защото кратък и стабилен залп от моите автомати ги покоси всичките. Тракането проясни главата ми и когато отново примигнах, открих само два автомата в ръцете си и двама мъже на пода. Очите ми тъкмо дойдоха на фокус, когато над главата ми изсвистя ново ято куршуми — още две танга бяха се покачили на трона на свети Петър зад мен и стреляха иззад бронзовите одежди на първия епископ. Изтърколих се надясно, за да се махна от линията на стрелбата им, под прикритието на ъгъла и задната колона на папския олтар.

Даже и да бях си намерил удобен ъгъл за стрелба, без да ме очистят, мога да кажа, че копелетата бяха добре защитени зад статуята, направена от метал, дебел колкото стените на мощен танк. Но дори и най-добрите танкове могат да бъдат поразени от въздуха и следователно това важеше и за тангата. От двете страни на олтара висеше комплект сложни кристални свещници, подредени един над друг като светлинна стълба към небето.

Три опита ми трябваха, но когато накрая ковнах веригите, свещниците се посипаха върху онези боклуци като небесен огън. Едно дебело парче стъкло с размерите на боен нож и два пъти по-остро удари едното танго в тила. Тангото отскочи напред с разперени ръце, а от врата му бликна кръв като фонтан. Танго номер две опита да избегне дъжда от стъкло, като скочи от олтара и побягна напред.

Лош ход. Изстисках един залп и черепът му избухна като презряла тиква. Кръвта му се смеси добре с червения мрамор на олтара зад него.

Тангата бяха стреляли по двама цивилни охранители в левия ъгъл на базиликата, в далечния край зад мен. Онези клечаха до мраморните колони по средата на нефа, пред хоровата капела. И двамата се изправиха с пистолети в ръце. Аз инстинктивно се наведох, но те не стреляха към мен. Вместо това захвърлиха пистолетите на земята, очевидно, защото терористите до статуята Pieta настояха те да направят това, или заложниците им ще бъдат избити.

Да бе, сякаш иначе щяха да ги пуснат да си идат, а?

Изтичах обратно към входа за катакомбите. Монахинята, на която бях помогнал, разговаряше с един свещеник зад заключената врата на входа. Свещеникът обясни, че туристите, които май включваха и Карен, успели да избягат навън. А той се върнал, за да види дали не може да помогне на някой друг да избяга, но открил, че вратата е заключена.

Нито свещеникът, нито монахинята познаваха базиликата достатъчно, за да ми кажат дали има изход отстрани, през който бих могъл да мина зад терористите при статуята. Подозирах съществуването на достатъчно такива изходи, но без карта или гид няхах време да си играя на Хензел и Гретел. Намерих много по-лесен начин да се промъкна зад онези боклуци.

— Сестро, събличай робата — казах.

Отговорът ѝ последва незабавно — тя замахна силно да ме фрасне през лицето. За щастие имал съм много опит в такива ситуации. Обяснявайки какво имам предвид, отбих втори удар, но монахинята не сметна това за добра идея, докато свещеникът не ѝ предложи универсална индулгенция, което за католиците е равнозначно на пропуск за рая, издаден за добро поведение.

— Не ме гледайте! — каза монахинята.

След няколко минути едно прегърбено танго в дрехи на монахиня се спусна по централната алея на черквата, превито под тежестта на свой мъртъв другар. Разбира се, това бях аз, стиснал едната берета в лапа, като я криех зад увисналия крак на мъртвото танго. Наближавах статуята, когато двама охранители излязоха от колонадата и се прицелиха в мен. Задникът ми се сви — не исках да ги гръмна, но пък не исках и мен да застрелят. Преди да успеят да стрелят, един от терористите до статуята обсипа района с куршуми и онези отскочиха навътре. За щастие терориста не го биваше в стрелбата.

Изохках под тежестта на мъртвеца. Едно от тангата излезе да ми помогне, а други двама пристъпиха, за да ни прикриват. Това направи всичко смехотворно лесно: бам-бам-бам и танго номер едно падна. Бам-бам-бам и танго номер две падна. Бам-бам-бам и танго номер три падна.

Или поне трябваше да падне. Той беше и най-лесен за уцелване, копелето, което приближи, за да ми помогне с товара, и по тази

причина се намирах на метър от него.

Не е лесно да не уцелиш от метър и аз уцелих. За съжаление, който е зареждал автоматите на терористите, не беше спазил основната предпазна мярка да постави няколко трасиращи патрона на дъното на пълнителя, та да разбере стрелящият, че кладенецът му пресъхва. Вече никой не си гледа работата.

Отметнах мъртвото тяло през рамо и треснах тангото по главата. То падна назад върху гробницата на Лъв XII. Лъв го приспа, копелето му с копеле — долните му крайници се надянаха на парче мрамор от паметника.

Силите на Сатаната страдаха от боя, но още не бяха победени. Докато презареждах, последното танго в храма до статуята хвана една от заложничките туристи и опря пистолет в главата ѝ. Извика на много лош италиански, че не трябва да правя нищо, защото ще пръсне главата на неверницата.

Като се замисля, смешно ми е, че някой, стрелял в черква, може да нарече друг неверник, но в онзи момент не схванах шегата.

В левия край на храма срещу него, до непробиваемата за куршуми преграда пред статуята, коленичеха три-четири жени, до една заложнички. Наблизо двама охранители лежаха в локви кръв, а трите танга, които убих, бяха проснати зад мен. Повечето от другите заложници бяха успели да се промъкнат към предната част на черквата още в началото на пукотевицата или пък се криеха в близките цветя и статуи. Някъде зад мен имаше трима или четирима членове на ватиканската служба за сигурност, но не знаех точно къде са.

— Можем ли да преговаряме — казах първо на италиански, а после и на английски.

Тангото се ухили. Което ми осигури много лесна мишена. Вкарах три куршума между устата и перчема му.

— А сега преговаряй, шибаняк^[3].

Ако си водите бележки, знаете, че денят се оказа умерено успешен: дванадесет танга срещу цепещо главоболие, което е приемлива размяна. Но тъй като можете да погледнете от купола, знаете също, че оставаше една група терористи.

Аз не го знаех. И по тази причина, когато хората от сигурността на Ватикана се втурнаха от колонадата при вратите в предната част на черквата, аз сложих автомата на земята и свалих качулката, за да им

стане ясно, че съм от добрите. Те ми извикаха някакви лайнарщини на италиански, че трябвало да отстъпя назад, да не мърдам, и такива работи. Аз извиках в отговор, че могат да ходят да се чукат: не бяха ли видели какво направих преди малко?

Бяха видели, но очевидно не искаха да рискуват. Сега, след като им бях свършил работата, те ме възнаградиха с гледка в близък план на оръжията си.

Деветмилиметрови пистолети „Берета“. Нищо особено. Освен, разбира се, ако не стоиш пред цевта с вкаран в нея патрон.

Накрая хладният ум и сарказмът взеха връх: вдигнах ръце, казах им кой съм и попитах дали са очаквали да им опаковам мъртвите танга в хартия за подарък, вместо да ги оставям по местата им. Английският на един от мъжете не беше на ниво и помоли да превода, което накара колегите му да избухнат в смях. Аз се засмях, те се засмяха, а единствените, които не се смееха, бяха онези с беретите в кубето. Всъщност доста ядосани бяха заради лошия обрат на начинанието им и изразиха мнението си с нова стрелба.

За щастие, когато Микеланджело е проектирал кубето, главните му съображения не са включвали линията на стрелбата на торби за боклук с автомати. Куршумите тракаха жестоко, но без вреда, защото се сплескваха по мраморния под на няколко метра от нас, в центъра на черквата.

Един приличен на джудже италианец беше начело на групата. Той се представи като лейтенант Луиджи Пиколо. Фамилното име се превежда като „малък“ или „нисък“ и добрият лейтенант отговаряше на името си, защото главата му достигаше гръдния ми кош. Късия беше чул всичко за моите подвизи на приема на НАТО миналата вечер, беше видял снимката ми във вестника и каза, че ми е голям фен, защото е чел всяка от книгите „l'avventura di Demo Dick“.

— Какви подкрепления имаш отвън? — запитах, като свалих униформата на монахинята и си взех автомата.

Късия поклати глава тъжно, след това обясни, че във Ватикана неотдавна са започнали серия мерки за борба с терористите, които трябвало да опазят базиликата от нападение. Те включвали врати, които се заключват автоматично след натискане на предупредителен бутон. След това ключалките можело да се отворят единствено с помощта на двадесет и четири цифрен секретен код чрез

специализирана дистанционна система. Велика идея, струва ми се, ако мислите, че някой ще напада отвън и че ще можете да го спрете, преди да влезе. Но не е голяма идея, ако онзи е вече вътре, а и точно това е целта му. Типичният синдром на концентричните кръгове: дръж основната цел в средата и изгради отбранителни кръгове, за да могат адвокатите да отразяват незаконното влизане, злонамерените опити и др. Планът няма нищо общо със спирането, което е добре, защото не спира никого. Но пък е добър за адвокатите. Кофти за жертвите.

В началото на нападението в черквата имаше дузина охранители. Не изненадва фактът, че терористите бяха избрали за нападение момента на смяната на охраната, знаейки, че верни на стила си, италианците ще осигурят добро време между момента, в който бойците тръгват към душовете, а другите идват да ги сменят. Тангата бяха убили четирима от мъжете и ранили един доста зле и така оставаха седем, двама от които с малки рани, но те казаха, че могат да се бият. Всички имаха радиостанции и пистолети „Берета“ 9 мм. Радиото не можеше да комуникира с външния свят — неотдавна в базиликата бяха инсталирали заглушители, за да предотвратят дистанционно взривяване на бомби, и още нямало алтернативен начин за комуникация, макар че има възможности за разговор чрез инфрачервен лъч по права линия или по кабел.

Лесно е да кажем, че тези проблеми са такива, защото тук е Италия. Но планирането с гъза, недостатъчното обучение и оборудване са нещо обичайно по целия свят и италианците не бяха нито по-добри, нито по-лоши от останалите. Като отделни индивиди хората от екипа за охрана бяха смели и всеки от убитите бе загинал с изваден пистолет в опит да отговори на стрелбата. Фактът, че не трябваше да умират, изтъква още повече грешките в планирането и смрадливото командване.

Късия обясни, че алармата вече трябва да е предупредила carabinieri или военната полиция, която ще изпрати италианския еквивалент на екипите за действие със специална тактика и оръжие в базиликата. Предложи да си кротуваме, докато те дойдат.

Аз му казах, че е много по-разумно още сега да се качим горе. Ако тангата са успели да вкарат оръжие в черквата, то вкарването на няколко блокчета „Семтекс“ ще е направо детска игра.

Не се съмнявах, че италианските carabinieri ще дойдат, а след като съм ги гледал на едно-две натовски учения, смятам дори, че ще са много ефективни. Но осъзнавах също, че италианските „gli SWATi“ работят по италиански часовник. Mamma mia. В Щатите pronto означава „направи го за вчера“. В Италия pronto означава „по някое време през този век“. Или следващия.

— Добре. Тук има стълба — каза Късия, като посочи един сводест проход през нефа.

За да стигнем дотам, щеше да се наложи да тичаме под обстрела на терористите. Но това беше лесната част. Завоите по стълбата представляваха удобни места за засада, а дори и ако терористите не желаеха да губят силите си по стълбището, можеха да поставят някой на горната площадка. Мразя стрелбата в стълбищата, защото нямам търпение, а и гранатите отскачат надолу с удари, от които на човек му прилязва, преди да се взривят.

От нашата страна близо до олтара имаше друг вход, но се намираше точно пред очите на терористите. Късия знаеше поне още един начин да се качим догоре, през проход от дясната страна на трансепта, който е коридорът, образуващ кръста в разположението на черквата. До този коридор най-лесно се стигаше с ходене под кубето — определено нежелана опция. Човек можеше да се качи и от другата страна, като се излага на показ само за малко, колкото да го видят да пресича при престола на свети Петър. А дори може да успее да пропълзи зад статуите и да остане незабелязан. Но и това би отнело доста време, защото, отивайки напред, трябва да внимаваш за засади.

Аз открих четвърти маршрут, донякъде по-пряк от останалите, макар че изискваше мислене извън матрицата, или по-скоро извън черквата. Много от олтарите имаха колони, по които можех да се изкача до някой балкон с прожектори, осветяващи вътрешността по време на служби и церемонии. Над това ниво имаше прозорци, през които можех да изляза на покрива, а оттам да се кача на кубето над балкона с тангата.

Късия остана впечатлен от моя план, или поне така реших да си преведа серията прилагателни, които избухнаха от устата му, докато обяснявах.

— Impossibile^[4] — повтаряше той и добавяше някои по-отбрани термини.

Окуражаване като това с пари не се купува.

Накарах го да раздели хората си на три групи, като всяка група поеме по различен път през черквата. Аз щях да осигурявам временно отклоняване на вниманието за тях, докато стигнат на позиция, а след това да изляза през прозорците.

С още отекващо в ушите ми вдъхновително слово във версията на Късия събрах още патрони от тангата, които станаха зян, и натъпках пълнителите в панталона си. Автоматът „Берета“ в ръцете ми нямаше ремък и може да не съм против да нося оръжие в панталона си, но при автоматите тегля чертата. Свалих си колана и направих нещо като патрондаш, с който вързах автомата на гърдите си.

Точно като онези, в които почти се блъснах в началото, тангата тук, до статуята Pieta също бяха използвали голям високоговорител, с който да заемат позициите си. Рамката му беше здрава, но горната част се оказа тънък шперплат, който и плунка не би спрял, а да не говорим за деветмилиметрови куршуми. Но човек работи с онова, което има.

Избутах говорителя до края на храма и го нагласих, докато групата, която имаше задачата да претича до стълбището, се приготи. Дойде ми вдъхновение, докато чаках, и свалих ризата си, след което я закачих от едната страна с помощта на два големи пирона от сандъчето за коленичене пред страничния олтар. От разстояние щеше да изглежда сякаш съм се скрил приведен зад високоговорителя, или поне се надявах на това.

Късия подсвири. Когато погледнах към него, отговори с вдигнат палец. След това в характерния за Свирепия воин стил ми прати един съвсем уставен трипръст поздрав.

Разбира се, без двата от пръстите.

Отговорих на поздрава, а след това бутнах високоговорителя напред. Той се разпадна на парчета от бариерата куршуми, докато тангата изпразваха пълнителите си по лесната мишена. Високоговорителят се спъна, падна и разби под потока куршуми.

Или така мисля. Дневният ред не включваше проверка на ръкоделието ми. Вместо това изтичах до олтара на свети Себастиан, като се стараех да се прикривам зад мраморните колони. След две секунди разбрах, че няма да се получи, но намерих начин да вкарам крак между правоъгълната странична стена и да облегна гръб на мрамора и така да се избутам до първия перваз над олтара. Оттам се

изправих и едва успях да се хвана за завъртулките отгоре на колоната, с чиято помощ се изтеглих нагоре по перваза, който преминаваше по тази страна на параклиса.

В този момент се намеси мистър Мърфи в качеството на покварен търговец на мрамор от седемнадесети век, който пробутал на папата евтин камък. Първата завъртулка лесно издържа тялото ми, изтеглих се нагоре и стигнах до страничната арка. Следващият ход изискваше да заобиколя една голяма арка и да се кача в ниша, откъдето можех да се изкатеря по една дебела колона и поне отчасти да съм скрит от стрелците. За да стигна дотам, трябваше да увеса задник над средната част на черквата и да стана лесна мишена за секунда-две. Докато преценявах как ще стане всичко това, забелязах дебелия мрамор и реших, че ще се залюлея на него и ще се метна в нишата, където ще ме пази статуята на един светец. Идеално щеше да се получи, само дето мраморът се строши на две в момента, в който му поверих тялото си.

Ускорението ми стигна колкото да се хвана за долната част на статуята, докато падах. Фраснах бузата и лицето си в каменната основа под нишата, но не се пуснах и затова реших да не се оплаквам. Поне не много.

Увиснал десетина метра над земята, представлявах лесна мишена за тангата горе в кубето и те се захванаха да пишат имената си по задника ми. Късия ги поразея със стрелба, достатъчна да успее да се покача зад наметалото на светеца. Но не можех да стигна до следващата ниша — не бяха изрязани симетрично и нямаше за какво да се залюлея, за да прескоча дотам. Затова се покачих на раменете на светеца, хванах горната част на колоната с още завъртулки и се издърпах нагоре, като се молах стоката на онзи продавач да е била прегледана правилно преди монтирането. Този път мраморът ме издържа и може би благодарение на Късия и неговия пистолет тангата не опитаха да се прицелят добре в мен. Куршумите им нацърбиха адски колоните на няколко крачки от мен, но не ме уцелиха.

Качих се на един перваз широк тридесет сантиметра, откъдето се издърпах на друг, на метър и нещо по-нагоре и три пъти по-широк от този. На ръба му се намираха големи прожектори. На метър и половина над тях имаше широка галерия, в която на дебели стойки се виждаха още по-големи прожектори. Провесих задник и се закатерих.

Когато сложих дланите си на горния перваз, деветмилиметрови куршуми започнаха да дупчат мрамора до мен. Куршумите не ме улучиха, но върху мен се посипаха парченца камък, когато се метнах нагоре и се прехвърлих през ниската стена в края, измъкнах автомата от временния патрондаш и се изтърколих по пода. Извъртях се и се изправих на коляно. Един от тангата тичаше към мен откъм кубето. Очите ни се срещнаха за секунда и забелязах страха в неговите, защото накрая разбираше в какви лайна се е забъркал. Вдигнах автомата, но преди да успея да стрелям, той се метна зад една от близките колони за прожектор.

Шубелийски ход, но отърва задника.

Временно. Намираше се между мен и прозореца, през който исках да премина. Насочих автомата към скривалището му и затичах, търсейки удобен ъгъл за стрелба. Когато наближих, той изскочи обратно на пътеката. Един залп от моя автомат го насърчи да продължи извън ръба. Той полетя към пода на катедралата и се приземи с толкова силно пляскане, че дори и аз го чух, докато чупех стъклата на един от прозорците.

Прозорците се отварят към основната част на покрива. Той прилича повече на странен увеселителен парк с остри огради и миниатюрни постройки, отколкото на покрив. Кубето е в средата, а отгоре му има купол, наричан понякога Короната на свети Петър. Представете си кубето на Капитолийския хълм във Вашингтон с един комплект прозорци по-малко и ще разберете на какво прилича кубето на „Свети Петър“. По цялата му основа преминават големи прозорци и колони. Те се издигат от една каменна стена на метър, метър и половина над покрива. Догоре има стълби, но аз просто скочих на тухлите над един от сервизните входи и оттам се качих до основата.

Ако погледнете към прозорците на кубето от пода на черквата, ще ви се сторят кристалночисти. През тях минава светлина и блести по позлатените творби на изкуството по-долу. Но отблизо се вижда, че са покрити с гъст слой римски сажди. Очистих достатъчно от мръсотията, за да видя една неясна фигура на балкона срещу мен, както и още две, по-слабо забележими, отдалечено. Едната от по-малките замазани фигури тръгна надясно, а компаньонът ѝ я последва. Оставиха нещо зад себе си. Не виждах какво е, но подозирах, че е бомба.

Наведох се по-близо до прозореца, като опрях лицето и ръцете си в него. Но рамката, която държеше прозореца, не издържа и се срина и аз полетях в черквата към пода на стотина метра под мен.

[1] Представям някои подробности по охраната леко размити и подвеждащи, за да не реши някой от вас да използва думите ми като план за унищожение. Да пукнете, шибаняци! — Б.а. ↑

[2] Преводът е доста свободен. — Б.а. ↑

[3] На хартия това изглежда много по-опасно за заложника, отколкото беше всъщност. Не забравяйте, че държах автомата в ръка и имах отлична линия за стрелба. Неговият пистолет пък сочеше главата ѝ и тъй като той гледаше мен, трябваше да отклони погледа си, за да я застреля. Но не успя, защото умря. — Б.а. ↑

[4] Невъзможно (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3.

Не мога да кажа, че животът ми премина пред очите, но подът на катедралата определено го стори. След това десният ми крак се закачи за оловната рамка на прозореца, достатъчно да промени посоката ми. Протегнах рязко ръка надясно, за да се хвана за един парапет — инстинктивно и по рефлекс, без да влагам съзнателна мисъл. Пропуснах и си ударих челото в някаква метална тръба. По-силно са ме удрияли като тийнейджър, когато излизах с мацки, но въпреки това от удара мъглата от мозъка ми се изпари. Свих се като ножче, като за щастие се озовах върху балкона около кубето.

Ушите ми пищяха със звук, който, изглежда, познавах. Можех да се закълна, че това е гласът на Рой Боъм, създателя на тюлените. Боъм беше моят наставник и светия, и когато ми е тъмно на душата, чувам неговия красноречив и приятен глас.

Думите му не са много задълбочени, но са прями: „Нападай! Нападай! *Нападай!* Шибано китово лайно такова! Скачай от палубата и се бий като мъж!“.

Боъм никога не ми е давал заповед, която да не изисква мигновено изпълнение. Вдигнах автомата и стрелях по двете танга точно пред мен. И двамата умряха без усмивка на уста, но нямах време да се наслаждавам, защото Мърфи пхна пръста си в моя автомат и той блокира по средата на пълнителя.

В мазето в Ленгли работи един аналитик на ЦРУ, който сигурно вика от радост, като четете това, но не защото ме мрази, а защото то означава, че рязкото развитие в бизнеса с тероризма означава занижаване на стандартите в обучението и оборудването. За него взетия от мен назаем автомат е добре дошло доказателство за наклонената плоскост, която предвещава неизбежното падение на лошите. Лично аз бих се почувствал много по-добре, ако тази тенденция важеше за друго оръжие и по-точно за оръжието, което принадлежеше на тангото на пътеката под кубето срещу мен. Направих най-добрата си имитация на риба на сухо, като се мятах напред и се криех зад телата на другарите му, докато копелето извърши няколко

довършителни работи по близките фрески. Един от куршумите му набръчка панталона на крака ми, а друг опари задника ми.

От което не само ме заболя, но се и ядосах. Застреляй ме в главата или в сърцето, но не опитвай да ме чукаш в задника, защото ще ти излезе адски скъпо.

Сплесках частите на тялото си на пода зад мъртвите терористи, чиито тела подскачаха от деветмилиметровите куршуми, които приятелят им сипеше отсреща. И двамата боклуци нямаха оръжие, което можех да използвам, пък и не можех да ги пребърквам.

Късия избра този момент да се появи с един от хората си на входа на балкона. Никога през живота си не съм се радвал толкова да видя някой рунтав италианец. Тангото от другата страна на кубето не сподели моя ентусиазъм и изразходва останалата част от пълнителя си в опити да прогони Късия обратно в сводестия проход. Сkochих на крака, решен да го нападна, преди да успее да презареди. Но вместо да извади нов пълнител, онзи се качи на предпазната мрежа до парапета и скочи.

Ако беше скочил, за да намери смъртта си, лично щях да платя за погребението му... след като поскачам върху пихтиестите му останки. Но вместо да полети надолу, той се метна на перваза под близкия прозорец, вдигна крак, успя да се изправи и след това скочи през прозореца. (Признавам му, парапетът беше към метър и нещо над пода на балкона и се искаха много силни пръсти, за да се хванеш и изтеглиш по мрамора. Пък и по-лесно е да паднеш от мрежата, а не да скочиш. Но страхът е силен мотиватор.)

— Търси бомби — викнах на Късия и изскочих на мрежата, за да копирам маймунските ходове на тангото.

— Ето там има врата — викна италианецът, като сочеше съвсем близо до мен.

Да бе...

Изтичах през нея в коридора, като подскачах наляво и надясно. Късия отново извика, но не чух какво. Най-вероятно е било нещо като „Нямаш оръжие бе, гъз“.

Което не е същото като да си невъоръжен. Терористът, който премина през прозореца, беше скочил от каменната основа на покрива. Когато излязох, той тъкмо се изправяше, защото беше си ударил

глежена или съсипал коленете. Подтикван от адреналина, се спусна към предната част на черквата.

Вече италианските военни и полицейски аварийни групи се бяха обадили на хората от Ватикана, че са приключили с почивката за кафе и пътуват насам. Два хеликоптера „Аугуста А129 Мангустас“ (всъщност „Апачи“ с дъх на чесън) долетяха от север начело на поголямо ято машини, сред които и два „Чинук“, натоварени с щурмоваци.

Покривът на базиликата е като малък град. Покривът на нефа в средата на черквата е като дълга сграда в средата. Около него има огради и конструкции със странна форма. Тангото зави около една от тях и се отклони към нефа, в посока към една сервизна стълба. Аз го настигнах навреме, за да получа ритник в лицето. Той се издигна на покрива и когато се покачих след него, вдеше пистолет от работния комбинезон.

Имах две възможности — да скоча обратно назад или да се хвърля напред в опит да избия пистолета от ръцете му, преди онзи да успее да стреля. Избрах второто, което поражда неизбежния въпрос: Кое е по-бързо? Куршумът или Дик Разрушителя?

Но през този ден резултатът беше равен, тъй като юмрукът ми стигна до корема на тангото в мига, в който той започна да стреля. Куршумите прелетяха край мен, пистолетът отлетя настрани, а двамата с тангото се изтъркаляхме към ръба на покрива.

И не спирахме. След три-четири завъртания се разделихме. Той отлетя в лявата страна на малко покривче, от което отскочи към една ограда и удари горната част на парапета достатъчно силно да му се пръсне главата като смачкано грозде.

А моі или іо^[1], както казват италианците.

Аз не отидох никъде. Патрондашът, който бях направил от колана си, ме закачи нагоре с краката за улука, докато летях напред с главата към терасовидния покрив. В един миг щях да полетя във въздуха като Супермен. В следващия все още се намирах там и чаках камерата да ме снима отблизо.

Когато успях да се откача, екипът щурмоваци слизаше с въже от хеликоптера „Чинук“ на четиридесет-петдесет метра от мен. Късия и неговите хора заобиколиха мъртвото танго, а след това насочиха вниманието си към мен.

— Ще вземем стълба — викна той. — Не се пускай.
Не мислех да се пускам.

След като всичко се изясни, нещата изглеждаха така: четири групи от по четирима терористи бяха влезли в катедралата, представяйки се за работници и монахини и използвали фалшивите високоговорители да вкарат и оръжието си. Идеята очевидно е била да заловят възможно повече туристи, а после вероятно да ги убият, убивайки и себе си. Не си бяха донесли експлозиви — онази сянка на балкона се оказа раница с пълнители. Като се замисля какво можеше да стане, трябва да кажа, че нещата минаха изключително добре. Но дори и така четирима от хората на Късия и осем невъоръжени охранители бяха убити и двама други ранени. Убити бяха и шестима туристи, петнадесет или седемнадесет^[2] ранени. Екскурзоводи и невъоръжени охранители бяха успели да изведат повечето от цивилните в безопасност и докато пресата май ги забрави в последващата суматоха, аз няма да ги забравя. В много случаи, без да са обучени правилно по процедурите за евакуация и благодарение на здравия си разум, екскурзоводите бяха успели да намерят най-близките изходи или сигурни скривалища. Също толкова важно е, че бяха запазили самообладание. Сигурен съм, че семействата на хората, които те са запазили живи, разбират колко им дължат.

Никое от тангата не оцеля. Знам, че вината за това е предимно моя. Ако бях помислил, сигурно щях да опитам да оставя двама-трима живи за разпит с потапяне на топките във фритюрник или в каца с врял зехтин, за да изкараме малко полезна информация. Но в този бизнес не е така. А разследването на „terroriste diabolice“^[3], както ги нарече пресата, не беше моя грижа. Според мен онези страдаха от сериозна некомпетентност — ако аз трябваше да правя всичко това, щях да си донеса и експлозиви, за да оставя по-траен белег в архитектурата.

Двамата с Карен се срещнахме в губернаторския дворец до катедралата, където отидохме с Късия, за да дадем показания. Задномагаре пристигна не след дълго, като ми благодареше словоизлиятелно, че съм предотвратил катастрофа. Толкова се вълнуваше, че трудно му разбирах английския, но мисля, че в един момент даже ми предложи островърха кардиналска шапка. Отказах, но

приех една от визитките му и обещах да се обаждам. Даже и господ може понякога да се възползва от дявола. Накрая разказах на полицията и военното разузнаване каквото знаех, а после си тръгнах с Карен, за да търся в хотела панталон без система за проветряване отзад.

Вълненията от този следобед означаваха, че съм пропуснал срещата си с Шекспир, офицера от МИБ, с когото се срещнах предишната вечер. За съжаление той не можеше да промени графика си — на път за кафето, където се разбрахме да се срещнем, го удари камион. В онези дни фактът, че камионът се беше качил на бордюра, за да го удари, а после избягал, не се стори особено важен за римската полиция, която обработваше по два-три подобни случая всяка седмица. Според официалната легенда Шекспир беше бизнесмен и изглеждаше сякаш е извадил лош късмет. В полицейския доклад нарекоха случая инцидент.

Честно казано, може и така да е. По-късно МИБ проведеха собствено следствие и не откриха нищо. Типичният римлянин зад волана прави и най-лошия бостънски таксиметров шофьор да изглежда като някоя лелка, тръгнала за следобеден чай, а шофьорите на камиони са още по-лоши. Но предвид всичко, което се случи след това, залагам доста пари, че смъртта му не беше резултат от типичното римско безразличие към пешеходците.

Информацията, която щеше да ми даде за Саладин, умря с него. Ако друг в МИБ знаеше нещо по случая, не ми го каза, пък после стана ясно, че не мога и да разпитвам.

Същия следобед ми мина през ума, че осуетеното нападение над базиликата може да е голямото събитие, обещаано в комюникето на Саладин. Но се съмнявах. Както повечето хора, които знаеха за него, Саладин вероятно не беше просто въздухар, въоръжен само с компютър и умения на хакер.

Задномагаре реши да почете катеренето ми по базиликата с прием в италиански стил следващата вечер заедно с целувки по бузите и вино „Асти“. Вече местното гостоприемство ми идваше в повече, но

Карен не ми позволи да се възпротивя по време на приятен обяд в едно ресторантче на хълма няколко мили от хотела. Задномагаре намекна, че папата може да присъства, и дори и аз не можех да откажа възможността да се запозная с него. Когато се върнахме в хотела, открихме, че Задномагаре е изпратил един мерцедес от Ватикана да ни закара в града. Бронираната кола си беше хубаво нещо, но най ме впечатли добре зареденият бар отзад. След като инструктирах шофьора колко да напълни чашата ми с „Бомбай“, двамата с Карен тръгнахме към стаята да се преоблечем. Стигнахме на половината път до асансьора, когато някой извика името ми. Обърнах се и се оказах пред шест едри мъже с лоши ниски подстрижки — определено американци. Облечени бяха добре, тъмните костюми им прилягаха и кевларените им брони не си личаха.

— Какво е това? Ескорт? — запитах.

Един писклив гласец отговори:

— Ричард Марчинко, известен още като Дик Разрушителя и като Свирепия?

— А ти кой си? — запитах.

Не видях кой говори зад стената от плът, въпреки че забелязах движение зад себе си. Няколко мъже излязоха иззад статуите от двете страни на асансьора.

— Ричард Марчинко, арестуван сте — продължи пискливият гласец.

Стената се раздели и един мъж в униформа на ВВС излезе напред. Беше доста висок и тежеше сигурно петдесет килограма заедно с униформата и куфарчето в дясната си ръка.

— Кой си ти, по дяволите?

Представи се като майор Пищиташак^[4] и каза, че ще дойда с него.

— И защо бе, да ти го начукам?

— Защото ние сме дванадесет, а вие сте сам — заяви Пищиташак. — А и не бихте искали обвинение в осуетяване на задържането.

* * *

Оказа се, че Пициташак е военновъздухар от Службата за специални следствия и въртене на палци. След ползотворната размяна на вулгаризми открих, че съм заподозрян — заподозрян, а не обвинен — в нарушаване сигурността на летището на военновъздушните пръдълвовци в Сигонела, Сицилия, където си почиват наши ядрени ракети.

Не си правете труда да вадите карта. Не съм доближавал Сицилия през последните няколко дни. Всъщност не съм ходил там може би цяло десетилетие. „Подозренията“, изглежда, бяха много стари или смешни и най-вероятно и двете.

За онези от вас, които не знаят историята ми, ще дам малко информация. След като създадох и командвах „Тюлен шест“, се заех с други предизвикателства, като накрая сформирах една група за обучение по антитероризъм и действие под прикритие на име „Червената клетка“. Основната ни задача, или поне както беше записано в документите, се състоеше в провеждане на упражнения за откриване и демонстриране недостатъците на процедурите за сигурност на важните обекти в САЩ. Повечето от жертвите ми носеха яркочервени униформи на ВМС, но от време на време успях да проявя злите си намерения и сред другите братски армейски служби. Една от ранните ми задачи включваше „посещение и проверка“ на процедурите за дундуркане на ядреното оръжие в Сигонела.

Сигонела се намира в източната част на Сицилия, точно там, където футболистът би ритнал острова, ако той наистина е топката, каквато изглежда на картата. Основно базата е на САЩ, но я „делят“ с италианските ВВС. Нашите военновъздухари я използват за претоварна станция, когато пренасят разни „неща“ по пътя към тайни складове извън базата. (Тези „неща“ са оръжията, които при употреба създават гъбовидни облаци. Някои от детайлите, всъщност всички детайли за съхранението и съществуването им остават секретни.) „Червената клетка“ свали панталонките на цялата база и показа, че е детска играчка да откраднеш няколко такива играчки под носовите им. Генералът, който отговаряше за гайгеровите броячи, направо се насра — това е медицински термин — когато получи доклада ми. Закле се, че още при първа възможност ще уреди да му поднесат главата ми на сребърен поднос.

Това беше преди около две десетилетия, сега онзи би трябвало да се е пенсионирал, което означаваше, че за главата ми има давност. Но без майтап, Сигонела е нищожна част от кариерата ми в „Червената клетка“, няколко дни лудории и веселба на слънце, преди да се захванем с по-сериозни работи, и до ареста не бях се замислял много за онези щуротии. (В книгата „Свирепия: Червената клетка“ някои от нашите лудории са описани по-подробно. Запомнете, че всичко това е измислица на автора, каквото ще да ви говори правителството.)

Кратка пауза за бърза информация за Сигонела за онези от вас, които не са чели предишните книги или не са имали удоволствието да пътуват до Сицилия. Освен че е рожденото място на италианската мафия, Сицилия е собственост предимно на либийци. Това включва и маслинените градини около летището в Сигонела. (Кадафи сега ни е приятел, нали така? Ха!)

Повечето от охраната около летището се осигурява от италиански наборници. (Нека не се обиждат, но най-малката книга в света неслучайно се казва „Италианските герои от войните“.) Оградата е от бодлива тел и под нея се минава също толкова лесно, колкото и над нея.

Както може да се очаква при всяко съвместно начинание, командването и контролът са си проблем. Спомнете си стария скеч на Абът и Костело^[5] „Кой е първи“. Нека сега половината разговор е на италиански, а другата на английски и ще разберете какво объркване може да стане по цялата командна верига. Италианците имат командир и ние имаме командир. Нашият човек може да взема решения доста свободно или пък да получава указания от ГКВМССАЩЕ (Главнокомандващия Военноморските сили на САЩ в Европа). Но италианският командир трябва — и наблягам на „трябва“ — да съгласува повечето по-сериозни решения с Рим. И всяко друго нещо, различно от това дали да си залее спагетите със сос маринара или друг, е голямо решение. (А може би и това за спагетите е голямо решение.)

Нашите хора живеят в жилища извън базата. Повечето отиват до работата си с автобус или кола. Да им направиш засада и да ги вземеш заложници е детска игра. Когато командвах „Червената клетка“, доста от нашите се возеха и на стоп, което е още по-лошо.

Но ще кажа едно — местните са приятелски настроени. По дяволите, такива трябва и да са, защото изкарват пари от нас. В

парламента има „комунистическа“ партия, но тя прилича повече на италианската версия на някой клуб за социално подпомагане, отколкото на онова, което наблюдавахме през ерата на Студената война. От друга страна, в днешна Италия дори и десняците са загрижени да не ги помислят за „марионетка“ на САЩ. Това означава, че никой не кара италианците в Сигонела особено силно да работят с нашите. А и тъй като Сицилия не се намира във военна зона — пък и да си призная, тя е адски приятно място, ако не вали — хората не се интересуват особено много какво става в реалния свят.

Пищиташак изтъкна, че арестуването ми не е свързано с миналото. Изтъкна също, че няма как да ме пуснат. За да покажат колко сериозно е всичко, мъжете размахаха няколко автомата с монтирани на тях гранатомети. Здравият разум налагаше да изпратя Карен на церемонията да си сърба шампанско и да получи моя медал, а аз да замина с Пищиташак, за да открия кой стар мой приятел от Пентагона ще трябва да търся, за да измъкне задника ми от тази каша. Реших, че сигурно ще ме закарат в посолството, където ще можем да решим въпроса, или с други думи, че посланикът ще помогне. Много съм глупав — посещаването на близкото посолство би било логичното действие, което означава, разбира се, че най-малко трябваше да очаквам да се случи то. След половин час се озовах в задницата на един самолет „Херкулес С-130“ на път за Сицилия.

Това си беше истински С-130 — древен, оцапан с масло самолет с въжета за закрепване на товари в задната част и нищо друго. Нямам против да поседя на алуминий няколко часа, но херкулесите са много шумни. Вземете десет средностатистически мотоциклета, умножете звука от тях по десет и ги сложете заедно с главата си в кофа за боклук в продължение на три часа и ще схванете за какво говоря.

Нещата преминаха от смешни към сублимни, когато стигнахме Сигонела. Майор Пищиташак ме представи на шефа си, полковник Срахсивгащите, който ме заведе да видя неговия шеф, генерал Кохът. Кохът ми каза, че през последните няколко дни „неизвестни извършители“ са пробвали охраната на поделението. Очевидно подвизите на „Червената клетка“ са се отпечатали така силно в местния фолклор, че когато Срахсивгащите научил, че съм в Италия, съм станал заподозрян Numero Uno^[6].

Естествено, останах поласкан, но запитах какъв мотив бих имал. Малко хора рискуват с престой в някой федерален хотел само за да преживеят отново дните на своята слава.

— Искате да изглеждаме зле в очите на останалите — предположи Срахсивгащите.

— И защо ще ми трябва да полагам толкова усилия? Вие и без това изглеждате зле всеки път, когато се бръснете.

Това накара един от охраната — те се оказаха свестни момчета, когато офицерите не са наоколо, за да ги водят по лошия път — да хлъцне. Кохът го изгледа кисело и не се съмнявам, че този охранител ще е посивял старец, преди да види отпуск.

Не ми трябваха повече приказки или саркастични забележки, за да разбера какво става тук. Хвъркатковците от базата искаха да им помогна да разберат кой опитва да проникне в базата и им хрумнала светлата идея да ме убедят с измислени обвинения. Обвиненията бяха смешни, но пък много на брой, като се започне от непозволено присъствие във военна база до опит за унищожаване на имущество на САЩ. Не можеха да докажат никое, но ако откажех да помогна, щяха да ме омотаят в достатъчно хартийки и сос за спагети, та да прекарам следващите шест месеца в Италия. Затова реших да им играя по свирката, поне за малко.

Опитите за проникване бяха различни: тук срязана тел, там няколко фишека за заря. Всеки път били виждани местни хора, винаги на разстояние, да наблюдават как патрулните реагират на тревогата. Срахсивгащите решил, че някой иска да провери и оцени мерките за защита, и се оказа напълно прав. Въпросът беше кой и защо.

Отговорът на „защо“ изглеждаше очевиден — някой искаше да вземе играчките на ВВС. Но на въпроса „кой“ беше много по-трудно да се отговори. Най-малкото от ядрените орехчета, които ВВС складираха тук, имаше мощ далеч по-голяма от тази на бомбите, пуснати върху Хиросима и Нагасаки. Очевидно заподозрените са терористи, но всяка измежду двадесет-тридесет държави би платила милиони, а сигурно и милиарди за едно от тези неща. И то не само страни от Близкия изток като Сирия, която ще сметне едно такова оръжие за изравнител на силите във войната с Израел. Тайван лесно може да поиска същото като изравнител във вечния си конфликт с Китай. Южна Корея ще сметне за благоразумно да се пази с едно

такова от Северна Корея. Дори и да не са пряко въввлечени в подобна кражба, тези страни със сигурност са на пазара за такива оръжия, придобити от независима трета страна.

Две неща в казаното от Кохът и хората му ме тревожеха. Първо, сондите бяха добре организирани, разпределени през няколко дни и проведени съвсем тихомълком — обикновено това означава професионалист. И второ, съмнявах се, че хората от ВВС са доловили всички сонди. Най-голям проблем щяха да представляват именно нещата, които са пропуснали.

Разходих се из базата и изтъкнах няколко проблема. Няма да навлизам в подробности по очевидни причини, но по принцип нападенията над базата можеха да са за вземане на заложници, неупълномощено влизане с помощта на подправени или истински снабдителни или аварийни коли, проникване през оградата и всевъзможни диверсии.

Ама, Дик, ама тази база нямаше ли същите проблеми и преди, когато ти беше с „Червената клетка“?

Мм, да.

А, добре.

Освен самодоволството и скованото мислене, един от най-големите проблеми на организацията на сигурността в наши дни, е прекомерното разчитане на разни дрънкулки, които трябва да свършат работата на добрата стара очна ябълка от първо поколение. Не ме разбирайте погрешно: сензорите за движение, миниатюрните подслушватели, инфрачервеното видео, очилата за нощно виждане, безпилотните летателни апарати — това са все полезни инструменти. Но те са си просто инструменти, полезни колкото хората, които ги използват. И ако нямаш достатъчно хора или пък ги сменяш толкова бързо, че нямат време да идат до кенефа, преди да излязат на пост, си търсиш белята.

Но да отдадем дължимото там, където трябва: високотехнологичното оборудване беше показало нещо, което полицаите наричат „частичен номер“ — няколко цифри от регистрационен номер, принадлежащ на камион, паркиран на пътя до базата. Оказа се, че камионът бил откраднат — какъв шок, а?

Кохът се разтревожил достатъчно да потърси помощ и освен охраната на ВВС и разни плужеци от армейското разузнаване, както и

един объркан агент на ФБР, от Държавния департамент изпратили и експерт по международния тероризъм на име Франсис Делано, който да помогне. Истинското хубаво качество на Делано беше, че говореше сицилиански така добре, както и италианския. (Не позволявайте да ви объркат учебниците. Това са два различни езика, всеки с отделни мръсни думи.) Използваха Делано за връзка с местните селяндури най-вече заради езиковите му умения и когато научих за регистрационния номер и камиона, поисках да се срещна с него. Доста късно беше станало — или рано, зависи от гледната точка — но се обадох до хотела му за всеки случай и дори успях да го накарам да вдигне слушалката след двадесет-тридесет позвънявания. Обясних, че се занимавам със ситуацията в Сигонела, че имам само няколко часа и искам да се разровя в мозъка му при първа възможност. Тоест сега.

Делано изстена. Приех това за „да“, затворих телефона бързо и накарах един от охраната да ме закара дотам.

Делано ме посрещна в хотелската стая с бутилка в ръка и зареден „Колт“.

— Ще взема напитката — казах. — Задръж пистолета.

— Ти ли си Марчинко?

— Дик.

— Знаеш ли, че е 4 сутринта?

— Да, но никога не е прекалено рано за напитка в Италия.

В стаята Делано се поотпусна. Обратно на всичките ми очаквания той се оказа почти компетентен следовател, вероятно защото беше дошъл в Държавния департамент след кариера в Криминалната следствена служба към армията. Опитът ми със служителите от Държавния департамент е, че обикновено те не знаят за кого работят, за нас или за страните, в които са изпратени. По принцип са на страната на последните. Франки не само знаеше кой плаща за маслото върху филията му, но и не го разхищаваше и се оказа първият правителствен служител в живота ми, който отказва да прибави лични неща като тазсутрешното кафе към командировъчното си. Ако всички държавни служители бяха честни като него, щяхме да сме изплатили националния си дълг преди десет години.

Франки наля малко вино и ме информира за ситуацията, както я виждаше той. Започна непряко, като не говореше за сондите или за камиона, а за самата Сицилия. Каза, че знаел малко за острова, защото

родителите на баща му дошли оттук, въпреки че тръгнали от Палермо, голямото пристанище на запад.

Сицилия имаше дълга традиция на конфликти с централното правителство. Скалистите ѝ брегове даваха възможност за лесно, незабелязано влизане и излизане, а дивият терен позволяваше лесно да се криеш на острова. От друга страна, сицилианците обичаха да живеят на кланове и не вярваха на външни хора. Делано каза, че не е невъзможно чуждестранни терористи да действат тук, но ще имат доста проблеми. Арабите и хората от Северна Африка лесно могат да минат за местни жители на външен вид, но заговорят ли, акцентът им и слабото владение на трудния сицилиански език би ги издало. Накратко, не смяташе, че за сондите е отговорна някоя външна група, полицията със сигурност отдавна да е чула за такива хора, и то не непременно от оплаквания, а от слуховете из местните барове и кафенета.

— Ами какво ще кажеш за местна група, както едновременно Червени бригади? — запитах.

Червените бригади бяха комунистически групи, които действаха из цялата страна през 60-те и 70-те години.

— Малцината, които са оцелели, сега са старци. Освен това в Сицилия не са били особено активни — отвърна Делано.

— Кой тогава?

Делано сви рамене.

— Не мисля, че все още можем да изключваме каквото и да е. Или да включваме.

Насрочил беше среща с местните власти за обсъждане на въпроса още тази сутрин и ме покани. Казах, че с удоволствие ще дойда, и приех прозявката му като намек, че е време да го оставя да си доспи най-сладкия сън.

Карен не сподели опасенията ми, когато успях да ѝ се обадя след няколко часа. Напротив, беше възхитена — поиска да дойде право тук и да прекара последните два дни в Италия на някой сицилиански плаж.

Кой съм аз, та да я спирам? Особено след като военновъздухарските сили щяха да ѝ платят билета.

— Досдиер остана разочарован, че ти не присъства на церемонията — каза тя.

— Сигурно.

— Даде ми визитката на човек, който имал нужда от помощ по един проект без определена крайна дата. На нея са мобилният и служебните му телефони.

Тъй като този тип проекти са по моята част, аз се обадох на този някой, докато чаках самолета на Карен същата вечер. Казваше се Жан Капон и беше изпълнителен вицепрезидент на компания на име „БетаГо“, която предлага услуги в областта на компютрите и електрониката за Азия и Европа. Не каза какво точно представляват тези услуги, но от намеците му разбрах, че става дума предимно за финансови сделки с прилични по размер трансфери между банки и брокерски сметки в дузина страни. Повечето неща съществуваха в електронна форма, но фирмата все пак трябваше да мести и документи, както и твърда валута. В Азия имали редовни маршрути и искаха някой „безпристрастен и компетентен“ да провери точно тази част от операцията.

Превозът на валута и документи, като последните представляват информация, съхранена на компютърен носител като дискове и ленти, а не истинска хартия, е безславна, но добре платена тежка работа. На много международни консорциуми се налага да пренасят документация и пари по различни причини, повечето от които не се разкриват пред превозвачите. Грижата за пратките не е непременно работа, от която да се изпотиш, макар че ако нещата се объркат, може да се стигне до пускане на кръв. Хонорарите са съобразени с това. Самият аз съм го правил в Азия и Европа и някой ден ще напиша как помогнах за охраната, когато една стара богата фирма изпрати щатски долари от Япония за Брюксел. Имаха си начин да се възползват от международните времеви пояси, за да изкарат големи кинти от лихвите — доста хитро.

Фактът, че „БетаГо“ се нуждаят от някой, който да наблюдава операцията, означаваше, че има и въпроси, свързани с онова, което ставаше там. Отговорите на въпросите водят до хонорари, основани на комисиона за опазване на информацията — големи долари, но и големи рискове. Такава комбинация не мога да откажа. Утвърдихме една базова структура на хонорарите, а после насрочихме среща за следващата седмица в Токио, веднага след конференцията в Германия на фирмите, за които работех. Обичам Япония, и то не само заради сушието. Един от любимите ми хора на този свят, Тоширо Окинага, си

изкарва хляба като полицай в Токио. Да го наречеш полицай е като да наречеш мене моряк — той ръководи собствен екип бойци от „Куника“. „Куника“ е специално звено към японската полиция, което се занимава с контратероризъм, и групата е толкова секретна, че за тях няма да намерите нищо в интернет. Те закриха Японската червена армия през 80-те години и оттогава са важен участник в борбата с различни терористи, както чуждестранни, така и вътрешни.

С Тоширо и приятелите му се бях запознал още като тюлен, когато „Червената клетка“ провеждаше учения в една американско-японска база в Йокосука. Тоширо е адски добър стрелец и притежател на черен колан седма степен, но и гълта ракията като за последно, което е истински важно качество за боеца диверсант. Възможността да прекарам малко време и да наквася плювалника си заедно с един стар приятел определено ще бъде приятно допълнение към тази задача.

Проверих часовника си и позвъних до вила „Свирепия“, където с деловите ми работи се занимаваше Дани Барет. Познавах Дани още като беше капитан от Морската пехота във Виетнам преди един милиард години. Там работеше по една програма като съветник на Християните в действие и им помагаше да извличат информация от жълтурковците. Когато се уволни, премина на работа в полицията и стана детектив. Свързахме се преди няколко години и оттогава Дани е жизненоважна част от дейността и всъщност е изпълнителен вицепрезидент. Много помни номера и има детективски способности да измъква факти. Понякога е малко груб, но кой съм аз, та да се оплаквам? Най-важното — разбира, че човек трябва да води отпред, което е условието да си морски пехотинец и едно от моите златни правила на войната със специални методи.

У дома беше полунощ, но Дани все още работеше, четеше доклади от широката империя „Червена клетка интернешънъл“. До голямата среща в Германия оставаха само три дни и той работеше здравата, за да е сигурен, че всичко е наред, преди да тръгне натам. Информира ме за всичко до момента. Нашите конвои в Афганистан били нападнати още веднъж, но иначе било тихо. Казах му за „БетаГо“, като му оставих да подготви договора и да направи проверките, които са задължителни, преди да се захванем с непозната за нас фирма. След като приключи, ме прехвърли на Трейс Далгрен, която пък наглеждаше

шестте мераклии, пожелали да започнат работа в нашия отдел за задгранична охрана.

Трейс е добър пример за „новите“ военни и е точно онова, което имам предвид, когато казвам, че някои от новите бойци с американски униформи са по-добри от всякога. Новата порода е различна от класата, с която аз излязох от школата за водолази преди години. Не са непременно по-добри, а просто различни. И много добри.

Трейс работеше за женския взвод^[7] към Делта и е експерт по джит кун до, бойното изкуство, прославено от Брус Ли. С пистолет стреля добре като мен, но ще ви каже, че е по-добра, по дяволите. Със своите метър и осемдесет височина и седемдесет килограма тегло има предимства, които мъжете нямат, и е смъртоносна при работа под прикритие. Зелените ѝ очи хвърлят искри като сапфири в нощта, но с гаранция ще ти прогорят черепа, ако я ядосаш.

Всъщност, ако я ядосаш, не трябва да се притесняваш за погледа ѝ — вместо да те гледа, ще ти нарита задника.

Трейс е порочно добър треньор и затова надзирава програмата. При нейни тренировки сме виждали сълзи в очите на мъже, а към жените е още по-строга.

Но има само един проблем с това, че Трейс завежда програмите за обучение — тя мрази тази работа. Не задълженията си, а фактът, че изпуска толкова много от истинската работа на терен. За да я накарам да се съгласи да поеме длъжността, ѝ обещах да я сменям от време на време, за което ми напомня при всяка възможност. Времето ѝ на тази длъжност трябваше да свърши със срещата в Германия и долових нетърпението в гласа ѝ.

На нейно място щеше да дойде Шон Мейко, който трябваше всеки момент да се върне от отпуск. Шон е бивш тюлен, който служи в „Тюлен две“ и в „шестицата“, преди да поработи на свободна практика за ЦРУ в Ирак и някъде в Централна Америка толкова секретно, че дори самият той не знае къде е бил. Шон беше работил няколко години и с мен, но за щастие познанствата от миналото невинаги говорят лошо за характера на човека.

След като обясни някои неща за новациите, Трейс сподели най-новото в проучванията си за своите предци апахи чихуахуа. Да кажеш, че предците ѝ са били издръжливи хора, е малко. Според някои легенди те са оцелявали в мексиканската пустиня, като са пили

урината на койоти. Дали е вярно, не знам, но апахите чихуахуа смятат, че имат специална връзка с това животно и с духовете, които се вселяват в него.

Като малко момиче Трейс е имала онова, което ние, белите, наричаме видение, и години наред ритуалите и действията на нейното племе са били важни. Но когато влязла в армията, вярата ѝ започнала да отслабва. Постепенно оставила много от „старите неща“. През последната година искането на една роднина тя да бъде духовен водач на едно момиче или да стане нещо като кръстница я върна към корените. Каза ми, че през последните няколко нощи сънувала джунгла.

— Койотът тичаше с мен — каза. — Търсехме Детето на водата, но не го намерихме.

— Странен сън.

— Детето на водата, направено от белия човек от риба — каза Трейс. Говореше с тон на метеоролог, който описва времето.

— В съня ли?

— Не. След началото на времето.

— Какво означава този сън?

— Означава онова, което означава — отвърна тя. И с това разговорът ни приключи.

Срещнах Карен на летището към 10 сутринта. Тъй като на италиански „още тази сутрин“ се превежда „по някое време следобед“ на английски, имяхме време за бърза дрямка в хотела, преди да ида при Делано за срещата с местните следователи. След допълнителния сън и обилния обяд Делано беше в много по-добро настроение и даже ми каза да го наричам Франки. Говорил със Срахсивгащите и Кохът. Нямали новини, охраната не открила нови сонди или други такива през последните двадесет и четири часа.

— Това добър знак ли е? — запита Франки в колата.

— Може и да е много лош — отговорих. — Човек сондира, докато не намери слабо място.

Той кимна и за известно време се съсредоточи върху пътя. След това каза:

— Познаваш ли генерал Гил?

— Не. От BBC ли е?

— Не съм сигурен. Двужвезден е и в Пентагона има някаква сложна титла. Очевидно е служил тук като капитан и затова или заради работата си, или и двете проявява особен интерес към ситуацията. Сега е в Германия, но лети насам, за да се срещне с Кохът днес следобед. Кохът е доста разстроен.

Името раздвижи нещо в тъмните недра на мозъка ми.

— Кога е служил тук?

— Сигурно има двадесет години, а може и повече. Не съм задълбавал в подробностите. Генералът се е занимавал със сигурността и, предполагам, затова се интересува.

По време на действията на „Червената клетка“ имаше един капитан Гил. Помня го бегло като жертвата заложник, когото използвахме да си осигурим достъп до базата при едно учение. Толкова затрудни хората ми, че за наказание го накарахме да ни заведе в няколко местни кръчми и да плаща цяла нощ. Разбира се, като се има предвид какъв истински задник беше, решихме, че пиенето с него е повече изтезание, отколкото развлечение, и затова го оставихме у дома му, а само взехме кредитната му карта. Макар и мъгливо, си спомних, че май забравихме да го предупредим за това.

— Мисля, че съвсем бегло си спомням един капитан Гил — казах. — Но се съмнявам да е същият човек. Наричахме го Гноеликия — на носа имаше огромна гнойна пъпка.

— Ами той очевидно е чувал за теб. Кохът иска да се срещнете в офиса му към три.

— Съмнявам се, че ще съм свободен.

Франки ме погледна и се усмихна.

На италиански манджа означава „яж, докато ти се пръсне мозъкът“, а детектив Мария Манджа беше цял пир. Имаше гарвановочерна коса и усмивка, която би накарала Мона Лиза да се скрие някъде. Висока метър и седемдесет, едва ли тежеше повече от петдесет кило, но всеки грам беше поставен идеално добре. (Бих опитал да я претегля, но носеше оръжие.)

— Синьор Марчинко, добре дошли в Сицилия — каза тя и протегна ръка, докато двамата с Франки влизахме в кабинета ѝ.

Ръкавът ѝ се повдигна достатъчно, за да открие добре оформена и мускулеста ръка. Сицилианките са развили такива ръце с времето, за

да могат да контролират мъжете си — по принцип един тупаник гарантира добро поведение за седмица до десет дни.

— Много съм чувала за вас — каза Манджа, като стисна дланта ми като с менгеме. — Радваме се, че сред нас е един истински задник с дъх на кучешко лайно.

Доста трудно е да устоиш на такива думи от устата на красива жена, но аз запазих добрия тон.

— Е, да ви го начукам много.

— Ще ти се — отвърна тя и ни покани да влезем.

Бащата на г-жа Манджа бил американски моряк, който останал в Италия след назначението си в края на 70-те години. Пътищата ни не бяха се пресичали, но той се оказал ревностен читател на книгите от поредицата „Свирепия“ и тя още от малка попила легендата за Дик Разрушителя. Аз извадих едно тefтерче и си отбелязах нейния адрес с обещанието да автографирам няколко книги за баща ѝ, когато се прибера.

След като приключихме с уводната част, г-жа Манджа ни каза, че местните свързали крадения камион с няколко други в района. Освен това според тях бил намесен един боклук, който специализирал кражби на коли, но не тук, а в Неапол, на Континента.

Информацията дошла от местни автокрадци и затова полицаите се отнесли с подозрение. Но се намерила една от колите и тъй като оплакването било от американци, по колата започнали да работят цял екип следователи. Получените пръстови отпечатьци съвпадали с тези на заподозрения.

Полицията издирваше заподозрения, който се казваше Санмарко Бионди, за кражба на коли не само в Неапол, а и в голяма част от Сицилия. Престъпленията, изглежда, започнали от мафията, която въртяла сносен бизнес със задигане на най-последен модел луксозни коли, които закарвала в Африка и Близкия изток, за да ги продаде като нови.

Опитах да не показвам изненада, но не можах. Макар и малко вероятна, връзката на мафията поставяше сондите в Сигонела в нова светлина.

Ако, разбира се, мафията имаше връзка.

Г-жа Манджа започна да ни изстиска за информация за престъплението, с което може да е свързан камионът. Аз имах лесно

извинение — свих рамене и казах, че отскоро участвам в случая, като услуга за приятелите си в базата. Франки кимна, махна приятелски с ръка и започна да говори все по-мъгляво, когато детективката опита да разбере до коя част на базата е забелязан камионът. Но тя не беше глупава — фактът, че тук има ядрено оръжие, представляваше публична тайна, а моята поява затвърдяваше подозренията ѝ. Вероятно и тя се тревожеше за охраната в базата, тъй като един провал от тяхна страна щеше да има неприятни последици за гражданите, които се беше заклела да защитава. Франки опита да отвърне на опасенията ѝ с намеци за операция за продажба на черно на цигари, но тя не се хвана. Обърна се към мен и каза меко:

— Ако има нещо, което ни засяга, очаквам да го науча незабавно.

Кимнах. Съгласих се, че им дължим това. Но не зависеше от мен — в най-добрия случай аз бях неплатен консултант.

— Вие направихте много за нас — каза Франки. — Няма опасност. Просто рутинна проверка.

От намръщената гримаса на г-жа Манджа разбрах, че не ни вярва, и когато си тръгнахме, тя все още я носеше.

Двамата с Франки обсъдихме въпроса с мафията в колата. Южна Италия се намираше в период на икономически трудности — с вас сигурно бихме го нарекли депресия — и дори мафията срещаше затруднения. Битките за надмощие в Неапол и Сицилия бяха взели своето от местните лоши момчета. Убийствата, рекетът и обирите просто не носеха пари както едно време и много от местните „мъже на честта“ търсеха нови начини за безчестен живот. Кражбата на ядрено оръжие може да се окаже най-добрият начин за бързо забогатяване, защото всеки, който го продаде, ще може да си купи малката страна, в която ще се скрие след края на операцията.

— Най-вероятно е съвпадение — заключи Франки. — Но за да сме сигурни, май трябва да потърсим онзи крадец Бионди в Неапол. Агентът от ФБР, който ни помага, има връзки с местната група, дето следи мафията.

Изръмжах. Идеята не беше ужасно лоша, но аз имах по-добра. Вместо да засилваме охраната в базата, трябваше да я направим дори още по-лоша. С малко стратегическа некомпетентност ще успеем да насочим сондата към подготвена цел и да проследим крадците след гепването. Така ще постигнем много повече от обикновеното

недопускане на кражба на ядрено оръжие, защото щяхме да узнаем кой иска да го открадне и кой е дал парите за това.

— Ако мафията участва, ситуацията е направо експлозивна — казах на Кохът, когато представих идеята си в кабинета му. — Ако имат купувач, лошо. Ако ги спрем тук, може да не успеем да спрем следващата операция. Със сигурност купувачът няма да се обезсърчи.

Кохът прекалено много обичаше пенсията си, за да даде зелена светлина. За щастие можеше да подаде топката на своя старши офицер — Гноеликия, който според думите на един адютант в момента каца в другия край на пистата, отвъд стадата кози и овце.

Във вълнението си от откритието, че вероятно мафията участва, бях забравил за генерала. Намирах се в капан.

Двамата с Гноеликия се срещнахме отново без сълзи в кабинета на Кохът след двадесет минути. Той беше наддал поне двадесет и пет километра, но лицето му си оставаше все така покрито с петна.

— Полковник Марчинко — каза той, като ме видя. Не пое ръката ми — добре, защото не се налагаше после да търся антибактериален сапун. — Как си, Дик?

— Добре, генерале, а вие?

— Много ядосан, мамицата му — отвърна Гноеликия.

Насочи погледа си към Срахсивгащите, който почти оправда името си. Полковникът разясни на двузвездния генерал за опитите за проникване и значението им. Носът на Гноеликия светна още по средата на разказа, а когато офицерът по охраната свърши обяснението си, цялото му лице стана червено колкото пъпките. Преди няколко дни бяха го поставили да води специална група по сигурността към Пентагона и той все още събираше персонал. Никак не му се занимаваше с успешна кражба на ядрено оръжие. Въпреки че това нямаше да се отрази сериозно на кариерата му, все пак трябваше да отдели значителни ресурси, за да овладее ситуацията. Най-малкото така щеше да се наруши времето му за игра на голф.

В момента на писането на книгата Гноеликия е един от кандидатите за главнокомандващ Съвета на началник-щабовете. Заслужил си беше поста по старомодния начин — с облизване на хиляда задници. Във ВВС има стара традиция да лансират бойни пилоти за командващи просто защото се смята, че ако в лицето ти избухнат зенитни снаряди, значи си достоен да вземаш тежките

решения на върха на командната верига. Теорията може и да не е перфектна, но в нея има зрънце логика. Гноеликия е доказателство за онова, което става, ако се опиташ да „поотвориш нещата“ за „различен вид квалификации“, както би го извъртял някой специалист по връзки с обществеността, за да скрие, че онзи никога не се е изправял срещу опасности. Вярно е, местил е хартийки по света — Хаваите, Германия, дори Рияд — където служил след първата война в Персийския залив общо две седмици. След като си поиграл на командир по охраната в Сигонела — доста надолу в раздутата командна верига от онова време — най-важният му пост е бил да проверява дали една ескадрила товарни самолети имат достатъчно гориво да си изпълнят мисията. Не че това не е важно, но би трябвало да ви подсказва на какво ниво се е „ангажирал“ с тежките въпроси на отбраната.

Но признавам му едно — знае как да си покрие задника. И определено сега действаше в такъв режим. В базата се намираха една дузина^[8] устройства и Гноеликия настоя незабавно да бъдат преместени в по-безопасна база.

Кохът възрази категорично. Упълномощаването за преместване на оръжие трябваше да дойде директно от неговия шеф и щеше да представлява няколко проблема, сред които и опасностите от превоз на подобен товар на мига. Имаше още причини от практически и стратегически характер, заради които подобно преместване нямаше никакъв смисъл. Ами ако се окаже, че онези сондажи са правени с цел да накарат САЩ да преместят устройствата? Ами ако някоя група протестиращи го разбере? Всеки път ли ще местим бомби и ракети по света, когато някой майтапчия метне кутия с газирана напитка през оградата?

Не съм сигурен за въздействието на тези доводи върху Гноеликия. В крайна сметка той нямаше пълномощията да заповяда преместване на бомбите. Но вместо да си го признае, той се обърна към мен, за да пита какво мисля.

— Съгласен съм с генерал Кохът — казах.

Това беше историческо събитие, защото за първи път се съгласявах с нещо, казано от офицер от ВВС. Отпразнувах го със смяна на темата и пробутване на собствения си план.

— Трябва да направим всичко възможно за опазването на оръжията. Но не можем да спрем тук. Може да се окаже, че онези са

съвсем непреклонни. Трябва да ги уловим и да ги обесим за топките.

Кохът изохка, когато продължих. Не искаше никой да влиза в базата и го каза ясно. Но Гноеликия прояви интерес. Може би просто заради дискомфорта на Кохът. Но по-вероятно е да беше съзрял възможност да вземе лимон и да си направи лимонада. Залавянето на крадец на ядрено оръжие би лъснало дори най-малко блестящата звезда на яката му.

И все пак тази идея не можеше да се изпълни без проверка на политическите води у дома.

— Ще трябва да се консултирам, Дик — каза той с мазен глас.

Поколеба се за миг, след което ми се стори, че ще пита дали знам какво е станало с кредитната му карта. Но той се намръщи и ми каза, че мога да изляза.

Благородно от негова страна, бих казал, предвид факта, че в Сицилия присъствах изцяло на доброволни начала. Не си направих труда да му казвам това. Върнах се в хотела. Когато се прибрах, Карен каза, че Дани е изпратил един интернет адрес — имало нов факс от Саладин.

Бръщолевиците бяха познати — предстоеше война срещу цивилизацията, набожните мюсюлмани трябвало да се подготвят за битката. Отново катаклизъмът щял да започне „в избрано от тях време и място от огромно значение“. Саладин продължаваше с още около три хиляди думи да обяснява как дните на кръстоносците са преброени. Накрая завършваше с израза „Вчера не беше нищо. Гледайте към бъдещето“.

Страницата носеше вчерашна дата. Това означаваше, че вероятно ставаше дума за черквата „Свети Петър“. Или поне така мислеше Карен.

— Според мен е по-общо казано — обясних. — По-скоро сякаш има предвид миналото. Затова хората мислят, че Нострадамус е предсказвал бъдещето — добавих. — Ако кажеш нещо достатъчно общо, то може да се тълкува по много начини.

— Ти продължаваш да мислиш, че е луд?

— Определено е луд.

— Знаеш какво искам да кажа, Дик — отвърна тя намръщено и аз се почувствах малко неловко, сякаш съм я излъгал.

— Според мен не е сериозен претендент за мястото на Бен Ладен на върха на хранителната верига. Дори и да имаше нещо общо с танкера, все пак има още много вероятни кандидати.

— Ако той е отговорен за убийствата в „Свети Петър“, това ще засили репутацията му.

— В известен смисъл. Но не беше нищо впечатляващо.

— Заради теб.

На тази забележка можех да отговоря само по един начин — целунах я и предложих малък престой в хотелската стая преди вечеря.

Макар и приятно, вероятно това се оказа грешка, тъй като означаваше, че се намирах в хотела, когато Франки се обади четиридесет и пет минути по-късно.

— Искаш ли да се срещнем на летището сутринта, или ще си намериш собствен превоз?

— Моля? — отвърнах.

— Неапол. Искаш ли да се возиш с мен, или си имаш собствен превоз?

— Какво има в Неапол?

— Нашият крадец на коли, не помниш ли? Италианците са го намерили и сега подготвят операция да го арестуват — отвърна Франки. — Мислех си, че би искал да участваш.

— Дори не чувствам изкушение. Не понасям Неапол.

— Неапол? — запита Карен, легнала до мен. — Винаги съм мечтала да ида на опера там. Кога заминаваме?

Неапол е претърпено мръсно градче на западния бряг на Италия, под Рим, където се пада пищялът, ако полуостровът наистина е крак. Принадлежал е на почти всеки през пълната си с превратности история. Градът винаги ще има специално място в сърцето ми. Едно от най-добрите кръчмарски побоища стана точно там.

Дали от спомена или от влагата, не знам, но юмруците ми се наляха с кръв в мига, когато придърпах якето с надпис *polizia* върху черната си униформа и излязох от колата. Франки, човекът от ФБР и аз бяхме се возили петнадесетина минути в колата, където се срещнахме с набързо свикана италианска щурмова група в паркинга на един изоставен рибен ресторант. Полицаи и членове на ГИС, или Gruppo

Intervento Speciale, което са италианските групи за борба с терористи, се готвеха за представлението, като нагласяха ремъците по телата си и проверяваха за пореден път мунициите си. От доста време не бях работил с момчетата от ГИС и не познавах някои от хлапетата наоколо. Двама от тях провериха дали под якето нося противокуршумна жилетка и ми предложиха каска, която отказах. Загрижеността за здравето ми ме трогна, но се впечатлих най-вече защото някой си беше направил труда да ми намери пистолет „Хеклер и Кох Р7“, точно като модела, който италианските правила за внос изискваха да оставя у дома. Германските пистолети не са рядкост в Италия и вероятно това си беше съвпадение, но именно италианците са от хората, които ще си направят труда да разберат какво оръжие предпочитам. Страхотни домакини са.

Шефовете на мафията, за които работеше нашият заподозрян, имаха един приятен малък комплекс нагоре по пътя, нещо като автосервиз и автомивка за крадени коли. След доставянето колите се преглеждаха, а после влизаха в супермодерния цех за смяна на някои от оригиналните им части с по-евтини. Такива части се продават навсякъде и често ги пращат вместо оригиналните. В бояджийския цех можеха да променят външния вид на колата, ако пожелаят. Даже имаше и железопътна линия, на която колите се товареха на вагони и закарваха обикновено в Бари, от другата страна на полуострова. Там се качваха на кораб и превозваха в Африка, Азия или Близкия изток. Интересно, но докът в Неапол не се използваше за такива цели, или поне така каза инспекторът от антимафиотската група към националната полиция, който ни информираше по пътя насам. Според него това се дължеше на споровете между членовете на местната престъпна йерархия, но може би е и опит за поддържане на ниски цени. Мафията контролира пристанището и използването му е много скъпо и дори самите те го избягват, когато могат.

Такава операция не е възможна без сътрудничество или поне стратегическо невнимание от страна на властите. Има престъпност и престъпност, но тук нещата приличаха повече на бизнес. Местният специалист по мафията, един лейтенант от полицията на име Карло ди Джовани, сметна, че тук обработват от петдесет до сто коли седмично, всяка седмица. Предлагането и търсенето пък били значително по-високи според него и затова престъпната групировка не казвала колко

коли се превозват, за да се гарантират добри печалби и достатъчно работа.

Франки и човекът от ФБР бяха обяснили съвсем внимателно защо е необходим арестът на Бионди. За Сигонела не се споменаваше нищо. Според тях Бионди бил издирван за престъпления срещу американци в Сицилия. Франки пък подсказа, че една открадната кола принадлежала на един генерал и че генералът искал скалп, а *la vendetta*^[9] е концепция, която италианците не само разбират, но и не оспорват особено много.

След като пристигнеше заподозреният, три дузини членове на антимафиотската група към националната полиция и две дузини полицаи от ГИС щяха да нападнат комплекса. Друга дузина полицаи вече оформяха пръстен около него. А група от осем души с шест коли следяха Санмарко Бионди в града, след като го видели да краде един мерцедес преди десет минути и сега идваше насам, в северна посока. Във въздуха имаше и наши хеликоптери, които щяха да пристигнат всеки момент.

На хартия планът изглеждаше отлично, но дали щеше да свърши работа, зависеше от неща, които не можехме да прогнозираме.

Не най-незначителен сред тези неща беше Бионди, който успя да се измъкне на следящия го екип не след дълго.

Ситуацията е нормална — всичко е осрано.

Италианците начело на операцията незабавно се заеха да спорят какво трябва да се прави — да нападнат веднага или да чакат идването му. Капитанът от националната полиция казваше да чакат, а хората от ГИС искаха да нападнат.

Ситуация нормална, етап втори, познат иначе като нещата са истински осрани.

Спорът продължи цели двадесет минути. През това време Бионди не само не дойде, но и хората близо до комплекса съобщиха, че лампите, които виждали, вече са угасени.

Ситуация нормална, трети и последен етап — нещата са осрани без надежда за почистване.

Всички вече бяха съгласни, че е време да нападнат. Към пет минути минаха, преди хеликоптерите да кацнат, и още шестдесет секунди за осигуряване на комплекса. Нещата станаха така бързо, че мистър Мърфи дори не успя да се покаже.

Може би защото беше прекалено зает да се смее наблизно. В комплекса имаше точно двама души, толкова стари, че сигурно са помагали при изритването на германците от полуострова през Втората световна война. Вместо дузината мерцедеси, ягуари и други първокласни коли, каквито ни казаха да очакваме, сградата в центъра на комплекса съдържаше един очукан фиат и велосипед, чиито най-хубави дни трябва да са минали, преди Мусолини да се е родил.

Определено някой беше предупредил мафията.

Полицаяте от антимафиотския отдел бяха свикнали с подобни неща и ги приеха спокойно. Хората от ГИС искаха да излеят яда си, като упражнят уменията си да разрушават в двете ремонтни работилници, но командирите им ги спряха. Взривяването на сгради в Италия без съдебна заповед не се приема добре. А аз си мислех, че са просветено общество.

Франки дойде с колата до операта, за да вземем Карен. Когато минахме няколко преки, ми благодари за помощта. Тъй като му бях казал, че мога да остана само няколко дни, той реши, че всичко свършва с това фиаско.

— Какво ще правиш сега? — запитах.

— Зависи от Военновъздушните сили. Но мисля, че най-добре е да търсим Бионди.

— Бионди няма да се появи — казах. — Най-вероятно е мъртъв.

Франки се замисли за малко, а после кимна.

— Искаш ли да се върнеш в Сицилия?

— Мислех да поостана в Неапол няколко дни — отговорих. — Карен не е идвала тук. Мислех да ѝ покажа града. Ако нещо излезе, обади се, но не мисля, че ще има какво да правя в Сигонела.

Франки сви рамене. Предвид факта, че съм доброволец и при това насила, нито той, нито някой друг можеше да ми казва какво да правя.

Комплексът на мафията ме впечатли адски много. И ме уплаши в известен смисъл. Ако тези хора опитат да откраднат ядрена бомба, рано или късно ще успеят. Не непременно в Сигонела — Срахсивгащите направи достатъчно промени и докара достатъчно хора, че дори „Червената клетка“ би срещнала затруднения да открадне семейното бижу. Но в Европа имаше дузина други съоръжения. Страшното беше, че американските бази се пазеха най-добре.

Аз наистина исках да остана в Неапол, за да разглеждам забележителностите, но ми се щеше да видя онова, което не е включено в упътванията за туристите.

Осемнадесет часа по-късно, след като прекарах един ден с Карен на плажа и след шофиране по местните шосета в една „Тестароса“ под наем и кратък сън, заведох Карен на летището и с обичайния казах arrivederci^[10]. След това се насочих към най-тесните улици на града в търсене на кафене, в което идват джебчийци от кариерата и други дребни крадци. (Искаше ми се да кажа, че отивам в западната част на града, но тази дума важи за деветдесет и пет процента от него.) Щом влязох, огледах кафенето като невербално предупреждение никой да не се ебава с новодошлия. После се насочих към ъгъла, в който двамата най-кофти на вид боклуци деляха една маса и чаши вермут.

— Какво ми се мотаеш бе, лайнар? — озъби се по-ниският, когато седнах.

— И аз се радвам да се видим, Трейс — казах на Трейс Далгрен, придърпвайки стола си. Тя може и да няма и капка италианска кръв, но определено притежава смъртоносен неаполитански поглед.

— Дик, здрасти — обади се Шон Мейко. Посочи вермута си, който им бях казал преди това да си поръчат. — Нали не трябва да пия това нещо? Сладко ми е.

— То е само за да знае собственикът, че сте от нашите — отговорих. — Той е син на един стар приятел.

Съмнявах се дали друг някой е поръчвал вермут, откакто това заведение е отворило врати.

Повиках сервитьора и взех бутилка пелегрино, което на италиански означава прекалено скъпа вода. След това им разясних ситуацията. Шон реагира както всеки път. Изсумтя веднъж-дваж, кимна още няколко пъти и запомни всичко, без да каже и дума. Трейс, от друга страна, очевидно не беше спала достатъчно в самолета. Още по-кисела от нормалното, тя изсипа една неподходяща за дама буря от псувни по адрес на некомпетентните ВВС на САЩ и ГИС от Италия. Добре — неколкоседмичното обучение на попови лъжички я беше разярило повече от всякога. Жалко за всеки, който се изпречи на пътя ѝ тази вечер.

Щяхме да се върнем в автосервиза. Не търсех Бионди — както казах на Франки, вероятно той е мъртъв. Търсех главния. За да си спестя проблемите да го издирвам, планирах да си оставя визитката и да го улесня да ме намери сам. Като стимул щях да взема назаем началник-цеха и да го накарам да повика за помощ.

От обясненията предишната вечер знаех, че механиците обикновено идват малко след 9 вечерта, към половин час преди първата открадната кола. Включваха машината за еспreso, подготвяха си инструментите и чакаха. Колите преминаваха през прага на всеки двадесет-тридесет минути, след като работата почнеше. Това предполагаше един от два начина за влизане в комплекса — пристигаме час по-рано и изненадваме работниците, когато дойдат, или пък закарваме открадната кола и ги елиминираме тогава.

Отиването по-рано не само изглеждаше по-лесно, но и щеше да ни спести време, и затова избрахме този вариант. За съжаление разузнаването ни не се оказа на ниво. От велосипеда, който карах към седем и тридесет, за да разузная преди нападението, забелязах, че двата покрити с чакъл пътя към комплекса вече се охраняват от хора в пикапи. Чувах и шум от въздушен пистолет за отвиване на гайки — нашите приятели вече работеха. Отидох още малко надолу по пътя, а после се върнах при Шон и Трейс, които ме чакаха във фургон, нает по-рано през деня. Във всеки от нас се крие по един крадец на коли и затова не се изненадах, когато Трейс поиска да преминем към план Б — да откраднем няколко коли и да минем през предния вход. Но Ди Джовани не беше споменал нищо за охраната и се запитах какво ли още е пропуснал или просто не е знаел. Вероятно хората, които пазеха пътищата, имат списък с имената на очакваните крадци или пък на колите, които ще пристигнат същата вечер.

По-умно и безопасно според мен е просто да се промъкнем, да вземем каквото ни трябва и да си идем. Спринцовка „Демерол“ щеше да гарантира мълчанието му, когато излизаме. Разбира се, имаме оръжие — в Неапол е лесно да се въоръжи човек дори и с предпочитаните от мен „MP5N“, а освен това си намерихме и зашеметяващи гранати, радиооборудване и други неща, макар да предпочитах операцията да мине без жертви, ако е възможно. *Mafiosi*-те и така щяха да се ядосат достатъчно.

Железопътната линия ни осигури достатъчно лесен път към комплекса, а при новия оглед се оказа, че никой не я охранява. Често е така. Никой не очаква да го изненада локомотив.

Скрихме микробуса, тръгнахме по линията и се доближихме на тридесетина метра от главната сграда. Mafiosi-те бяха вкарали два вагона в комплекса по-рано през деня и без проблем се приближихме незабелязани. Заобикаянето на вагоните обаче означаваше да се върнем петдесет метра до един каменист склон, да се спуснем петнадесетина метра, а после да обиколим през една нива и да излезем от другата страна на постройката. Казах на Трейс, че е неин ред да остане на кърмата като стрелец, и когато тя накрая спря да дърдори, двамата с Шон вече бяхме преминали през полето. Изпъзяхме три метра под една ниска стена и пред нас се откри ясна гледка към основната сграда, в която работеха по колите. Лампите в склада описваха ярък бял правоъгълник върху чакъла отпред, което позволяваше да видим всеки излязъл оттам. Десетина метра по-нататък светлината преминаваше в сенки и след това настъпваше непрогледна тъмнина. Останехме ли извън това каре от светлина, щяхме да сме невидими.

В склада виждах две коли — един форд на крик и един мерцедес до вратата с вдигнат капак на двигателя. Два други мерцедеса стояха паркирани отпред и чакаха реда си. Един механик затвори капака на мерцедеса вътре в сградата. Запали двигателя, включи фаровете и изкара колата от гаража към вагона, където общи работници го насочваха нагоре по металните греди. В това време друг работник се показва и вкара в работилницата един от другите мерцедеси. След четири-пет минути на негово място дойде друга кола. Шофьорът зад волана на тази кола, „Ауди А8“, приличаше доста на един бивш президент на САЩ. До ден-дневен съм убеден, че това беше той в търсене на професия, по-честна от политиката. Затвори вратата на колата и пое надолу по хълма. Работниците в сервиза се засуетиха със своите си работи, без дори да забележат колата.

До момента не бях видял началник или изобщо някой, който да изглежда като такъв. Разбира се, можехме да вземем някой от механиците, но ми се искаше да включим в операцията някой по-ценен. Вдругиден трябваше да замина за Германия и исках да свърша работа преди това. Обясних на Шон, че ще ида до сградата, където

имаше прозорци, и ще разгледам какво става, но преди да успея да се прехвърля над стената, по пътя дойде един тъмносин фиат.

Веднага ставаше ясно, че колата не е крадена. Тя беше на няколко години и на решетката се виждаше лека повреда. И тя спря точно до вратата.

Представяте ли си кой излезе от колата? Не, не Бионди. Лейтенантът от полицията Ди Джовани. Предполагам, е бил доста квалифициран за експерт по мафията. Работниците не успяваха да коленичат достатъчно бързо или ниско, когато той влезе в склада: оказа се, че той е саро^[11] на операцията.

Е, добре, помислих си. Всичко щеше да мине адски лесно. Raesani-те^[12] в склада нямаха оръжие. Двамата с Шон ще изтичаме до вратата и ще изчакаме Ди Джовани да излезе. Аз ще го хвана, Шон ще метне няколко гранати на земята и ще си тръгнем весели и честити.

И точно така стана.

Почти.

[1] Аз на фр. и ит. — Б.пр. ↑

[2] Типично по италиански властите така и не определиха точния брой на ранените. Нямам представа откъде дойде това несъответствие, освен очевидното — италианците не могат да броят, особено когато ранените са повече от пръстите им. — Б.а. ↑

[3] Дяволските терористи. — Б.а. ↑

[4] Не прочетох точно името. — Б.а. ↑

[5] Американски комици. — Б.пр. ↑

[6] Номер едно (ит.). — Б.пр. ↑

[7] Официално „онзи взвод“ към Делта не съществува и не е съществувал от създаването си през 1993 г. насам. Но също така не съществува и Делта. — Б.а. ↑

[8] Още веднъж простете за липсата на точност. — Б.а. ↑

[9] Отмъщение (ит.). — Б.пр. ↑

[10] Довиждане (ит.). — Б.пр. ↑

[11] Началник, шеф (ит.). — Б.пр. ↑

[12] Селяни (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4.

Двамата с Шон тъкмо изприпкахме в сенките отстрани на сградата, когато по пътя забелязахме два чифта фарове. Отстъпихме малко назад и клекнахме до стената. Усетих, че нещо не е наред, защото единият чифт фарове направиха дъга наляво, а другата кола спря зад тази на Ди Джовани. Но едва когато открих, че колата е фургон, схванах какво става.

— Мамка му! — изревах.

Вратата на фургона се отвори и оттам изскочиха двама с автомати, от които се посипаха куршуми.

— Дик? — обади се Трейс по радиото.

— Засада, вкарай Ди Джовани в колата — изкрещях на Шон. — Трейс, ще се видим пред склада. Вземи втория фургон.

Шон ритна една зашеметяваща граната под фургона, а аз насочих своя автомат към шегаджиите стрелци. Те бяха оборудвани стилно — с белгийски „Миними“ и противокуршумни жилетки, явно работодателите им не се скъпяха. Плочите са отлична защита отблизо срещу всичко, което е по-малко от гаубица. Проблемът е, че не защитават срещу куршуми в главата.

Вместо да застане зад другата кола, вторият микробус ускори и сви наляво, до първия. Разбрах, че така за Трейс ще е трудно да се справи с него, и затова й извиках да помага на Шон, след което вкарах два куршума в предното стъкло и елиминирах шофьора. Микробусът подскочи към стената и с удар спря в нея, вратите се отвориха и от тях изскочиха пет-шест души, които до един стреляха с автомати „Миними“ към мен. Налапах земята и разбутах земните червеи настрани, докато пълзях до стената. Шон вече беше в склада — чувах го в слушалката в ухото си — но не разбирах къде е Трейс.

Някъде тук един глас в главата ми изтъкна, че присъствието ми в Неапол е съвсем доброволно и неплатено, имайки предвид, че ако ще правя нещо напълно тъпо, като да си пре моделирам анатомията, е редно най-малкото да съм на работа при някой, който да поеме разносните.

Гласът не принадлежеше на съвестта ми — тя е прекалено практична и трезва за подобно нещо. Говореше Карен, която се намираше в седалката на наблюдателя/втория пилот в един хеликоптер „Бел джет рейнджър“, който идваше от юг. Тя наблюдаваше приключението с дистанционна камера за нощно виждане на носа.

(Arrivederci означава до скоро, а това се оказа повече от скоро.)

— Ангажирай тези копелета, докато ги заобиколя — казах ѝ. — Аз ще ида южно от тях, когато минеш отгоре им. Не се връщай втори път, не искам да те улучат.

— Освен това ще ти натяквам цял живот — каза тя. — Този проклет хеликоптер ми струва цяло състояние.

Когато онези с автоматите залегнаха, аз вече бях почти зад тях. Щом наоколо се вдигна прах, аз прескочих стената и затичах напред, за да видя по какво стрелям. За нещастие блъснах се в едно препятствие — един от охраната от другия път, дошъл бързо-бързо, за да види какво става. Отскочихме един от друг, зашеметени от сблъсъка.

Зашеметеността ми е познато състояние. Скочих и го ритнах в главата, за да продължи да си лежи. Със сигурност щях да го застрелям, но при сблъсъка си бях изпуснал автомата.

Когато го намерих, хората от фургона изпразваха автоматите си към хеликоптера, който беше дал газ до ламарината и изчезваше зад хълма. Стрелбата показваше точно къде са и аз изпразних автомата си по тях.

Вътре в склада Шон намерил Ди Джовани клекнал зад една кола, стиснал пистолет „Берета“ 9 мм в разтрепераната си ръка. Шон избил пистолета от ръката му, фраснал го, а после му боцнал „Демерол“. Метнал го на рамо и излязъл навън точно когато хеликоптерът отминаваше, и се спуснал надясно от мен, докато аз обсипвах нашите amici^[1] с автоматите „Миними“.

Мъжете в микробуса бяха очистили охраната на пътя по който дойдоха. Но бяха оставили другите охранители, смятайки да се махнат, преди онези да успеят да реагират или да повикат подкрепления. Сега тези подкрепления идваха, или така ѝ се струваше на Карен, която видя четири пикапа да вдигат пушилка от една ферма на две мили оттук. Разтревожен, че хеликоптерът ще е лесна мишена, ако кацне наблизко, ѝ казах, че ще се срещнем на паркинга от снощи.

— Последният мерцедес — викнах на Шон, докато пъхах нов пълнител в автомата си и отстъпвах назад.

Спрях до колата пред него, отворих капачката за бензин и извадих кърпичка от джоба си. Двама или трима от боклуците до фургона почнаха да стрелят към мен, докато запалвах и натиквах горящата кърпичка в отвора на резервоара. Системата за изпускане на парите от горивото работеше добре и не позволяваше колата да избухне...

... за около пет секунди. След това от нея изскочи дебел огнен стълб и огря нощта.

Аз едва успях да измъкна нашата кола навреме, като завих само на десетина метра от пламъците. Когато тръгнах по пътя, забелязах как пикапът, който пазеше завоя, се носи право към нас. Несигурен дали сме от неговата страна или не, той се отклони наляво в опит да блокира пътя. Аз също се отклоних наляво, с което успях да мина незасегнат, с изключение на малко одраскана боя и загубена хромирана броня при отскока от едно дърво наблизо. Продължих още малко надолу с надеждата да стигна до разклона, преди да дойде кавалерията. Не успях съвсем, както се видя от квартета фарове отсреща.

Квартет в смисъл четири един до друг. Пикапите се движеха един до друг и опитваха да блокират пътя.

Ако една стратегия успее, девизът ми е да я използвам, докато я изтъркам. Затова и сега изчаках до последния момент, а после рязко завих наляво. Тъй като не бях включил фаровете си, не знаех колко близко съм до стената отстрани на пътя.

Отговорът беше „много“.

Отскочихме и се ударихме в предния калник на първия пикап, като се сгънахме в нещо като геврек. Предният край на мерцедеса увисна като акордеон, а еърбеговете му се надуха и аз изведнъж установих, че дишам въздух с мирис на обработена с формалдехид пластмаса, ако това е материалът, от който ги правят тези проклети неща.

Еърбеговете докарват добра цена на черния пазар и печалбата беше прекалено висока, за да ѝ устоят местните *Mafiosi*. Може и да е лошо да погълнеш прахта от еърбега, но е по-добре, отколкото да излетиш през предното стъкло, което се случи поне на двама от

пикапите. Други четирима или петима от онези в каросериите също излетяха и се плъоснаха на пътя зад нас.

Не снимахме рекламен филм за КАТ и затова не си правехме труда да броим жертвите. Помогнах на Шон да извади Ди Джовани от колата, докато Трейс направи както онези от китайските филми и показва уменията си в бойните изкуства на двама дебили, които имаха нещастieto да останат незасегнати от сблъскването на колите. Оставихме ги да се гърчат, докато слезем по хълма през гората и стигнем до нашия фургон. Десет минути по-късно вече седяхме в хеликоптера и летяхме към летището. Ди Джовани хъркаше шумно на задната седалка. Аз заех телефона на пилота, за да се обадя на Франки, когато кацнахме да дозаредим гориво.

— Имаме доставка за теб след около два часа — казах. — Шефът на автооперацията.

— Кой е?

— Ди Джовани. Експертът по мафията. Не знам колко знае за Бионди и какво е намислил. Не мога да го питам, докато не се събуди.

Погледнах часовника си. Ако съдя от опита си, онзи щеше да спи още три часа.

— След това можем да измислим какво да правим.

— Ди Джовани?

— Да, експертът по мафията. Надявам се, че е достатъчно важен, за да се ангажира големият шеф, който и да е той. Съмнявам се, че от Ди Джовани ще получим правилни отговори или поне отговори, на които може да се вярва.

— Значи нещата са по-дълбоки, отколкото ги мислехме — каза Франки. — Много по-дълбоки.

Ох, ако знаех колко е прав.

[1] Приятели (ит.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

СТАРИ ПРИЯТЕЛИ

„Надяваме се на любовта към свободата, която Бог е вкарал в сърцата ни. Можем да се защитим, ако опазим духа, който цени свободата като наследство на всички хора, във всички страни, навсякъде.“

Ейбрахам
Линкълн^[1]

ГЛАВА 5.

Стрелбата в склада не привлече вниманието на местната полиция — я, каква изненада — но след не повече от час започнаха да търсят Ди Джовани. Когато стигнахме в Сицилия, Кохът вече беше получил обаждания от няколко италиански официални лица, включително и от онова, което в Щатите наричаме Службата на главния прокурор. Нашето присъствие като наблюдатели в нападението от предишната вечер се оказа прекалено много, за да е съвпадение. Очевидно приятелите на Ди Джовани смятаха, че е по-добре за тях той да е в ръцете на правителството, а не в нашите. Определено това означаваше, че са решили да прекратят участието му, което и казах на Ди Джовани, след като се свести в хангара, който си присвоихме след приземяването в Сигонела. Обясних му, че можем да му помогнем само ако ни помогне той.

Още опиянен от лекарството, Ди Джовани примигна към мен, но не каза нищо. Аз зададох няколко въпроса за Бионди, на които отговори с още примигвания, а после със свиване на рамене и поклащане на глава. Запитах дали знае нещо за *terroriste* на острова, но той отговори с истински объркан поглед.

Трейс предложи да му направи лична демонстрация на джит кун до, но аз наложих вето. Франки вече идваше насам с няколко бойци от Морската пехота, за да се захванат със затворника. Ако му намачкаме калниците, едва ли щяхме да измъкнем някаква информация. Има ситуации, при които прилагането на груба сила определено може да доведе до навременни резултати. В този случай обаче май нямаше да стане така, Кодексът за мълчание на мафията, или *omerta*, може да е нещо, за което е говорено прекалено много, но пък за да накараш някой на нивото на Ди Джовани да говори свободно, ще трябва нещо повече от пляс — фрас. Натискът трябва да се увеличи с времето, психологически, както и физически. Освен това той все още се намираше под влиянието на лекарството и се съмнявам, че щеше да почувства и половината от причинената му от Трейс болка.

Франки пристигна след няколко минути. Кохът плюеше куршуми в кабинета си, убеден, че съм създал международен инцидент просто с цел да му объркам пенсионирането. Ди Джовани трябваше да бъде предаден на италианските власти незабавно, а дори и по-бързо.

— Ако направиш това, никога няма да узнаеш нищо от него за Бионди или за някой друг — казах. — Съмнявам се, че ще остане жив дори двадесет и четири часа.

— Съгласен съм — отговори Франки. — Но Срахсивгащите няма да посмее да се опъне, а аз пък съм съвсем надолу във веригата. Кохът има думата.

— Очевидно повече го тревожи италианското правителство. Аз направих справка с посланика — добави Франки. — Реших, че е добре да го уведомя. Той каза, че това е военен въпрос и че ще защити каквото му нареди Пентагонът.

Стори ми се, че тук има една възможност. Кохът не беше Пентагонът, а просто един местен командир от ВВС, над който може да се надделее, ако това е необходимо. Трикът беше да намеря човека, който да има достатъчно мъжество в топките си, та да му нареди.

Гноеликия?

Струваше си да опитаме.

Адютантът, който отговори на телефона на генерала, сигурно ме е помислил за данъчен. Генералът беше оставил заповед, че не бива да го безпокоят, и се наложи да използвам думите „ядрена катастрофа“, за да го докарам до телефона.

Първите му думи бяха:

— Какво гръмна?

— Генерале, обажда се Дик Марчинко. Залових мафията, отговорен за опитите за проникване в Сигонела, но Кохът иска да го върне на италианците. Ние трябва да го държим достатъчно дълго при нас, докато ни разкрие мрежата от терористи, докато разберем с кого е свързан, такива неща. Четиридесет и осем часа...

— Марчинко? — произнесе името ми, сякаш не го беше чувал досега.

— Да.

— Марчинко?

Този път тонът подсказваше, че е чувал името ми прекалено много. Дадох телефона на Франки с идеята, че като служител на

Държавния департамент той ще се справи по-дипломатично. Франки прекара десетина минути в разясняване на ситуацията. Последните му думи бяха „но, но, но“, което никога не е добър признак.

— Каза, че трябва да поспи и да реши — обясни Франки, като ми подаде телефона.

Всъщност Гноеликия нямаше да спи. Той показваше типичното поведение за неебаващ се команден офицер, а те са биологичен вид, който трябва да провери водата, да подреди всичко в редица, да вдигне знамето и т.н., и т.н., преди да вземе противоречиво решение. Колкото и енергия да демонстрираше онзи ден, Гноеликия не би станал и от гърнето, нито пък би се изсрал, преди да е сигурен, че освежителят за въздух е на мястото си.

Е, какво да се прави. Струваше си да опитаме. Освен това трябваше да заминавам за Германия.

Дадох на Ди Джовани нова възможност да изкофти своите и да мине на наша страна, но той само се намръщи. Франки с нежелание го предаде на двамата полицаи, които дойдоха малко след 11 предобед на следващия ден, което за италианския държавен служител си е ранни зори. По това време аз вече пътувах за Рим, за да хвана самолета за Германия.

През целия си живот страдам от това, че си пъхам носа там, където други не искат да го виждат. Толкова съм свикнал да ме пращат на майната си, та в някои дни дори си мисля, че това е част от името ми. Във всеки случай вече бях изпълнил много повече, отколкото изисква дългът. Направил бях всичко възможно да осуемя кражба в базата. Не задържахме тангата, но си мислех, че операцията им е дерайлирана поне временно. А и моето участие във всичко това не беше струвало на данъкоплатците нито цент.

— Обадете се, ако правителството иска да ме наеме, за да помогна, да проверя допълнително охраната или каквото се наложи — казах на Франки, когато той опита да ме накара да остана, разбира се, за моя сметка. — Междувременно имам да свърша малко сваятна работа.

— Да, добре.

Може би съм мекушав или пък много обичам да ме наказват, но се почувствах зле, когато натиснах бутона за край на разговора на спътниковия телефон наистина. Но все пак го натиснах.

Не, не ги изоставих съвсем. Оставих там Трейс, и то за моя сметка. Ако Гноеликия се освести или пък Кохът се ошашави, тя щеше да помогне при разпитването на Ди Джовани. Междувременно щеше да работи с военновъздухарите, за да оправи сигурността им, в случай че тангата се върнат. Тя дори се нае да им помогне със сутрешната физзарядка. Предложение, на което тъпите военновъздухари бързо се съгласили, несъмнено, защото си я представяли как изглежда в тениска и шорти.

Шибанияците така и не са разбрали какво ги е сполетяло.

От мен няма да излезе добър германец — виенският шницел и духовите оркестри не са сред силните ми страни. Но обичам бирата. А германското общество е прецизно, с една коректност, която много улеснява посетителя. Можеш да разчиташ, че влакът ще спази разписанието, а и барманите винаги връщат точно ресто.

Нашата голяма среща се проведе в един град на река Рейн, който ще наречем Рейнвил, просто защото може да решим да го използваме отново за срещи... и за да избегнем някои евентуални съдебни искове. Хората, които наемам, работят здравата и не е нечувано да изпуснат малко пара по време на почивките. Двучино ще е, ако кажа, че не разбирам кръчмарските побоища или други дейности за изграждане на екипи. (Не е вярно, че ги насрочваме, защото най-добрите побоища са спонтанните, а в „Червена клетка интернешънъл“ винаги се стремим към най-доброто.) А относно слуховете, че мой служител карал мотоциклет по коридора на един местен хотел, мога категорично да отрека подобно нещо. Доколкото ми е известно, участвали са най-малко два мотоциклета.

Шегувахме се. Не сме отсядали в местните хотели. От една страна, охраната щеше да е адски трудна. Дори и да бяхме успели да наемем стаите инкогнито, а ви уверявам, че така бихме го направили — моят приятел мистър Мърфи несъмнено щеше да си е направил резервация в същия хотел. И рано или късно щеше да се разчуе и всякакви откачалки щяха да опитат да ни опекаят задниците.

Предполагам, че щяхме да сме изкусителна мишена и за някои от европейските разузнавателни служби. Някой ден ще убия няколко дегизирани дървета, които си шушнат как наши съюзници извършват шпионски операции срещу Съединените щати. Не съм непременно високо приоритетна цел за тях, но швабите щяха да се заинтересуват, та дори просто за да разменим малко информация с Мосад, които опитват да ни информират възможно най-бързо за американските интереси в Ирак, Афганистан и т.н.

И така, вместо да се насоча към местната странноприемница, аз постъпих както трябва и наех една крепост за всички. Не казвам, че аз съм я намерил. Ал „Док“ Трембли, един от първите в „Червената клетка“ и близък приятел и съдружник, се зае с това. Избра я, защото се оказа лесно да я осигурим и се предлагаше на разумна цена, а бойниците от четиринадесети век бяха просто премия. На всеки ъгъл се издигаха кули с огромни кубета като шлемове. (Представете си шлемовете на кайзера, използвани от германската армия през Първата световна война, и ще схванете картинката.) Основната сграда представляваше едно шестостенно чудовище, което се издигаше чак от реката. Очевидно навремето е имало собствен шлем, но сега, през двадесет и първи век, бяха останали само няколко парчета опорни греди. Ако не се боите от падане, с други думи, ако сте поели достатъчно бира, за да ви се замъгли преценката, но недостатъчно да ви накара да загубите чувство за равновесие, бихте могли да се качите чак догоре, като вкарвате пръсти между камъните. Оттам бихте могли да видите Австрия и Франция, или поне така казват.

По някое време през изминалите петдесет-шестдесет години семейството, което притежава крепостта, опитало да направи малък хотел. Построили едноетажна сграда до една от външните стени и я направили като мотел с врати, които водят от стаята направо на чакълена пътека. Стаите течаха, но иначе ставаха за временно настаняване, с електричество и течаща вода. Ние сложихме брезент по покрива и се молихме за ясно време. Докарахме си и два грамадни автомобила, които да ни служат предимно за кухня, но най-доброто готвене си го вършехме на големия преносим грил, който Док разположи наред двора. (Истински голям, искам да кажа. Можеше да поеме три средно големи прасета, въпреки че Док предпочиташе да ги пече в яма.) Срещите си провеждахме в една каменна черква до

северната стена. Реликвите и иконите бяха свалени преди векове, но каменният олтар стоеше на мястото си. Не след дълго всички ме наричаха кардинал Дик, а аз, разбира се, им отвърщах, като ги ръсех с няколко силно оцветени религиозни епитета, каквито използвам за любими хора.

По отношение на сигурността това си беше крепост. Док и четиримата мъже, които избра за приемаща комисия (или анус патрула, както го нарече), пристигнаха седмица по-рано и прегледаха крепостта с различни електронни устройства, за да е сигурно, че всичко е чисто и ще остане така. Док, изглежда, беше закупил или заел играчки от всеки известен ни производител в Европа, както и стоките, които ми дадоха моите приятели от фирма „Технологии за силите на реда“ в Колорадо Спрингс, за да им направим полеви изпитания. Освен проверката за бръмбари и защитата срещу нарушители онези бяха превърнали черквата в осигурена зала за конференции. Може и да не е била чак толкова сигурна, колкото центъра за „черни“ операции на Агенция Безименна в Мериленд (те не съществуват, а от това по-сигурно няма), но когато приключиха, и дума не можеше да става някой да ни подслушва.

Имаше само три входа и изхода, като всеки от тях се затваряше и пазеше лесно. Малки видеокамери, както и стражи наблюдаваха района и близката река. Можехме да издържим срещу цяла рота най-малко три-четири дни.

Нашето присъствие беше обяснено в близкия град със слухове, че някакъв потаен американски поп състав наел крепостта да репетира. Според слухове съставът щял да дойде след месец — Док беше наел крепостта за три месеца — така че никой любопитен нямаше причина да идва и да зяпа.

Заради „ваканцията“ в Италия бях поизостанал и трябваше доста да наваксам с информацията за нашите проекти. Разбира се, Афганистан се намираше най-напред в списъка, но сметките ни в Ирак, Турция и Румъния също изискваха внимателни грижи. Не искам да звуча нагло: моите хора залагаха топките си там и заслужаваха вниманието ми. На бланката е написано моето име, но трябва да отдадем заслуженото: „Червена клетка интернешънъл“ рита задници, защото всеки от нейните служители е първа класа. Наистина мъжете и

жените, които работят с мен, ме правят по-добър и няма ден, в който да не осъзнавам това.

Не че и те не ми го изтъкват постоянно...

Част от нещата, за които говорихме, са свързани с обичайните охранителни мерки и с това къде да спреш, когато поемаш рискове. В този занаят не можеш да избегнеш риска, но от друга страна, трябва да можеш да балансираш всичко. Едно е, когато става дума за оцеляването на страната — аз нямам проблем да се бия за моята страна или да заповядвам на други да го сторят дори и ако това означава, че близки мои приятели ще се приберат у дома в найлонова торбичка. Много е кофти. Повярвайте ми като казвам, че знам точно колко кофти е, но все пак то си е важна част от борбата да останеш свободен.

Но да те очистят, за да може поредният костюмар от някоя фирма да докладва петпроцентно увеличение на годишната печалба, е съвсем друго. Не виждам абсолютно никаква причина някой като Док Трембли да излага на риск плановете си за пенсиониране, за да угои пенсията на някой задник.

Първите три дни от петдневната ни конференция бяха страхотни. Ден първи започна по изгрев-слънце с групова физзарядка в двора на крепостта под тежкото и садистично водачество на Тифани Александър. Тифани се учеше от най-добрата — Трейс Далгрен — и тази първа сутрин беше точно толкова зла, колкото учителката си, като вдигна кръвното на всеки мъж в двора просто като нави ръкавите на тесничкото си трико и загрея групата с няколко огъвания и протягания. Когато започна с шпагатите, из каменния двор отекнаха стенания. Физзарядката с Трейс винаги мотивира. Тя знае как да те накара да се почувстваш абсолютно лайно, ако не правиш същото като нея. А не можеш, освен ако тя не поиска това. Тифани е малко по-изтънчена. Гледаш я и просто знаеш, че не можеш да я провалиш, като не направиш онова последно и невъзможно повторение... и следващото, и следващото, и следващото. Защото не го ли направиш, ще ѝ разбиеш сърцето. А не би искал това.

А междувременно тя подскача нагоре-надолу като зайчето от рекламата за батериите, без дори да се изпоти. (Жените не се потят, Дик. Те отделят влага и соли. Но дори и това не правят. Хайде сега още десет лицеви опори, ако обичаш. Този път само с лявата ръка.)

Когато физзарядката приключи след деветдесет минути, задникът ми висеше близо до земята. Ако бяхме във вила „Свирепия“, сигурно щях да успея да избягам, като се оправдая, че ме чакат разни документи, но в Германия нямаше почивка за такива гадини като мен. Шон беше организиран седемкилометрово бягане преди зората. На теория участието в бягането беше напълно доброволно, но разбира се, се оказа задължително, особено за мен. Фактът, че съм по-стар от всички или почти всички в моя екип, означава, че съм задължен донякъде да не изоставам. Щом не мога да им пръсвам задниците като едното време, трябва да се старая повече.

Нямам нищо против тичането и дори на моята уж напреднала възраст да мина една миля за осем минути не е особено трудно. Но добрият стар Шон реши, че ще е много по-интересно да бягаме с пълни раници. Напълни раниците с метални гири и хартия, за да не мърдат много, когато тичаме. Уж раниците симулират бойната екипировка. „Нормалният“ товар (ако има такова нещо) в раницата на диверсанта може да достига двадесет и нещо килограма, като повечето от килограмите са муниции. (Освен това ще носите и колкото може повече в тактическа жилетка, както и в джобовете, на колана, на главата, на носа — патроните никога не са прекалено много.) Но раниците определено тежаха повече от двадесет килограма. Един-двама от стрелците зададоха въпрос на тази тема. Шон сви рамене и каза, че Дани ги е напълнил и че трябвало да говорим с него.

Забелязал съм, че офицерите от Морската пехота си падат малко садисти и въпреки че вече не служи при тях, Дани не е изключение. Сигурно така се е научил още от базовото обучение, където се говори, че инструкторите са възможно най-гадните таковачи в армията. Може би камуфлажът, който си мажат по лицата, им обърква мозъците. Знам само, че най-лошото нещо е да се оплачеш, защото така само ги нахъсваш още. Затова взех раницата и я понесох, без да кажа нищо.

Колкото и да тежеше раницата, когато започнах, към края на първата миля ми се струваше пет пъти по-тежка. Гърдите ми се издуваха и ми беше адски трудно да не изоставам. Аз съм по структура по-скоро нападател, отколкото защитник, и приемам, че не съм като зайците в екипа, но по принцип не изоставам много, особено при бягането на пет мили, където издръжливостта е по-важна от скоростта. Обаче тази сутрин, изглежда, всички ме ритяха по задника, а дори и

най-младият Лайнъогъз. (Ако името му е друго, никой не го е споменавал в „Червена клетка интернешънъл“, откакто е при нас. И така пише на чековете за заплатата му.)

Нека ви кажа, че Лайнъогъз е много добър стрелец и отличен всестранно развит боец. Твърди се, че бил най-младият боец, квалифицирал се за рейнджър, защото се записал с подправени документи и армията не харесала много този факт, когато след няколко години открили измамата, но Лайнъогъз намерил призиванието си като специалист по разрушителните работи. И не говоря за разрушения на градински бараки. Лайнъогъз е истински художник, творчески настроен и пълен със знания. Младежът може да взриви мост с нещата, които държите под кухненската мивка. Той е единственият мой познат, който може да отвори врата с С4, като не само не я повреди, ами и не я откърти от пантите. (Аз, за разлика от него, бих я направил на клечки за зъби. Но пък и никой не ме е обвинявал, че пестя експлозивите.)

Всъщност Лайнъогъз получил прякора си още първия ден в тренировъчния лагер заради начина, по който тича, и прякорът останал. Той е едро момче от Луизиана и задникът му виси толкова ниско надолу, че има опасност дъното на панталона му да се издраска от земята. Като тича, се чува „плюк-плюк-плюк“ и с всяка стъпка задникът му се спуска все повече. Но винаги успява да стигне до финала — изглежда, тук е ролята на закона за земното притегляне. Обаче винаги е на края на редицата.

С изключение на тази сутрин. Когато стигнахме на първата миля, аз вече гледах ниския му задник, а това не е приятна гледка. Не се срамувам да кажа, че това ме ядоса и се втурнах да го настигна, като се псувах, че съм изпуснал няколко дни тренировка и явно не съм във форма. Но сгреших — настигнах го и го надминах след около двеста метра, но ни оставаше още много и спринтът източи резервите ми. Към края на втората миля Лайнъогъз пуфтеше и сумтеше в ухото ми. Издържах третата миля, като си казвах, че не остарявам. А дори и да остарявах, нямаше да допусна онези млади копеленца да ми наричат задника публично. На четвъртата миля вече си мислех, че наистина остарявам, но че няма да съм последен в крепостта. Раницата вече се беше поразместила и успях да я наместя в разстояние на десетина метра, като си пазех силите за последната миля.

Всеки може да бяга половин миля. Половин миля е нищо. Осемстотин и осемдесет шибани метра. Аз едно време пикаех на по-дълго разстояние.

Бяха десетина метра пред Лайнъогъз и двадесетина след всички останали, когато пред мен изникнаха кулите на крепостта. Слънцето тъкмо изгряваше на хоризонта и един от микробусите, който ползвахме, за да наглежда бегачите, беше спрял на пътя отпред. Пред мен се носеха осемнадесет задъхани стрелци, всеки от които беше маркер към самочувствието ми. Ако надминех девет, щях да се представя добре, в средата.

Приведох се и включих на по-висока предавка. Отстрани нещо ме сръза и левият ми прасец получи крампа с размерите на Колорадо. Е, преживявал съм много по-лоши неща на подобни бягания. През Адската седмица по време на базовото обучение (това е обучение за подводни диверсанти, нещо като сегашното училище за тюлени) имах диария. Тогава бяха достатъчно бързо, за да се отърва от смрадта на лайната, които капеха по крака ми, и да завърши необходимия брой обиколки. Това сега не беше нищо в сравнение с онова.

Но пък и не се излежавах на кушетката с бира и купа чипс, нали? Хората, с които тичах, желяеха не по-малко от мен да победят. Може и да не бяха свикнали да тъпчат косматото ми задниче в прахта по време на сутрешното бягане, но сега, когато ме забелязаха в огледалата си за задно виждане, искаха да остана точно там. Дочух ръмжене и псувни, когато набрах скорост и отминах бегач номер седемнадесет. (Не помня кой къде се намираше в редицата.) Шестнадесети започна да спринтира малко след като го настигнах. Петнадесет вече изчезваше напред, а четиринадесет ускори и започна да напредва. Не се измори, докато не влязохме през входа на крепостта, когато вече бяхме стигнали начело на нашата малка секция и свършихме точно по средата на групата.

Смъкнах раницата си, плъснах се на земята, а после се изправих на крака, като усетих, че ако не отпусна мускулите си бавно, ще се скова и ще се превърна в градинско украшение. До северната стена забелязах голям охладител с „Гаторейд“^[2] и реших да се хидрирам, след което да се изкъпя и да ида да закусвам. Тъкмо приближих хладилния шкаф, когато осъзнах, че Шон, Дани и Тифани ще си спукат задниците от смях на няколко метра от мен. Едва тогава разбрах, че са

ме прецакали много сериозно. Моята раница беше с тежест, за да симулира боен товар, а във всички останали имало само хартия. Онова скимтене се оказа за заблуда, да ме накара да мисля, че с всички са се отнесли еднакво — като с лайна.

Гадни копелета.

Разбира се, фактът, че дори и в тази ситуация успях да финализирам добре, означаваше, че шегата се е обърнала срещу тях, въпреки че се смееха.

Не го казах, не го казах и те. Още не знаят, че знам какво направиха, или не са знаели, докато не са прочели тези редове.

След бягането и душа всички закусиха здравата. След това се заехме със забавната част на програмата. Бяхме внесли един специалист по крав мага за демонстрация по самозащита в ранното утро. За повечето от моите хора това си беше само повторение, защото израелското бойно изкуство бе включено в обучението на специалните сили през последните няколко години. Но други научаваха това умение за първи път и останаха впечатлени как инструкторът успя да събори двама въоръжени нападатели, преди да успеят да го гръмнат.

Нападателите наистина бяха въоръжени, и то не с халосни патрони. Като част от шоуто инструкторът стреля с оръжията им, след като ги победи. Театрално, но ефективно.

Следобедът се състоеше от два семинара на тема оръжие и демонстрация на нови несмъртоносни гранати, а също и един електрошоков пистолет, който можеше да спре мечка от сто метра, а това е много по-добро от някои стандартни оръжия. Една от гранатите беше в комбинация с мрежа и сълзлив газ и с нея човек можеше да улови и обезвреди обекта. Позабавлявахме се с някои от гранатите, в които нямаше сълзлив газ. Тифани откри, че най-добрият начин да се справиш с мрежата е дзен подходът, при който спокойно я сваляш от себе си, вместо да опъваш лепкавата материя насам-натам. Разбира се, това би било по-трудно, ако в очите ти има сълзлив газ, но не невъзможно. Несмъртоносните оръжия са много модни в наше време и се предпочитат от полицията и военните, които трябва да се занимават с цивилното население в градска среда като окупатори или миротворци. Но има още да се развиват, преди да се превърнат в надежден отговор на старомодното олово. Честно да си кажа, ако някой ми извади пистолет, аз бих искал да отговоря по възможно най-

смъртоносния начин. Нека друг да рискува с разни гъзарски мрежи или генератори на звукови вълни, каквито сега изпитват в армията за контрол на тълпите.

Нощта завърши с коктейл, вечеря и развлечения като за цивилни. Нищо не е твърде добро за моите служители и може и да им пръсвам бузите отзад, когато работят, но търся начини да направя така, че да си струва трудът. За тази цел бях уредил няколко големи артисти да дойдат в Европа, включително и един рапър и комик, толкова забавен и с толкова мръсен речник, че всички се превивахме от смях още преди да си беше отворил устата. От съображения за сигурност артистите не знаеха предварително точно къде отиват, а рапърът дори се поразсърди малко, защото правилата изискваха телефоните да не правят „дрън-дрън“. Но аз бях си имал работа с всеки от тях преди и те с удоволствие приеха да дойдат, стига да им се платят редовните хонорари. Посрещнахме ги на едно летище недалеч от нас, завързахме им очите, качихме ги в хеликоптера и ги докарахме.

През деня Дани, Док и аз се занимавахме и с информиране, или по-скоро изваждахме някого от сесия и го карахме да ни разкаже какво става. Задавах колкото може по-малко въпроси, за да не преча, докато те разказват какво са преживели през последните десет или дванадесет месеца. Почти също толкова важни за получаване на реалната снимка на света бяха вечерните „миксери“, което е термин за бирено парти, което пък от своя страна значи празненство без край след забавната част на програмата. Алкохолът може и да не подобрява паметта, но със сигурност развързва езика.

Преди да тръгна за Европа, бях разучил докладите, информацията за инциденти и други такива и затова имах контекст, в който да вкарам слуховете. В „Червена клетка интернешънъл“ не пишем много на хартия, но се налага да обръщаме внимание на институционалната памет, която може да помогне на други членове и бъдещи операции. През последните две-три години бяхме използвали цифрови камери за повечето доклади, като въвеждахме всичко в компютърна система, в която се използва езиков преводач за направата на индекс. (Добра е, но не е идеална, защото според мен има петдесет процента вероятност „куродъх педал“ да се появи като „курабийки и печено“, което си е съвсем различно.) Докладите си ги биваше, но сесиите лице в лице и наковасените информационни срещи ми даваха

подробностите, които на хората на терена може да не изглеждат важни. Например воители от афганистански племена с боти вместо нальми от автомобилни гуми. Или смяна на АК-47 с М16. Модерни радиокомуникационни апарати вместо тенекиени кутии — всичко това се беше случило в Афганистан през последните три-четири месеца, което показва, че някой рине с лопата пари на местните селяндури.

Всичко това съвпадна със забележимото увеличение на нападенията над служителите на нашите фирми. Съвпадение? Едва ли.

Основният участник в тези нападения се оказа група муджахидини под водачеството на Али Козия ебач, лекар, провалил се на изпита в Либия (което ви показва колко е умен), преди да открие истинското си призвание като касапин в името на Аллаха в граничните райони югоизточно от Исламабад, Пакистан. Нашите източници казваха, че Козия ебач командвал от безопасно място в Пакистан и оставял своите последователи, предимно тийнейджъри, да поемат рисковете в Афганистан. След като два дни и две нощи събирахме информация, Док, Дани и аз проведохме среща на управителния съвет, за да обсъдим онова, което открихме. Само за пет секунди постигнахме консенсус; Али Козия ебач трябваше да бъде уловен и обесен за косъмчетата на топките си, ако изобщо има топки, и колкото по-бързо, толкова по-добре. Това трябваше да направим за сметка на фирмата — САЩ нямаше да се интересуват, защото онзи се намираше в Пакистан, а да поискаш от пакистанците да направят нещо, е почти толкова полезно и носи почти същата радост, като да пикаеш срещу вятъра.

Поисках от Дани да изготви план до края на седмицата.

— Ако резнем врата на Козия ебач, ще решим само половината проблем — казах на момчетата. — Трябва да намерим и кой държи парите и да обесим и него за косъмчетата на топките.

— Ще следвам парите — отговори Дани.

Дани беше прекарал доста години живот за сметка на данъкоплатците като детектив в полицията в град Вашингтон, където не само придобил уменията на следовател, но и любовта към поничките. Парите, които финансираха онези разбойници, щяха да ни отведат направо при истинските торби с лайна, дето ни трябваха, и е много вероятно те да са хората, които опитват да се домогнат до мястото на Осама като главен чалмалия.

Може би Саладин?

Тази идея със сигурност ми беше минавала през ума. Саладин очевидно ми отделяше индивидуално внимание — затова получавах факсовете. Следователно съществуваше възможност да е дал пари на Али Козия ебач (а вероятно и на други) с очакването моите хора да станат мишени — око за око. Доколкото схващах, не искаха непременно да ме хванат. Саладин търсеше внимание, публичност, слава и всяко нещо, дето да го издигне в очите на манияците, които искаше да го следват в така наречената Велика война на цивилизациите. А това, че се захваща с Дик Разрушителя, имаше по-друга цел.

Разбира се, можеше да е някой карезлия, защото такива имаше доста. Със сигурност знаех едно — всичко това нямаше да спре с очистването на Козия ебач, а трябваше да елиминираме и богатото татенце.

Но първо трябваше да го намерим. Дани предположи, че следата от банкови трансфери ще ни посочи рамката на организацията и ще покаже кой къде се крие. На теория това звучеше добре, но в реалния живот щеше да е по-трудно, отколкото да намериш трошица брашно в снежна буря. Може би ще успеем, когато хванем Али Козия ебач, но само ако той е получавал парите си от банка и ако пазеше някакъв документ за трансакцията, по който да намерим сметката. Сигурно ще ме обявите в циничност, но предполагам, че Козия ебач е човек на парите в брой.

— Аз викам да следваме обувките — предложи Док. — Онези носят нови обувки. Много хора го споменават. От фирма „Бота“ или нещо подобно. Планински обувки, а не като за войници, но съвсем не са парчетата автомобилни гуми, които носеха преди няколко месеца.

Той бръкна в джоба си за малкото тефтерче, в което си водеше записки. Обувките били с високо качество, леки и с твърда подметка. Един от нашите момчета, който се катереше, казал, че са същите като обувките за планински туризъм на „Скарпа“ или „Кийланд“, каквито използват професионалистите и струват над 300 долара чифта.

— Не са никакви боклучави маратонки — добави Док. — Кой ги е платил? Откъде са дошли? Там са парите.

— Сигурно са ги откраднали — отговори Дани. — Или са ги вкарали контрабанда през границата.

— Може би — отвърна Док. — Може би не. Не са забранени за износ, нито пък са очевидно опасни предмети. Защо да си правят труда да ги крият?

— Ако са два чифта, то кой, по дяволите, ще ги забележи или ще ги запомни — обади се Дани.

— Не са били два чифта — каза Док. — Всички споменават тези обувки. Трябва да са дошли с някоя пратка по едно и също време — Али Козия ебач сигурно има двеста души, а? Ако не ги раздава като награда за нападенията над нашите момчета, то значи е екипирал цялата си армия с такива обувки. Двеста чифта обувки — достатъчно е да го запомниш. А и парите са сериозни.

Дани не се съгласи, но изгрухтя по начин, който ясно показваше, че според него си струва да се направи проверка. Решихме да насочим вниманието върху обувките и да зададем на нашите момчета конкретни въпроси за тях, та да хванем колкото може повече детайли. След това щяхме да пратим информацията на един познат частен следовател в Щатите, който специализираше в проследяване на задгранични пратки. Най-печелившата му работа включваше адвокати по бракоразводни дела и адвокатите на ищци, които съдеха чуждестранни компании до просешка тояга.

Легнах си с чувството, че сме поработили сериозно по проблема. По-важното беше, че вече мечтаех да нараня Козия ебач там, където щеше да го боли поколения наред.

Да, възнамерявах не просто да разгледам плана. Човек води отпред, нали си спомняте? Освен това не бях ходил в Пакистан от дните на афганистанските операции срещу руснаците^[3]. С нетърпение исках да се върна. Онази част от страната, в която действаха муджахидините, е толкова неприятно неравна, че само като минеш там, се замисляш колко адаптивни са човешките същества. Заспах с видения на танца „наритай задника“, а стомахът ми трепереше от наплива на адреналин.

Уви, мечтите невинаги се сбъдват и така стана и в този случай. И този път, единствен, не можех да виня мистър Мърфи.

Някъде към 3 през нощта местно време, час и половина преди тръбата (и час и половина след като бях се наврял в леглото),

сателитният ми телефон иззвъня. Вдигнах го и се оказа, че говоря с дежурния в посолството на САЩ в Рим. Преди да му кажа да се наведе, за да си прави нещо, той обясни, че в Сицилия станал „инцидент“ и Трейс имала незабавна нужда от мен.

— А защо самата тя не се обади? — запитах.

Никога не задавайте въпроси, чиито отговори не желаете да чуετε.

Нещата, които разбрах след приключението в автоцентъра, включваха и факта, че прекъснатото от нас нападение не е било разработено от друга мафиотска група. И то не защото смятах, че мафията би планирала и изпълнила удара по-добре. Един съперник никога няма да пратоса квалифицираните работници в склада, а ще предпочете да елиминира ръководството и после да присвои бизнеса. Ди Джовани трябва също да е осъзнавал това, защото иначе щеше да опита да уреди някаква сделка, за да се измъкне от италианските власти, където се предполага, че съперниците му ще могат да го достигнат.

Значи, ако това не е мафията, то кой е?

Според мен единствените възможни заподозрени трябваше да са Бионди и тангата, които работеха с него. Бионди може и да е искал да очисти Ди Джовани, ако е сметнал, че онзи го е ядосал или изпортил, което, разбира се, не беше така, но друг въпрос е дали Бионди го знаеше. Но ако иска отмъщение, Бионди вероятно щеше да намери и по-лесно място за това.

От друга страна, тангата едва ли познават добре Ди Джовани и неговото предприятие. Интересът им би изисквал да заличат всякакви връзки между него и тях. Кое то биха си направили труда да сторят единствено ако операцията им е в ход.

Затова оставих Трейс там — не просто за да съм сигурен, че военновъздухарите следват указанията ми за подобряване на сигурността, а за да им помогне да поставят примамка, в случай че тангата изпълнят операцията си. Кохът ми бе казал, че не мога да правя нищо подобно, но не го каза на нея. А Срахсивгащите пък се оказа прекалено зает да си пъха носа в задника му, за да забележи какво

правят подчинените му капитани и бойци с помощта на Франки и Трейс.

Което представляваше опаковане за подарък на една усъвършенствана ракета „Круз AGM-129“ и оставянето ѝ на удобно място за открадване от тангата.

Предистория: Усъвършенстваната ракета „Круз“ носи ядрена бомба W80 и на вид е като обичайните дълги и тънки остри неща — с други думи, среден пръст с крила. (За да си съставите правилната мисловна картина, ще кажа, че крилата са насочени напред. Това е или за да придаде повече маневреност на бомбата след пускането ѝ, или пък изпълнителят на договора е допуснал грешка и военновъздухарите, каквито са глупаци, не са забелязали.) В обичайни условия бомбата, която ракетата носи, е много сериозно парче, многократно по-мощна от атомните оръжия, пускани върху японците през Втората световна война. Ще ви го кажа така — ако я пуснат върху Москва, всички в радиус десет мили ще получат нещо по-неприятно от сериозно изгаряне от слънцето.

В този случай ядреният заряд на ракетата беше заменен с метал и бетон с горе-долу същото тегло. Поставени бяха проследяващи устройства, а сложните карантии — извадени или блокирани. Имаше тайни екипи за наблюдение на смени. (Взети бяха мерки за опазване на оръжията в базата. Не съм толкова глупав, че да казвам какви са.)

Малко след полунощ тангата проникнали в базата с осемколесен камион, каквито ползват някои супермаркети за доставки на перални машини и хладилници. Грабнали ракетата и се чупили. Отделните екипи проследили камиона с оръжието през Сицилия. Един следящ самолет доловил сигнала от фалшивата бомба^[4]. След като участваха толкова много хора, щеше да е наистина осрана работа, ако крадците успееха да се измъкнат.

И не успяха. Камионът се срещнал с втори автомобил, участвал в операцията, а малко след това ги посрещнала трета кола, която вероятно е провеждала наблюдение или просто е служела като резервна. Провели китайска рулетка, като всички сменили местата си, а „играчката“ — не. След това тръгнали в три различни посоки. Военновъздухарите и Християните, които водели наблюдението, се придържали към програмата си и раздробили своите екипи, за да проследят другите коли, но запазили повечето си ресурси за камиона.

Ако някой ме попита — и са ме питали — щях да предрека, че бомбата ще замине за брега, ще бъде качена на голяма лодка и закарана до товарен кораб по-надалече в морето и че той ще я закара до крайната ѝ дестинация. В края на краищата Сицилия е остров с продължителна история на контрабанда и с милиони тайни места за акостиране, пристанища, пещери и плажове на квадратна миля. Американските и италианските военноморски сили бяха предупредени, в случай че възникне точно такава ситуация, и веднага след кражбата един италиански разрушител доближил брега, включвал радарите си и осветявал с прожекторите си всяка клонка и други парчети наоколо.

След разни номера и въртели двете коли се насочили към Бруколи — малко рибарско селце на брега. Но камионът заминал на север към Етна. (Това е големият вулкан, който дими на фона на картичките.) Маршрутът се оказал един от по-добрите пътища в тази част на Сицилия, еквивалентен на провинциално шосе в Америка, което завива на всеки десет метра, за да подмине стари сгради, и за последен път е асфалтирано през Втората световна война. Наближаващата зора означавала, че скоро трафикът ще се засили, и специалистите взели да се чудят дали да се намесят веднага, или да чакат и да рискуват с по-усложнена процедура по залавяне.

След като открил навлизането в базата, дежурният капитан от Военновъздушните сили информирал Срахсивгащите за ситуацията. Полковникът реагирал достатъчно добре, като демонстрирал значителна твърдост и потиснал яда си, ако изобщо е имал такъв, и се присъединил към операцията, с което прецакал възможността да се освободи от всяка отговорност, ако нещата се сговнят. (В същото време се поставил в позиция, в която да получи малко от заслугите за успеха на операцията, и вероятно точно така е разсъждавал.) За съжаление това означаваше, че трябваше да го питат какво да правят в хода на операцията. Само по себе си това може да не е било фатално — Франки някак си успява да кара хората да правят верните неща — но когато дошло времето да решават какво да правят с камиона, Срахсивгащите решил да се посъветва с генерал Кохът.

Голяма грешка.

Позволете да направя крачка назад и да обясня нещо. Макар да бих гласувал за задържане на топката, имаше нелоши доводи за

мигновено нападение. Два щурмови отряда, един от тюлени и един от италиански бойци, се намираха във въздуха и имаха готовност за действие. Хеликоптерите не можеха да стоят във въздуха безкрайно дълго. Превземането на камиона нощем, когато пътят е пуст, щеше да е относително лесно, защото нямаше почти никаква опасност някой невинен страничен човек да пострада или да провали операцията. Освен това знаеха къде е камионът, а винаги имаше възможност да се появи Мърфи и да намери начин да го скрие.

По-лошо от това да вземеш погрешното решение е да не вземеш никакво решение. Щурмовите екипи получили указания да чакат, докато Срахсивгащите се свърже с шефа си. Тъй като не знаели дали ще нападат или не, решили, че ще нападат и че не могат да презаредят гориво. Проследяващите екипи трябвало да се отдалечат. Нещата станали неясни. В главите на хората започнал да се върти неприятният въпрос „Ще действаме ли или не?“. Не след дълго последвал брат му, „Добре де, какво да правим, по дяволите?“. По време на планирането въпросите и дебатите са чудесно нещо. Те помагат да съсредоточиш операцията и да елиминираш неизвестните или поне да ги намалиш до управляема степен. Но удари ли гонгът, въпросите и дебатите те съсипват. Внасят колебание, а който се колебае, се губи.

Буквално в случая.

Камионът продължил весело по пътя си, като минал източно от Етна, а после поел по един път без маркировка в подножието на Монте Пицило. Пътят не бил отбелязан на картите, но благодарение на предварително подготвените спътникови снимки го намерили бързо. От снимките се виждало, че пътят е стръмен и тесен, остър завой след остър завой. Преминавал нагоре по планината, а после се спускал от другата ѝ страна и отново се свързвал с шосето. Не може да се нарече къс път заради терена. От което Франки и останалите разбрали, че има нещо. Мисленето им било следното: „Пътят е шибан, а теренът е абсолютно говно. Камионът може да тръгне по него само за да спре някъде по пътя, та да прехвърли ракетата или да я скрие за някой друг“.

Или пък да видят дали някой не ги следи.

Кой е верният отговор? Ако е първият, то проследяването по пътя не е толкова важно дори и да ги забележат, защото в този случай

хеликоптерите ще дойдат само за две минутки. Но във втория случай проследяването е най-лошият вариант.

Най-близкият следящ екип се намирал на четвърт миля след камиона, когато той завил. Разтревожени, че ще се окажат прекалено близо и ще бъдат разкрити, те спрели на завоя и се обадили за указания. Големците казали да продължат по шосето до другия край на този черен път и да чакат. Втори екип бил инструктиран да спре близо до завоя, в случай че камионът реши да направи обратен завой.

Споровете какво да се прави преминавали в по-високи обороти. Сега трябвало да отчитат и допълнителни неща — заради местния терен и растителността кацането с хеликоптер станало проблемно. Наземните екипи също биха се затруднили. В Сигонела имаше два бойни хеликоптера „Кобра“ на Морската пехота. Дали да не ги извикат? Огневата им сила може да е добре дошла, но отличителният шум на двигателите им пък може да подсети хората в камиона, че някой идва за тях.

Трейс — помните ли я? — участвала в проследяването. Наела един мотоциклет „Аугуста F-4 Вайпър“, стилизиран италиански мотор, красив толкова, колкото и приятен за каране. Когато настигнала екипа при завоя, решила да се качи по черния път, за да разузнае. С помощта на местен цех за ремонт на мотоциклети Трейс направила една промяна на машината — добавила гърнета, за да заглуши гърления рев на двигателя. Знам, че това е светотатство, но пък така можела да се приближи, без да я чуят.

Междувременно камионът продължавал нагоре, макар и много бавно. Заради острите завойи и неравния път той се движел едва-едва, като веднъж-два пъти спирал за по няколко секунди, след което продължавал. Три минути, пет минути, десет минути — камионът вървял бавно по пътя си. Накрая се спуснал от другата страна и екипите се подготвили да продължат наблюдението. Тъй като не знаели дали камионът ще тръгне на север или на юг, те заели различни позиции.

Ако приемем, че е имало решение да го спрат по-скоро, вместо по-късно, пресечката с шосето щеше да е идеалното място за залавяне. Но такова решение нямало. Срахливгащите все още не можел да се свърже с Кохът.

Камионът се качил по шосето и тръгнал на север. Трейс, която се движела на половин миля след него, надула макаронения си мотор и скъсила разстоянието, за да не изпуска от погледа си стоповете на камиона. След две минути стигнали в едно малко село на име Каса ди Неро.

Каса ди Неро не присъства на повечето карти, или поне не на тези, които печатат в САЩ. Ако искате да видите къде е, намерете си най-хубавата възможна карта и я разгънете върху масата. Сложете десния си палец върху Етна и разпънете длан. Някъде около показалеца си ще забележите едно дребно местенце на име Маренева. Каса ди Неро е на половин нокът разстояние на север, в планината. Селцето се състои от малка черква, една малко по-малка плевня и шест-седем полусъборени къщи. Има улица и половина осеян с камъни коловоз, който във всеки друг град би се считал за отводнителна канавка.

Камионът спрял на главната улица, а след това минал край коловоза и край черквата в посока към плевнята.

— Тръгвайте! — казал Франки от командния пост. Нямало смисъл да чакат вече Кохът да се събуди и Срахсивгащите се съгласил, или поне не възразил.

Един от хеликоптерите с щурмоваци свършил горивото и тръгнал назад да дозареди. След неколкосекундно объркване пилотът решил, че има достатъчно гориво, за да се присъедини към купона и на танца ще могат да присъстват всички, горе-долу както е по план. Появили се и хеликоптерите „Кобра“. Екипите заели позиции на петата минута след заповедта да действат.

Тангата тъкмо щели да скрият камиона в плевнята, когато се появили хеликоптерите. Двама от терористите побягнали при появата на хеликоптерите и колите, а един допуснал грешката да извади пистолет. След стрелбата от него и приятеля му останали само кости, половината от които липсвали. Даже морските пехотинци в кобрите стреляли по лайносмукачите. Видях снимките. Грозна работа.

Знам какво очаквате — бойците отварят каросерията на камиона и тя се оказва празна. Някак си онези гнусари са успели да направят магия вуду и да надхитрят американците и италианците по петите си.

Но не е точно така. Камионът не бил празен — в него се намирали носът, крилете и, най-важното, опашната секция на ракетата,

където тъпият технически специалист поставил двете следящи устройства.

Къде била бойната глава ли? Със своите шест метра дължина тя е малка като за ядрена бомба, но не би се побрала в обикновена раница. Би трябвало да е лесно да я намери човек.

Но само ако знае къде да гледа^[5].

Двете коли с тангата от операцията също били спрени, макар че не можеха да поберат карантията на ракетата. Едната кола задържали във Фоче ди Сименто при залива Катания. Екипът заловил и един лодкар с малка скоростна моторница, пристигнала малко след това, очевидно за да изпълни следващата част от пътуването.

Хората във втората кола се оказали по-отдадени на задачата си — самовзривили се, вместо да допуснат залавяне в някакво крайбрежно градче малко на юг. Сигурно са се подразнили точно като мен, че Италия няма смъртна присъда и че няма да си получат заслуженото, и затова взели нещата в свои ръце.

Но да се върнем към бомбата. Къде се намирал тя?

Ако кажете, че тангата са я оставили в базата, се изправете пред класа... и после изсмучете едно яйце. Защото това би имало смисъл единствено ако крадците знаят къде са поставени сигнализаторите. При този сценарий кражбата щеше да е отклоняване на вниманието извън базата, докато втори екип проникне и я вземе. Отлична теория, но вероятно прекалено отлична, или поне в този случай.

Но Срахсивгащите решил, че точно това е станало, и побеснял като насрана маймуна. Обадил се до охраната и наредил да стрелят по всеки, когото видят — не преувеличавам. Казали му, че никой повече не е влизал в базата и че семейното бижу си е на мястото, той не повярвал и се разкрещял, че откраднатото оръжие трябва да бъде намерено или... Простичко казано, не издържал под натиска (незначителен) на ситуацията. Случва се, но случи ли се на някой със звезди на пагоните си и с телефон до ухото, нещата може да излязат извън контрол.

След десет минутки някой в базата казал на Срахсивгащите, че на един път до оградата на базата при Сигонела видели подозрителен на вид камион. Не знам точно какво са казали, но когато Срахсивгащите стигнал до Франки, бил напълно убеден, че в този камион се намира не фалшивата бойна глава, а истинска бомба. Тъй

като може да познае кога нещата излизат извън релсите, Франки отстъпил и оставил камиона на Военновъздухарските сили и, разбира се, не след дълго този камион се оказал заобиколен от всеки наличен летец, моряк, войник и морски пехотинец в радиус петдесет мили около базата.

Истина е, че хората от местната охрана от Военновъздухарските сили твърдели, че този камион не може да е участвал, защото камионът на терористите не бил дошъл по същия път. Но тъй като званията им стигали до сержант техник, мненията им не значели нищо. Предвид вероятността камионът и бомбата да са минирани — я, защо пък не? — докарали робот и кучета.

Всичко това щеше да е толкова смешно, че чак да се посереш, ако не отклоняваше вниманието и ресурсите от търсенето на самата фалшива бомба. Ясно е, че са я разтоварили някъде в планината. Приземилият се екип се подготвил да я търси, но трябвало да чака хеликоптерите да заредят. Трейс, която не е от тези, дето чакат и въртят палци, когато могат да ги наврат в нечий очи, надула мотора обратно към планината. Тръгнала нагоре по стръмния път, като вземала завоите възможно най-бавно. Това станало към пет сутринта и в ясната нощ на шосето се виждало добре. Но тук дърветата и теренът хвърляли тъмна сянка върху всичко. Накрая решила да спре и да надене очилата за нощно виждане, които се намирали в тактическата ѝ жилетка. И точно в този момент някой я хванал изотзад.

Рефлексите ѝ се задействали, мотоциклетът отхвъркнал на една страна, нападателят на друга, тя се извъртяла във въздуха и ритнала към друг нападател или неговата сянка. Кракът ѝ не ударил нищо — възможно е да не е имало нищо там — и тя се приземила на задник. Напрегнала се като кобра и се огледала да удари нещо. Човекът, когото проснала, лежал и стенел на няколко метра от нея. Като не видяла нищо да се движи, Трейс извадила своя пистолет „Кимбър компакт 45“ от жилетката.

Нощните ѝ очила били паднали на земята до мотоциклета. Докато лазела по задник към тях, нещо мръднало на десет метра от нея. Вдигнала пистолета и опитала да разбере какво е то.

След това чула много силен шум в ушите си. Половин секунда по-късно усетила, че не може да си поеме дъх. След това тялото ѝ

взело да изтръпва, и то по неприятен начин. Имала чувството, че е хванала с две ръце жиците от някой ядрен реактор.

В тила я било улучило копието на електрошоков пистолет. Тънките кабели от него до пистолета прокарали петдесет хиляди волта електричество — малко повече, отколкото ти трябва да си осветиш коледната елха... да си пуснеш хладилника и като си започнал, защо не и останалите уреди в къщата. Тялото ѝ се вцепенило, тя паднала като замразена и същевременно запалена.

Електрошоковите пистолети парализират тялото, изпържват естествената му електросистема точно като някоя електронна бомба и временно прекъсват веригите. Повечето нормални човешки същества биха изключили напълно, като си напъват нещо и светят няколко минутки. Но не и Трейс Далгрен. Тя се извила, грабнала жиците и опитала да ги натресе на копелето само на шест метра от нея.

Разбира се, фактът, че нервната ѝ система е изключена, значел, че се справила колкото парцалена кукла. Докато скачала към онова копеле, зад нея се появили още мъже и угасили светлините ѝ по старомодния начин — с приклад в главата.

Виждате ли какво става, като не карате мотора си с каска?

Франки и останалите в базата чули част от всичко това по радиото на Трейс. Бързо заградили пътя с колите. След това чакали хеликоптерите да дозаредят и да се върнат. Правели всичко по книга, което означава, че най-напред трябва да овладеят ситуацията, а после да идат и да си приберат момчето (или момичето).

Ако аз бях там, щях да захвърля книгата много надалече — в подобна ситуация времето е съществено важно и колкото си по-агресивен, толкова по-добра възможност имаш да заловиш онзи жив. Това не се научава от книгите, най-вече защото повечето книги са писани от хора, които не са били там.

За няколко мига нереалното изглеждало реално. Два червеникавозлатисти койоти застанали над нея и говорили на диалекта на апаките чихуахуа. Постепенно Трейс разбрала, че се чудят дали да не се намесят. Единият искал, като се аргументирал, че Жената от бялата раковина ще се разгневи много, ако децата ѝ пострадат. Другият казал, че тази битка не е тяхна работа и трябва да не се намесват.

Аз както я разбирам — а според Трейс не мога да разбера, защото съм бял — легендата на апахите казва, че Жената от бялата раковина е майката на европейците. Трейс твърди, че видението ѝ е спор в света на духовете дали силите, които пазят апахите, трябва да се намесят в борбата срещу тероризма, и точно като Саладин тя смята, че това е война на цивилизациите. Каквото и да са решили койотите, те не останали при нея, за да споделят решението си. Постепенно изчезнали на фона на все по-ясно очертаващите се четири танга.

Според Трейс това било важно, но озадачаващо послание. Според нея то доказвало важната ѝ роля в племето. Аз пък си мисля, че просто са я фраснали по главата и толкова. Но пък и това може да се изживее като религиозно видение.

Тангата също спорели. Трейс не разбирала езика им и само осъзнала, че не е английски, но въпреки това схванала всяка дума, или поне така мисли. Мъжете тъкмо прикривали следите си, когато тя спряла. Нападението им се оказало грешка, защото според указанията не трябвало да допускат да бъдат забелязани. Според думите им, изглежда я сметнали за някой от местните фермери. По някаква причина не е трябвало да нараняват местните.

Един от мъжете казвал, че след като са нарушили заповедта, е по-добре да се отърват от доказателствата. Друг отговорил, че в един момент някой ще я намери и последствията ще са още по-сериозни. В този момент Трейс изохкала. Те ѝ вързали ръцете с чифт стари белезници и сложили букаи на краката ѝ. Трейс забелязала, че звената са стари и ръждиви, и решила — сега твърди, че знаела — че ще успее да ги разкъса, ако се наложи. Но не мърдала, защото решила да изчака, за да види още колко са другите и за да ѝ се проясни главата.

След като ѝ сложили белезниците на ръцете, двама от мъжете взели лопати и бавно се отдалечили на няколко метра, където се заели да копаят. Възможно е да са имали намерение да я погребат жива, което няма да е нарушение на заповедите им. („Жива си беше, когато хвърлихме и последната лопата пръст на лицето ѝ. Не сме виновни, че не може да диша...“) Горедолу по това време един от хеликоптерите наближил достатъчно да го чуят. Тангата се паникьосали и решили да бягат. Взели някакъв дълъг кол и го заврели между синджирите на крайниците ѝ.

В този момент Трейс мислела да се бори, за да се освободи, но се появил един от койотите. Изправил се на два крака. Трейс усетила дъха му и видяла да вдига глава, за да вие. Но изчезнал.

Като се замисля, вероятно това видение ѝ е спасило живота. Разбрала, че двете танга се целят в нея с пушки. Ако опита да се съпротивлява, са можели лесно да я гръмнат.

Главата ѝ продължила да се проявява, докато вървели из гъсталака надолу по западния склон. Не виждала добре, но скоро осъзнала, че нейните носачи са в края на формацията и че пред тях по камъните вървят още двама. Решила, че ако увие белезниците около нечий врат, ще стане хубаво, и така в главата ѝ се оформил най-общ план: ще се наведе и ще измъкне пръта от ръцете на най-близкия до нея човек, след което ще се изтърколи, ще се изправи и ще го стисне за гърлото.

Преди да изпълни плана си, хеликоптерът, който чули преди малко, се спуснал с рев по склона. От екипажа я търсели с инфрачервени очила. Не я забелязали при това преминаване, но тангата не го знаели и я пуснали, след което се втурнали надолу по склона.

Трейс се хлъзнала по пръстта. Опитала да спре с лакът и да се изправи, но паднала по лице в купчина камъни. Отскочила и видяла един от похитителите си на метър-два пред нея. Забравила, че краката ѝ са вързани, и се метнала към него. Спънала се и паднала, без да го достигне.

В това време хеликоптерът минал за втори път и от екипажа видели какво става. Изстреляли две сигнални ракети и нощта се осветила в бяло. Онези на земята сигурно осъзнали, че са им го начукали истински, защото спрели да бягат и опитали да се крият. (Екипът щурмоваци после намерил един „Фолксваген“ в подножието на планината — очевидно онези са искали да стигнат до него.)

Трейс твърди, че освен стрелбата дочула и вой на койот. Видяла три танга да бягат от лявата ѝ страна и се вдигнала, за да ги последва. В тоя момент някой я хванал отзад за жилетката и опрял пистолет във врата ѝ.

Голяма грешка. Тя го ръгнала с лакът в корема и онзи прелетял над нея и надолу по хълма за по-малко от секунда.

Трейс видяла двама-трима италиански щурмоваци да тичат нагоре по хълма.

Койотът се изправил между нея и тях и поклатил глава.

— Залягайте! — изкрещя Трейс, осъзнавайки значението на това видение. — Долу! Долу!

Последвала собствения си съвет, без да чака да види дали и онези ще го сторят, и добре, защото в момента, в който устните ѝ целунали пръстта, тримата терористи се самовзривили.

[1] Ейбрахам Линкълн (1809–1865), 16-и президент на Съединените щати (1861–1865). — Б.пр. ↑

[2] Марка хидратираща напитка. — Б.пр. ↑

[3] Не мога да говоря за това. Съжалявам. — Б.а. ↑

[4] Трябваше да дежурят два самолета. Единият, който не се появил, беше U-2 и трябваше да долети от Кипър. Но отменили полета му заради нещо по-важно в Близкия изток. Вместо да разчита на приемо-предавателя, този самолет щеше да следи камиона с високотехнологични камери и компютри в контейнер под едното крило. Така е възможно да следиш конкретни обекти на земята през всякакви терени и във всякакви условия и не е нужно друго проследяващо устройство. Неявяването на този самолет е болезнено, особено за Трейс, защото ако той се намираше във въздуха, нямаше да се случи онова, което стана после. — Б.а. ↑

[5] Където се връщаме към самолета U-2. Ако камионът и прочее се намираха под оптично (или синтетично радарно, или пък инфрачервено) наблюдение, а не се разчита само на сигнала от датчиците, бойната глава щеше да се вижда. Дори и ако някак пропуснеха предаването ѝ, записите от мисията можеха да се проверят бързо. — Б.а. ↑

ГЛАВА 6.

Когато стигнах в Сицилия, Трейс беше изпратена в болница и изписана, и то в отговор на заплахите да нарани лекарите, ако не я пуснат. Направили й няколко рентгенови снимки — все с отрицателни резултати, но какво може да се очаква, а?

В крайна сметка успели бяха да заловят само двама живи терористи. Единият се оказа онзи, дето опрял пистолета в Трейс, но го ударил шрапнел от приятелите му и не очакваха да оживее. Другият пък се качил в една от колите след обира. За съжаление италианските щурмоваци го измъкнали. Ще ви спестя юридическите простотии, но накрая го предали на италианските власти, преди Франки или някой друг компетентен да успее да го „интервюира“.

Италианците много ги бива да говорят, но има много да се желае по работата им със затворниците. Изглежда смятат, че да накараш някой да си яде спагетите без сос е морално равнозначно на това да го обесиш за ноктите на краката за тридесет и шест часа и да го боцкаш в топките с остен за волове. Не че биха го сторили.

Фалшивата бомба беше скрита досами пътя, на тридесетина метра от мястото, където Трейс захвърлила мотоциклета си. Франки схванал, че я крият там с идеята, че за нея ще дойде втори екип. Заради слабата надежда, че операцията ще продължи, той уредил да пробият дупки в нея и поставил два сигнализатора за проследяване. След това разположил доста голяма разузнавателна мрежа. Напразно, но пък поне италианците имали с какво да се занимават.

Нашите и италианските военноморски сили се захванаха да преглеждат данните от радара и другите източници с информация за корабите, като смятаха, че е трябвало бомбата да напусне страната в същия ден. Но както Трейс каза, когато ме взе от летището, това е безсмислено — ако тангата планират да изкарат незабавно бомбата от острова, камионът щеше да замине направо за мястото на срещата. По-вероятно е авторите на този заговор да знаят, че островът ще бъде отцепен незабавно и че ще е по-лесно и безопасно да приберат бомбата, когато „жегата“ понамалее.

Предполагам, че хората, които са взели оръжието от базата, е трябвало да се самоубият, ако бъдат хванати, както се случи с тримата при Трейс, и вероятно са избрани за тази част от мисията точно защото се е знаело, че ще се самоубият. Затова реших, че организаторът на мисията е някъде тук, че вероятно не наблюдава директно, защото щяхме да го забележим, но все пак е достатъчно близо, за да контролира изпълнението на плана.

С риск да бъде обявен за расист или, майчице, човек с предубеждения, нека изтъкна, че всички участвали индивиди очевидно произхождаха от Близкия изток. Мъртвите бяха на прекалено много парченца, за да е възможно да ги идентифицираме по снимки, а тяхното ДНК не съвпаднаше със съвсем малкото регистрирани в компютъра известни терористи. Заловените нямаха документи и не се представиха, но когато се срещнах с Франки се оказа, че разпознали онзи от колата по отпечатъците му като един задник на име Али ал Хазми, съвсем неслучайно свързан с един от похитителите от 11 септември. Всъщност това попречи, а не помогна на нашата операция. От една страна, всички искаха да го докопат и да го бият до посиране... ъ-ъ, да проведат смислен диалог на чаша хубав чай. От друга страна, това привлече вниманието на Гноеликия.

— 11 септември. Такава величина. Голяма. Огромна. Ето за какво става дума тук, Дик. Катастрофа. Сериозна. Необхватна.

Изреченията на Гноеликия се свиваха до единични думи, ако се вълнуваше или се намираше под натиск, а когато същия следобед се срещнах с него, Кохът и останалите обичайни заподозрени, той се намираше под влияние и на двете състояния. Крачеше из малкия кабинет на Кохът като слон, решил да изкорми някой тигър. Тъй като единственият тигър сред тях бях аз — Трейс се престори, че я боли глава — останах нащрек.

— Това е огромно, Дик. Огромно. Удар.

Гноеликия се обърна към Кохът и кимна сериозно. Решил беше, че той е одобрил номера с фалшивата ракета и наблюдението, и подозирам, че вече започваше сериозно да си вярва, че идеята наистина е негова.

Кохът не преставаше да ме гледа скрит зад бюрото си. Арестуването на Ал Хазми предизвика щедри поздравии от Вашингтон и според мен той се притесняваше, че ще объркам всичко, като

изтъкна, че отначало той беше забранил всичко това. Но тайната му няма да излезе от моите уста.

О. Май не е така. Грешка.

— Сега, когато заловихме организатора, какво следва? — запита Гноеликия.

Обясних, че не сме заловили организатора, големия шеф или нещо такова. Едва ли главният организатор би се изложил на риск. Ал Хазми трябва да е бил оперативен командир — изглеждаше единственият достатъчно умен да не носи жилетка с експлозиви — и едва ли заемаше по-висок от този пост.

— Затова трябва да го измъкнете от италианците и да ми позволите да поговоря с него — казах. — Той е връзката ни към следващото звено.

— Да — отвърна Гноеликия. Но това „да“ беше от онези, дето определено означават не.

— Защо не?

— Ще работя по въпроса.

— Работенето не е достатъчно — казах.

Гноеликия започна да пелтечи и да обяснява нещо за юрисдикцията, дипломатията и прочее.

— Съжалявам. Мислех си, че тези звезди означават нещо — обадих се накрая.

Обикновено, ако оспориш нечий генералски пълномощия, постигаш незабавен резултат. Но в този случай Гноеликия просто продължи да се оправдава и да вини Християните в действие, че са изолирали Ал Хазми. Тогава не знаех, че Пентагонът и разузнавателните агенции са изтласкали Гноеликия встрани. Званието му всъщност нямаше истинска сила, можеше да лае цял ден по хора като Кохът, но в крайна сметка те се намираха извън пълномощията му и ако не му сътрудничеа, можеше най-много да им се изпикае на килима в кабинета.

Ако Гноеликия беше способен, това сериозно щеше да застраши усилията на Америка да направи задграничните си бази сигурни и да защитава интересите си от тероризма. Некадърността му само го възпираше да не нанася допълнителни щети, както правят повечето генерали от кариерата. Във всеки случай скоро прекратих малката ни среща с думите, че трябва да ида да проверя дали нямам съобщения.

— Може би имаш нови улики? — запита той.

— Човек може единствено да се надява.

— Страхотно.

— Ще те информирам — казах му.

Последната част от горното изречение, „на куково лято“, може да не се е чула, защото вече се намирах в коридора.

Опитах да дръпна някои свои връзки сред Християните в действие, но много малко от хората в Ленгли ми дължаха услуги, а не познавах и никой от местните. Даже се обадох на посланика ни в Италия, но той се намираше извън кабинета си и се занимаваше с нещата, с които се занимават посланиците в Италия. Върнах се, за да се прегрупираме с Трейс за ранна вечеря в хотела.

След временното затваряне на страницата с терористите имаше смисъл да разгледам онази страна на уравнението, в която влизаше мафията. Много смисъл, но въпреки това не го обмислих. Когато стигнах в стаята си в хотела, за да се освежа преди вечерята, лампичката на телефонния секретар мигаше за получено съобщение. (На марчинкоговор „освежавам се“ означава да си вземеш една студена бира от минибара.) Когато се оправих с телефона, чух един дрезгав глас, който ми издиктува телефонен номер.

Някой вдигна слушалката на второто позвъняване.

— Дик Марчинко ли се обажда? — запита той.

— Да. Ти кой си, по дяволите.

— Не е важно. Добре дошъл на нашия остров.

— Приятен е — отговорих. — Защо разговарям с тебе?

Предположих, че онзи е италианец, защото така произнесе името ми, с едно твърдо италианско „ч“. Но говореше английски, и то с нюйоркски акцент, само че от онзи, дето го говорят в Бенсънхърст. За онези от вас, които не знаят, това си е италианска територия. И го казвам с много обич — и зареден автомат в ръце.

— Дон Алберти желае да се срещнете — каза мъжът. — Бъди в „У Кафоне“ в Катания в 11 часа. Знаеш ли го?

— Ще го намеря.

— Едно нещо, господин Марчинко. Дон Алберти те уважава, защото е чувал за теб. Но трябва да знаеш, че уважението върви и в другата посока.

— Така е. — Представа нямах какво говори онзи. — Мога ли да си доведа мадама?

— Мадама? Да. Една. Но не те съветвам да водиш някой, който може да не разбере правилно ситуацията — каза онзи и затвори.

За повечето американци името Алберти не означава нищо и залагам стипендията си за следващия месец, че не го знаят и много италианци северно от Палермо. Но в Сицилия името се знае от всички, особено от полицията. Като млад Герландо Алберти създаде и управлявал мрежа фабрики за производство на хероин за сицилианската мафия. Алберти е онова за дрогата, което Хенри Форд е за колите. В крайна сметка правителството го напипало и го пратило на съд, но семейството на Герландо останало важно в йерархията на мафията. Дон Алберти — дон е почетно название за някой важен член на мафията, нещо като херцог — беше внук на създателя на фабриките. (Всъщност незаконен и за него фамилията твърди, че дори не трябва да носи името. Но нека сами си оправят личните спорове.)

Забравете онова, което гледате по телевизионните сериали и филмите. Повечето mafiosi, особено в Сицилия, са брутални, безчовечни убийци, не играят добре с останалите, а и много голяма част са толкова глупави, че не могат да броят повече от десет. Някои са доста добри бизнесмени, но повечето не знаят как да вземат пари от банката по нормалния начин.

Та защо трябва да се ходи на срещата?

Този въпрос го зададе Трейс, въпреки че към него добави и няколко цветисти прилагателни.

— Храната в хотела е гадна — отговорих. — Най-малкото, ще ме черпят хубав обяд. А може би донът иска да му автографирам някоя книга.

— Сигурно ти готвят някоя шибана засада.

— Не. Твърде мързеливи са, за да се обаждат преди това. Ако искаха да ме убият, вече да са опитали.

Трейс се престори на несъгласна. Но продължи да настоява да дойде с мен. Лицето и краката ѝ бяха издраскани и натъртени от приключението с крадците на ракетата, но подходящо поставеният грим криеше раните. Не че някой би им обърнал внимание заради минижупа и блузката ѝ. Когато се появихме в ресторанта, обекелнерът ми кимна, погледна Трейс, погледна Трейс отново, а след

това я поведе през стаята към една маса в далечния край. Аз ги последвах.

Един мъж на около шестдесет години седеше до голямата кръгла маса. Гъстата му черна коса беше сресана право назад и той носеше кремав костюм без вратовръзка, а синята му риза беше закопчана чак до врата. Слабото му лице изглеждаше спокойно, уверено и приятелско. На масата имаше само още две места — срещу него. Когато наближихме, той се изправи с усмивка. От предварителните проучвания разбрах, че това е дон Алберти.

— Дик Разрушителя. Каква чест.

Алберти говореше английски много добре, със съвсем лека следа от акцент. Кимна ми. Аз също кимнах.

— И Трейс Далгрен. Вие сте дори по-красива от онова, което той описва в книгите си, госпожице Далгрен. Мога единствено да предположа, че сте и два пъти по-интелигентна и три пъти по-опасна.

Трейс го изглежда по начина, който означава „върви на майната си“, но не си направи труда да преведе.

До масата ни бяха съпроводици като сенки двама сервитьори. Те измъкнаха столовете ни и дори разтвориха салфетките и ги поставиха на коленете ни. Мъжът, който помагаше на Трейс, започна да пуска лиги и се наложи бързо да се отдалечи към мъжката тоалетна.

Дон Алберти се впусна в кратка критика на всяка от книгите ми, като започна с първата, която, разбира се, смяташе за най-добра. Аз постъпих по обичайния начин — лепнах една дипломатична усмивка на лицето си и отпих от „Бомбайския сапфир“, който той предвидливо ми поръча. Междувременно очите ми търсеха полезна информация. Бодигардовете на дона, общо четирима, седяха по двама през няколко маси от нас. От това разбрах, че той се чувства изключително спокоен, и то не просто защото се намираше на своя територия. Още двадесетина други вечеряха, предимно възрастни двойки, като по дрехите им можеше да се съди, че са членове на местния делови и светски елит, което не е трудно да се определи, ако се съди по скъпарския на вид ресторант. Бих казал, че в Америка смятат и най-успешния мафиот за недоद्याлан и некултурен. Но в Сицилия успелият дон има съвсем друго излъчване. Доновете представляваха връзката с продължителната и почетна съпротива срещу чужденците, сред които се нареждаше и всеки италианец, който не живее на острова.

Алберти беше направил поръчката и през масата тръгнаха местни деликатеси като на парад. Аз отхапах няколко неща — свареното октоподче се оказа адски вкусно — и изчаках да подхване темата за срещата ни.

— И така, харесва ли ви Сицилия? — запита Алберти по времето, когато сервитьорът сложи една бутилка „Самбука“ за еспресото.

— Много приятен остров.

Извърнах се към Трейс.

— Моята спътничка ми каза, че е отлично място за каране на мотоциклет.

Дон Алберти се усмихна и погледна към една маса до входа на ресторанта. Един мъж на около тридесет години стана, дойде при нас и седна от дясната страна на Алберти. Изглеждаше като негов по-млад и още по-строен вариант. Предположих, че това е синът му, който според моята информация изпълняваше длъжността главнокомандващ. Кожата под очите му висеше от умора, а очните му ябълки сякаш щяха да потънат в черепа му. Веднага познах гласа. Той беше човекът, който остави съобщението и отговори на обаждането ми.

— Събитията в американската база са много неприятни — каза той. — Показват пред колко сериозни заплахи е изправен светът.

— Май преувеличавате — обади се Трейс.

Погледите им се срещнаха за тридесетина секунди. Тя го гледаше не просто свирепо, а се питаше дали да не изтръгне сърцето на синчето и да му го навре в устата, или просто да го ритне чак отвъд следващия меридиан.

— Вие смятате, че мъжете на честта биха застрашили националната сигурност? — запита синчето, като прекрати дуела с погледи.

— Кои мъже на честта? — запита Трейс.

Синчето се приведе напред. Преди да каже нещо, дон Алберти вдигна ръка.

— Участието на синьор Бионди беше сериозно нарушение на доверието, въпреки че неговият работодател никога не би позволил такова нещо, а да не говорим за *ciròla* — каза той.

Не говореше за архитектура — *ciròla* е управляващата комисия на мафията. Привидно говореше на сина си, но гледаше мен.

— Синьор Марчинко с право се притеснява, че ние имаме връзка с всичко това. Но такова нещо само ще ни донесе срам.

Вдигнах кафето и отпих.

— Смятам, че ще е полезно да дадем малко информация за него — добави Алберти.

Синчето се намръщи съвсем леко, вероятно за да покаже, че уж не е съгласен с това и така информацията му да изглежда по-достоверна, а после се разприказва за Бионди. Според него Бионди бил сръчен човек от по-долните нива, по-скоро работещ на свободна практика, а не войник. Въпреки че вършел много работа в Неапол, той произхождал от Сицилия и се връщал тук поне веднъж месечно, уж за да види майка си. При едно от тези посещения преди няколко месеца към него се обърнали някакви либийци, които търсели начин да се сдобият с американска стока.

— Говорите, сякаш е пласирал тоалетна хартия — прекъсна го Трейс.

— Отначало говорили за цигари — каза синчето и добави с дрезгав глас: — Разбира се, ако беше местен човек, щеше да знае, че Сигонела е забранена зона. Американците винаги са били забранени за нас. Но когато научихме за интересите му, го предупредихме да не се забърква. За нещастие той не се оказа интелигентен човек.

Синчето продължи печалния разказ за Бионди. След като проучил графика за доставка на цигари, които така и не откраднал, либиецът променил задачата му. Предложил обир на военновъздушната база, където според него американците пазели значителни количества пари в брой за заплати. Бионди възразил заради прекалено високата опасност, която не оправдавала възнаграждението. Но либиецът обяснил, че не иска Бионди да участва, а само да научи как точно се охранява базата. И точно по тази причина направил опити за влизане, които били засечени, за да помогне на либийците да организират кражбата.

Ди Джовани, за когото синчето ме увери най-тържествено, че е свързан с друга фамилия, бил невинен, макар и глупав, случайно попаднал на неподходящо място човек, чиито основни дела се намирали в Неапол, където и трябвало да бъдат. За нещастие, изглежда, че този *signore* вероятно ще се оттегли трайно от автомобилния бизнес, след като фабриката му претърпяла толкова

сериозни щети. Всъщност говорело се, че здравето му е много разклатено. Изключително много. Дори крайно.

Жалко.

Версията на синчето бъркаше от дупки — никой не можеше да е толкова глупав, колкото изкараха Бионди, а и едва ли мафиотите не са знаели какво е намислил, но вероятно най-грубо нещата бяха така, както ги описа синчето.

Не че мислехме да признаем това.

— Лайна — каза Трейс, когато синчето свърши. — Пълни лайна.

Потупах я по ръката. Разбира се, това бяхме го планирали, но гневът в очите ѝ изглеждаше съвсем истински. Ако Трейс реши да се снима в киното, ще спечели някой Оскар още от първия път.

— Ние в Америка си падаме малко скептици — казах на дон Алберти с успокояващ глас.

Той кимна, а синчето бъркна в джоба си и извади един плик. За миг си помислих, че ще опитат да ме подкупят — за всяко нещо си има първи път.

— Това ще ви покаже откъде са дошли парите, с които са платили на Бионди — каза синчето. — Разбира се, тъй като са в брой, няма доказателство, че ги е получил.

— Той къде е? — запита Трейс, като пое плика.

— Бих искал да говоря с него — обърнах се към Алберти аз.

— За съжаление синьор Бионди няма да е в състояние да води разговори в близко бъдеще. Или по всяко време след това.

— Жалко.

— Да. Глупостта си има своите последствия.

Кимнах. Интересно ми беше дали тангата или мафията са очистили Бионди, но осъзнавах, че ако питам, няма да ми дадат верния отговор.

— Вътре има едно местонахождение, което ще ви заинтересува — добави синчето и посочи плика.

— Нещо, което много ще ви заинтересува, синьор Дик — намеси се дон Алберти, — е името Саладин. Либиецът го споменал в разговор със синьор Бионди.

— Кой е либиецът? — запита Трейс.

Дон Алберти направи жест, че нито знае, нито го интересува.

— Али ал Хазми — обадох се. — Той участвал ли е?

Алберти сви рамене отново. По лицето на синчето също не се изписа нищо — вероятно не знаеха.

Ал Хазми беше от Саудитска Арабия, а не либиец. Фактът, че някой друг се е срещал с Бионди, не противоречеше на версията ми, че Ал Хазми е ръководил операцията. Може да е използвал Бионди за прикритие и дори самият той да е либиецът.

— А Саладин? — запита Трейс. — Кой е той?

— Един герой от книгите на шефа ви — отговори дон Алберти.
— Но повече не знам.

Той вдигна ръка към един от сервитьорите за още вино.

Франки не беше напълно убеден, че дон Алберти казва истината, цялата истина и само истината за Бионди. Данните от банковата сметка се оказаха верни и доказваха, че преведените суми са от Либия, но със сигурност са непроследими преди това, и че са прехвърляни пари в брой. Това не ме изненада, защото само по себе си не значеше нищо. Мафията по принцип притежаваше въпросната банка и лесно можеше да е сложила парите. Но информацията щеше да даде на Срахсивгащите и италианците занимавка за няколко дни. Освен това така щяхме да впечатлим и Гноеликия, макар че не се вълнувах особено дали той е впечатлен или не.

Ами адреса, който ни дадох, питате? По някаква причина забравих да го споделя. Понякога и собствения си телефон не си спомням...

Адресът принадлежеше на няколко уютни бойници в хълмовете над морето, на десет мили южно от Таормина^[1]. От въздуха всичко изглеждаше съвсем обикновено, както го видях следващата сутрин благодарение на прелетелия отгоре стар мой приятел на име Сам Спагетата. Сам е надхвърлил седемдесетте, но работи шестдесет часа седмично и прекарва нощите си с кианти и кубински пури в къщата си до Капо Ризуто на Йонийско море. (Там би се намирала ахилесовата пета, ако Италия беше истински крак.)

Едно време, докато траеше малкото недоразумение в Югоизточна Азия, което понякога наричат Войната във Виетнам, Спагетата караше хеликоптери „Бел УН-1Н Ирокез“, известни повече като „Хюи“, за фирмата „Еър Америка“. „Еър Америка“ беше създадена от

Християните в действие за мисии, които са или прекалено опасни, или прекалено мръсни за военновъздухарите, което не означава, че ВВС на САЩ са си пазили крилете чистички по време на войната. Спагетата бил обучен от армията, но я напуснал при обстоятелства, които не си направи труда да ми обясни. В „Еър Америка“ натрупал невероятно досие, като казва, че са го сваляли пет до тринадесет пъти. (Броят се мени според количеството напитки.) Не знам каква е истината, но беше изкарал достатъчно пари да кибичи в Италия няколко години след войната. Накрая решил вече да не си почива и взел да кара хеликоптер за една електроснабдителна фирма. Няколко странични задачи му позволили да си купи цял хеликоптерен парк и да създаде таксиметров бизнес за туристите до Ризуто. Точните финансови подробности по тази операция са необясними за мен и мисля, че за всички заинтересовани е по-добре те да останат такива.

Спагетата се съгласи да дойде в Сицилия и да ми помогне веднага щом се обадох, но според мен все още се сърдеше малко, че съм го събудил в три сутринта, веднага след срещата с Алберти. Или пък може би искаше да ми покаже защо неговият „Дофин AS 35N“ е толкова популярен модел, когато е с камуфлажно покритие. Излетяхме достатъчно спокойно, но щом прибра колесника, той наведе носа към морето и наду газта, за да продуха нагара от жигльорите. Не знам дали минахме звуковата бариера, но бяхме близо до нея и се кълна, че можех да докосна вълните. Лицето на Трейс доби изражението, което тя използва пред непосредствена опасност от повръщане. Добре че Спагетата нямаше огледало, та да я види, защото съм сигурен, че това само щеше да го насърчи още.

След десетина минути фукане Спагетата вдигна хеликоптера на по-безопасна височина и полетя като истински туроператор. Направихме дъга и свихме към крепостта на тангата, бавно, сякаш търсим да видим някоя мадама без горнище на скалистия бряг. Трейс щракаше с един апарат „Никон“ с телеобектив, докато аз оглеждах района с бинокъл. Каменните стени на крепостта се издигаха направо от скалите. Така и не проверих миналото на тази крепост, но по сицилианския бряг има няколко подобни постройки или руини. Много от тях са строени през Средновековието като укрепления на местни аристократи. В крайна сметка доста от тях се използват за незаконен внос. В повечето случаи стените, подкопани от морето, бяха съборени.

Но няколко крепости не само са незасегнати, но дори собствениците им са ги обновили и ги използват като място за усамотение или в някои случаи за хотели.

Тази изглеждаше на крачка от разпадане и много далеч от онова, което се предлага на туристите. На няколко места стените бяха издути, но иначе си бяха здрави. Откъм водата се виждаха два отвора. Единият представляваше входна арка с порта, каквито обикновено има в края на моста над рова с водата, само дето този се намираше на нивото на морето. Според мен портата беше широка към три метра и половина, достатъчно да влезе китоловен кораб.

Десетина метра южно от тази порта имаше една голяма метална врата. Тя се намираше по-нагоре в стената и изглеждаше сякаш е предназначена за качване в кораб. По горната страна на стената минаваше каменна пътека между две петстенни кули в двата края. Кулите нямаха покриви и вътрешни греди, но изглеждаха здрави. Стените, които продължаваха от тях към вътрешността на острова, завършваха в една отвесна скала, която образуваше четвъртата стена на горе-долу квадратната постройка. Стените бяха достатъчно дебели, за да поберат стаи, и при първото преминаване ми се стори, че пространството вътре в тях е открит двор, но едва при второто минаване осъзнах, че то представлява равен покрив.

Около югозападната стена минаваше път и завършваше под една каменна арка, широка колкото тази към морето. Подходът се пазеше от една кула и от тази страна не се виждаше пътека. От западната страна едно нещо, което приличаше на буквата W, се оказа допълнителни бойници, изрязани в каменната пропаст. Трудно щеше да е да ги нападне човек, но от тях имаше лоша видимост надолу, особено заради гъстата растителност. Не виждах да имат връзка със самата крепост. Не забелязахме и никаква охрана.

При третото преминаване, този път откъм вътрешността на острова в посока североизток, Спагетата взе да ругае. Рязко даде газ и хеликоптерът подскочи напред.

— Радар — обяви той. — Кръгова развивка. Оръдейна чиния. Задници.

Позволете да преведа: някой наблизко беше включил радар, работещ с кръгова развивка на честотата. Обикновено този тип радар се използва за насочване на противосамолетната артилерия (затова и

оръдейна чиния). Обикновено по радара можеш да прецениш какво оръжие са насочили към теб. В този случай радарът се оказа доста стар — правеха ги руснаците по времето, когато хвърлях копия във Виетнам, и обикновено насочваха оръжие като ЗСУ-23, а то е четирицевно противосамолетно оръдие и още се среща тук-там по света. Използва се и при други системи за стрелба на къси разстояния, включително СА-9.

— Не видях оръдия — обади се Трейс.

— Това не значи, че не са там — отвърна Спагетата.

— А за какво му е на туристически хеликоптер система за предупреждение за радар? — запита Трейс.

— А ти защо си толкова любопитна? — сопна се Спагетата.

Оставих го да се поуспокои за малко, а после запитах дали предупредителната му система е достатъчно изтънчена, та да определи точното положение на радара.

Спагетата изръмжа двусмислено. Сви на запад и закара хеликоптера още по-навътре в морето.

— Не видях радарна чиния или антени. Може ли да са монтирали радара в сградата? — запитах.

Спагетата изръмжа отново, но после каза:

— Сигурно е на скалите. Под мрежа. Чиния. Шибани задници.

Предложих на Трейс да зареди инфрачервен филм във фотоапарата за следващото прелитане. Слънцето щеше да нагрее металната повърхност на радарната чиния и да я направи по-забележима.

— Не знам, Дик — отговори Сам. — Не ми харесва отношението на някои хора. Нали ме разбираш?

Няма нищо по-лошо на света от темпераментния пилот на хеликоптер. Преди да успее да кажа нещо, Трейс напевно каза нещо, което си обяснявам като заблуден опит да му въздейства психологически.

— Шубе го е.

— Аз съм бягал между куршумите още преди баща ти да установи, че не носи пиене — отвърна Спагетата. — Дик, откъде я намери тая? От детската градина ли?

— Ако не слуша, ще я преметна на коляно и ще я напляскам.

— Можем да идем до вулкана и да я пуснем в него — предложи Спагетата.

Обърнах се към Трейс и бързо кимнах. Каквото и остроумие да беше замислила, то умря на устните ѝ.

— Въпросът, момиченце, не е дали да се върнем. Ние не сме педераста. Въпросът е дали да си правим труда да им декодираме сигнала. Или трябва всичко да ти обяснявам, а?

— Предпочитам да не ставаме по-очевидни от необходимото — казах на Спагетата.

Ако включим заглушител, техният радар нямаше да може да ни следи. От друга страна, хората, които управляват радара, щяха да разберат, че знаем, че ни наблюдават.

И да, необичайно е цивилен хеликоптер да има заглушител. Защо му е на Спагетата такова нещо... е, нека допуснем, че има основателна причина, и да спрем дотук.

Летяхме малко на север, като се преструвахме, че разглеждаме забележителностите, а после се насочихме на юг. Трейс подготви апарата, докато Спагетата се насочваше по курса. Той вдигна машината на хиляда и петстотин метра, което според нас беше максималното разстояние, от което с този обектив можехме да получим сносна снимка. Когато преминехме отгоре Спагетата щеше да излъчи въпрос към несъществуваща контролна кула, та да изглеждаме като туристи. Идеята беше, че хеликоптерът уж се връща оттам, откъдето е дошъл, а не се интересува от крепостта.

Имаше само един проблем: хиляда и петстотин метра представляваше разстояние, на което оръдието или ракетната система към радара убиваше без грешка.

— Светне ли това, дръж се здраво — каза Спагетата и посочи към едно тъмно жълто петно в средата на таблото. — И ти, момиченце. И не се притеснявай от светлинните капани. Аз не бих им обърнал внимание. Само дето най-после изплатих този хеликоптер на банката и не съм го застраховал изцяло.

Лампата се включваше от инфрачервена опознавателна система, която щеше да ни предупреди за изстреляна ракета. Тя не се включи за разлика от детектора за радари. Спагетата посочи към скалата до крепостта, но целеуказателят на детектора се оказа недостатъчно

точен, за да определи мястото достатъчно добре, и двамата с Трейс трябваше да изчакаме промиването на снимките.

— Може и да е чиния, а може и да не е нищо — обясни тя няколко часа по-късно, когато ми показва снимките. — Ако оня дъртак караше малко по-бавно, сигурно щях да заснема нещо полезно.

На апахите едно им е лошото — ако решат, че не те харесват, няма никакъв начин да поправиш мнението им и дори не си струва да опитваш.

— Полезно или не, смятам, че трябва да поогледаме — казах. — Какво ще кажеш за едно среднощно плуване?

Ако операцията се изпълняваше от тюлени, щяхме да се придвижим до портала към морето със собствено такси — подобрено средство за превозване на тюлени. Това ПСПТ представлява миниподводница, която ви отвежда достатъчно близо до целта, за да изразходвате истинската си енергия за мисията, без да плувате дотам. Те са подобрение на старите средства за превозване на тюлени, които представляваха нещо като преобърнато кану, което се спуска под водата, а не истинска подводница. В СПТ сядаш на една мокра скамейка и топките ти измръзват, докато съвсем бавно се придвижваш към целта. Новите подобрени версии позволяват плувецът да е на топло, да му е хубаво и да е сух до самия танц.

В мислите си чувам думите на един от старите морски старшини, който ръмжи следното: „Какво бе, Марчинко, мамицата ти? Боиш се крачетата да не ти паднат, ако се намокрят, а, сакат лайномъдест посран шибан ленив кучи син такъв?“^[2]

В речника на старшините думата „ленив“ е на първо място.

Ние постъпихме по старомодния начин, като слязохме от лодка на половин миля разстояние. Повярвайте, ако сте участвали в старата програма за обучение по подводни диверсии, където водите около Литъл Крийк рядко се затопляха повече от 4 градуса, а течението можеше да достигне два възела. Средиземно море ще ви се стори като океан от мляко. Но пък ако сте били в програмата за обучение по подводни диверсии, вероятно зад вас е крещял някой старшина с думи като „Марчинко, жалка изсрана повръщяня, мислиш, че това е лесно? Точно лесното ще ти смачка топките, дрислив посерко такъв!“.

На около двеста метра южно от крепостта се натъкнах на мина, закотвена точно под повърхността на водата. Тя не беше сувенир от Втората световна война, а наоколо имаше още няколко такива, като ограда, която да пази входа с портата. Достатъчно лесно ги заобиколихме и се отправихме към арката. Коловете около входа бяха разположени на метър разстояние един от друг — повече от достатъчно, за да не пуснат лодка, но по никакъв начин не пречеха да мине плувец. Освен това стигаха само на тридесет сантиметра под водата.

Вероятно вече ви е хрумнало, че това може да е добре подготвен капан. Много са хората, за които откровено можем да кажем, че мразят гъза на любимия Дики, а също и останалата част от тялото му. Скъпо биха платили да видят главата му смачкана в скалите. Фактът, че мафията участваше, също не повдигаше нивото на доверие и сигурност. Нищо не е по-голям въпрос на чест за „мъжа на честта“ от това да убие и да се прекръсти два пъти.

Та какво бихте направили вместо мен? Ще изпратите малък робот пред себе си, за да му спукат задника, ако това се окаже капан?

Добра идея. Обадете ми се за моя сметка, когато усъвършенствате достатъчно такъв робот. Само гледайте да го направите да работи във всякакви условия, да не трябва да спира за ремонти и зареждане и да може да се разчита на него да ти спаси задника, когато се разхвърчат ланата. Междувременно аз ще продължа да залагам врата си под брадвата, точно както всички останали бедни копелета в нашата армия, ВМС, Морската пехота и ВВС. Ако искате да ритате задници, трябва да поемете и свързаните с това рискове.

Пъхнах се леко под вратата и се изкачих към повърхността. Прекалено тъмно беше, за да видя покрива, а и пред себе си не виждах много. Намерих стената и тръгнах край нея. Тя беше зидана и камъните ѝ се намираха близко един до друг. След десетина метра стигнах до дървена платформа, дълга десет метра навътре от портата. Бавно я заобиколих, защото реших, че е пристан. Три метра след края ѝ достигнах друга каменна стена. Тръгнах по нея, после по стената от другата страна и се върнах до портата. Доколкото виждах, нямаше никакви отвори над или до нивото на водата.

Толкова тъмно беше, че едва видях дланта пред лицето си, която за щастие принадлежеше на Трейс. Вързахме оборудването си отдолу на платформата. След това извадихме играчките от водонепромокаемите торби, които мъкнехме със себе си. С автомат в ръка включих течнокристалната лампа на китката си и бавно я насочих натам-насам. Над пристана имаше дървена врата. Дървото изглеждаше много старо, но в добро състояние. Дъските се придържаха една към друга с три дебели ленти ръждиво желязо. Аз измъкнах водолазния си нож и опитах да го употребя като шперц. Не свърши работа. Една дебела метална плоча не позволяваше достъп до резето. Пантите — ако имаше такива — или се намираха от другата страна, или пък бяха вградени в дървото и камъните.

Време за регрупиране и премисляне. Открихме два отвора над себе си — малки квадрати, които навярно някога са били част от канализационната система на крепостта. А може и още да бяха такива. Знам само, че се оказаха прекалено малки да се промуши през тях човек.

— Ами сега? — запита Трейс.

— Ще търсим подводен вход.

— И ако не намерим такъв?

— Ако не си опаковала взрив, ще изплуваме навън и ще се изкатерим по стената — казах.

— Гадно.

— Много.

Метър и нещо под повърхността стената отстъпваше на твърда скала, а дъното на това малко входно помещение се намираше на още метър и нещо по-надолу. По пода имаше гъст слой мръсотия и можеше да включва всичко, дори и скелети. По камъните имаше растения, типични за застояли води, но не видях риба, нито пък октоподи. Затова, когато усетих дърпане по крака, докато тръгвах към повърхността, разбрах, че Трейс е намерила нещо.

Проходът се намираше по средата между водата и дъното, вдясно от пристана. От всички страни представляваше камъни, широки и високи колкото ниша за ковчег в някоя крипта. Това сравнение ми се стори особено уместно, когато стигнахме до един завой, който водеше право нагоре. Трейс се промъкна през него без проблем, а аз се одрасках отстрани, ударих си коляното и за малко не си счупих ръката,

което всъщност не е проблем, само да можем да стигна до повърхността, за да поема въздух в пламналите си дробове. Изтласках се нагоре през мазната вода и излязох на повърхността до Трейс.

Оказахме се в горната част на нещо като комин в средата на каменна стая. Високо отгоре се процеждаше слаба синя светлина. Зяпах я около минута, преди да осъзная, че виждам небето. Оказа се, че проходът води към югоизточната кула до нещо, което навремето, когато големите отвори в стените още са имали греди, е служело за стая за стражите.

Около метър над повърхността на водата обикаляше тесен перваз. Изкачихме се по него, като с нокти изстъргахме всякакви бактерии — от тетанус до туберкулоза. Первазът се оказа малко поширок от задника ми, но предлагаше място за почивка. На една трета от пътя нагоре се намираше зазидана с тухли врата, а друга се виждаше на три-четири метра по-високо.

— До върха? — запита Трейс.

— Мисля, че да.

Извадих автомата и праметнах ремъка през врата си — исках да ми е подръка, ако горе се натъкнем на стража. Имаше достатъчно светлина, за да не се налага да използваме фенерчетата. Камъните се намираха близо един до друг, но с неравната си форма предлагаха достатъчно места за захват, стига да има човек търпението да ги търси.

Освен ако този човек не е Трейс. В който случай той би имал невероятно лепкави пръсти и би се изкачил нагоре по стената два пъти по-бързо от паяк. Тя изчезна над перваза по посока на каменната пътека върху стената, която водеше към другата кула.

Въпреки че целта ми беше да заловя поне едно танго и да си поговорим сърдечно за нещата, имах готовност да се съобразя с реалността. Ако се окажеше, че сме изправени пред превъзхождаща сила, например ако открием, че оръдията ЗСУ-23 са съпроводени от три-четири танка, то винаги можем да отстъпим и да повикаме Франки и италианците.

Но не бях готов да се върна с празни ръце. Затова, когато чух в далечината шума на извънбордов двигател, първата ми реакция беше да изругая наум.

Втората ми реакция беше да се хвана здраво за стената, защото за малко не се подхлъзнах. Като си напомних, че не желая да започвам

всичко отначало, протегнах ръка и се изтеглих на перваза над мен. Изправих се и се оказа, че гледам към хоризонта.

В далечината някаква светлинка се отрази от повърхността на морето. Малка и тънка като игла, която изчезна мигновено. Но беше твърде далече, за да е лодката.

Наведох се над каменната стена и забелязах каквото търсех. Докато се катерехме в кулата, до една от вратите на крепостта беше дошла лодка. От вратата висеше нещо — въжена стълба. От тихо ръмжене на празен ход моторът премина към ритаци задници високи обороти. Лодката подскочи и се отправи към светлинката, която бях видял.

Ясно е, че хората в нея щяха да ми се измъкнат. Аз не исках това. Имаше само един начин да ги спра. И затова направих възможно най-тъпото нещо.

Скочих.

[1] Шубеливите адвокати не искат да използвам истинския адрес, защото имотът е собственост на хора, които нямат нищо общо със случилото се там. И си мислят, че им вярвам. — Б.а. ↑

[2] Аз не отричам миниподводниците. Те позволяват десант в условия, при които в старите дни не би било възможно. Просто ревнувам. — Б.а. ↑

ГЛАВА 7.

Може би скачането не беше възможно най-тъпото нещо. Може би това, че стрелях с автомата си, беше най-тъпото.

Но какво, по дяволите. И без това щях да се намокря.

Колко куршума изстрелях, преди да падна във водата, не се знае. Но някои удариха фигурите на борда, включително онзи, който управляваше, защото последното, което видях, когато ударих водата, е, че лодката се насочва към мен.

Имах половинката от половин секунда да си пожелаая тя да се отклони. Носът трябва да е минал на пет сантиметра от главата ми — прекалено зает бях да се правя на парче бетон, за да преценя точно.

Два силни ритника вляво и изплувах на повърхността на пет метра от лодката. Тя се движеше към мен, но не нарочно. Кормчията лежеше мъртъв върху кормилото.

Да се качиш на неуправляема лодка от водата е само десетина пъти по-трудно от това да спреш неуправляем влак. Правиш най-добрия си опит и имаш петдесет процента шанс да станеш на парченца от витлото. И това е в случай, че никой на борда не опита да помогне.

Аз се хванах за гумирания трюм, но не можах да се задържа. Лодката отново зави, този път в по-широк кръг. Изглежда забавяше, без да прави опит да ме удари, но не можех да ѝ се доверя. Нещо се наведе над борда. Усетих, че предстои да ме застрелят, и затова се потопих под водата и загребах в другата посока. Когато се показах отгоре, лодката се носеше странично към крепостта.

Ако бях жираф, може би щях да надникна в тази шибана лодка и да разбера какво става. Но аз се намирах по-ниско от нея, колкото и ниска да беше самата тя, и заради това и тъмнината виждах само няколко сенки. Извадих ножа си и предпазливо заплувах към лодката. Когато се доближих, видях, че от сянката отстрани виси една ръка. Без да съм сигурен, че това не е капан се гмурнах, излязох на повърхността отново, приближих се до ръката и я дръпнах надолу. Когато тялото падна във водата, аз се мушнах под кила и излязох от другата страна. Когато се изкачих на борда, лодката се оказа празна.

През цялото това време Трейс стоеше на стената и наблюдаваше. Погледнах към нея и махнах. Тя махна в отговор. После изчезна.

Има милион причини човек изведнъж да изчезне от мястото си. В момента се сещах само за една: някой зад скалата я е нападнал от засада.

Обърнах се, за да намеря кормилото и лостовите за управление, и в този момент отново забелязах светлинката в морето. Намираше се на около миля разстояние.

Трябваше да се заема с това после, защото Трейс беше по-важна. Включих двигателя и завъртях лодката, като я насочих към вратата в стената на крепостта. Точно както другата вътре, и тази нямаше дръжка или нещо за отваряне. Тъкмо мислех да започна да катеря стената, когато Трейс викна към мен:

— Дик, какво правиш?

— Търся те — викнах в отговор. — Какво става?

— Нищо! Тука няма никой.

— Добре. Скачай.

— Да скачам ли? Да ти го начукам.

— После. Сега там има някой, който е трябвало да се срещне с тези боклуци. Хайде да видим кой е. Идвай, преди да си отидат!

Една нова серия цинизми прекъсна с шумно пляскане във водата.

След като я измъкнах, се отправихме към светлината. Когато стигнахме на около половин миля, забелязахме една ниска сянка, нещо като мастилено петно, на каквото прилича рубката на подводницата на фона на много тъмното море точно преди да се потопи във водата. (Да, много пъти съм виждал такива неща. Самотна гледка, особено ако си на подводницата.)

Бих могъл да опиша интересна сцена на преследване и как ние пристигаме в мига, когато подводницата се потапя. Мога да кажа как съм скочил от лодката, хванал съм перископа и съм се изплезил на капитана, преди той да се загуби под водата.

Но нищо такова не се случи. Обиколих няколко пъти мястото, в което бях видял светлината, без да открия нищо.

— Светулки — предположи саркастично Трейс.

— Тогава къде отиваше лодката?

— На един милион други места по брега.

Върнахме се в крепостта за по-изчерпателен оглед. Освен мястото за лодката и вратата към морето имаше само един друг вход, който водеше към вътрешните помещения. Той се намираше до северната кула и преминаваше през толкова тясно стълбище, че по него можеше да мине само един човек, като ако раменете му са широчки като моите, трябва да се завърти настрани. Стълбището водеше към един коридор по-широк само с няколко сантиметра. От лявата страна на този коридор имаше десет стаи. Само една от тях имаше врата и изглежда служеше за наблюдателница и контролна зала. Дълга към шест метра и широка само два, тя беше снабдена с процеп, от който се виждаше морето. На камъка под този отвор се намираше табло с ключове за управление и един дебел кабел с метална оплетка излизаше от него по коридора и се спускаше надолу. Превключвателите задействаха електронна ключалка в гаража отдолу, както и светлините на парапета.

По пода преминаваха три много дебели кабела от коридора и се извиваха нагоре към прозореца, където свършваха, усукани като змии.

— Имали са кабелна телевизия — изсумтя Трейс.

— Обзалагам се, че тук е имало табло за радара. Ще проследим откъде идват тези кабели по-късно.

В никоя от горните стаи нямаше легла и с изключение на няколко бели хартиени торбички без надписи и дузина празни пластмасови бутилки нямаше признак някой да е престоявал тук. Торбичките бяха дълги и тесни, каквито ползваме в Щатите за франзела. Бутилките няхаха етикети и само една имаше вода, а предполагах, че и в другите е имало същото.

— Не са прекарвали тук дълго време — каза Трейс. — И са пипали чисто.

И още как. Ако са стояли тук повече от няколко часа, значи са спали на каменния под — в стаите долу не намерихме нито постеля, нито дори одеяло. Нямаше и мебели — никакви столове, маси, и нищо друго, а само прах от древността.

Частта между стените на крепостта някога е представлявала голяма централна зала. Гредите отдавна бяха паднали, а голяма част от пода и всичко вътре лежеше в голяма купчина отломки и камънаци. Гредите, които поддържаха покрива, отгоре също не изглеждаха в най-добра форма. Може би някои имаха скоби, но и тези ремонти

изглеждаха доста стари. Който и да беше се крил тук, се е упражнявал да стреля — намерихме няколко гилзи по каменната пътека.

Проследихме кабелите нагоре по кулата, а след това по стената откъм сухоземната страна на крепостта и по хълма, покрит с камуфлажна мрежа така, че да прилича на купчина камъни. Там нямаше зенитни оръдия или ракети. Предполагам, че радарът е бил използван като система за ранно предупреждение и за проследяване на самолети, които проявяват прекалено голям интерес. Някой на кулата с ракета „Стингър“ или подобно противосамолетно оръжие щеше да осигури достатъчна защита, особено ако онзи от радара го насочи правилно.

Това е теория.

В радара намерих щампован номер заедно със серия букви, които се оказа, че поясняват кога по него са правени доработки и поправки. Но ако на табелката някога е имало сериен номер, то сега той не се виждаше.

Както и лодката, когато слязохме, за да си тръгнем.

Най-напред заредих нов пълнител в автомата си. След това се плъоснах по корем и се спуснах към морето през вратата, загледан в тъмното зарево.

Бяхме завързали лодката към портата под нас. Трейс беше вързала възела и се кълнеше, че го е направила, и то доста добре.

— Не се съмнявам.

Оставаше половин час до изгрева на слънцето и зоната точно под крепостта се криеше в тъмна сянка. Трябваше да се напрягам, за да различа изобщо нещо.

— Мамка му. Здраво я завързах. И онези бяха мъртви до един. Нали така?

— Не се паникьосвай.

— Я върви на майната си. Не се паникьосвам. Онези бяха мъртви. Видях ги да умират.

Единият — да. Но другите двама, които Треиси беше видяла отгоре, изчезнаха още преди да се кача на лодката, като вероятно са паднали от нея и се предполага, че са мъртви.

Предполага се? Това е като да си въобразиш нещо. А старшините староверци от Военноморските сили дефинират тази дума така: въобгъзваш си и следователно правиш мен и себе си на гъз.

Кой от моите стари старшини го е казвал?

Всички до един.

Следващият един час прекарахме в търсене, най-напред на засади, след това за лодката и накрая за телата на мъжете в нея. Но не намерихме niente — нищо. Мислех от отчаяние да размажа юмрука си в стената, но се отказах. Човек не знае колко време ще трябва да чака за компетентен лекар в италианските болници.

Срахсивгащите и Кохът не оцениха факта, че не съм ги поканил заедно с още десет хиляди бойци на моята малка екскурзия до крепостта. Франки също не одобри, че съм скрил информация. Но аз не бях в настроение да се извинявам. Нито пък се налагаше извинение — докато те започнеха операцията, тангата отдавна щяха да са изчезнали. Едва късно следобеда успяха да докарат хеликоптер, който да претърси бреговата линия и близката вода. Ако щете кажете, че се е намесил Мърфи или че става дума за некомпетентност, но пет минути след началото на търсенето хеликоптерът получил проблем в двигателя и се наложи да се върне в базата. Едва следващия ден започнаха мащабно претърсване, но лодката не се намери. Нито пък телата на мъжете в нея.

Аз се насочих по по-малко утъпкания път. Повиках един мой приятел, аналитик от Ленгли (където Християните в действие окачат шапките си), за да видя дали не може да се проследи радарът по номерата на модела и доработките, които си бях записал. Той ме прехвърли на някакъв чиновник в Агенция безименна, който намери прашна папка (метафора, разбира се, защото базите данни в тази тайна шпионска агенция се съхраняват в компютър), според която този радар вероятно е част от пратка за Египет, за замяна на унищожено оръжие по време на Шестдневната война с Израел през шестдесетте години. С тази информация се обадох на мой приятел във военното разузнаване. След няколко часа слушане на музика в телефонната слушалка установих, че радарът е бил монтиран на подвижна оръдейна установка „ЗСУ-23 (Зевс)“, която би трябвало още да е в действие в

Египет, въпреки че вече е по-стара от околните хълмове и от няколко от пирамидите.

— Официално принадлежи на бойна част до границата със Судан — каза приятелят ми. — Предполагам, че всъщност е изведена от експлоатация преди десет години и са загубили документацията. Гледам една спътникова снимка на тази част и не виждам никакви „Зевсове“.

Калпавата документация значеше, че съм попаднал в задънена улица, защото въпреки че радарът е официално снет от въоръжение, не е възможно да се проследят следващите му движения. Най-вероятно е „унищожен“, което на египетски е другият начин да кажеш „продаден на черния пазар“.

От друга страна, фактът, че радарът едно време се е намирал в Египет, означаваше, че следващото късче информация, с което се сдобих, е много по-интересно. След като една проверка при официалните източници показва, че същата нощ до брега не е имало плавателни съдове, аз поговорих с няколко неофициални източници. Един разговор с приятел в радарното (не сонарното) отделение на един кораб на Военноморските сили на САЩ, чието име не бива да споменавам, ми разкри, че същата нощ в района е имало подводница, макар и на доста голямо разстояние. И познайте на кои Военноморски сили е била собственост тя?

Ако кажете египетските, значи сте познали.

Да, подводницата, китайска дизелова, клас „Ромео“, се е намирала на тридесетина мили от брега по това време. Тази подводница, модернизирана с помощта на американски компании и оборудвана с играчки като американските ракети „Харпун“, вдига петнадесетина възела на повърхността и върви малко по-бавно под водата. Не е невъзможно тя да се е намирала близо до крепостта, когато видях светлината.

Зарових се в малкото си черно тефтерче и се обадох до още няколко места, като, докато чаках, отпихах от висока чаша лекарството против скука на доктор Бомбай. Подводницата беше отплавала от Александрия — щаба на египетските ВМС — преди седмица и трябваше да се върне след още една седмица. Отишла беше толкова далече от дома си, за да докаже на НАТО, че египтяните са страхотни пичове и че може да се разчита на тях по време на криза и

следователно заслужават още няколко милиарда военна помощ, та да бият до попкаване гражданите си и да строят вили с климатици за роднините на управляващата класа.

С други думи, участваха в учение на НАТО, което тъкмо завършваше. Сега подводницата пътуваше към дома си в Александрия, което също успях да потвърдя. Накрая въпросите ми ме заведоха до американския военноморски аташе в Египет, някой си капитан Грийн. Военните аташета са по принцип униформени шпиони. Знам това, защото съм бил такъв в Камбоджа през Виетнамската война и задълженията ми включваха раздаване на съвети за воденето на войната срещу Пол Пот и провеждане на няколко развлекателни круиза за проверка дали съветите ми наистина вършат работа. Круизите провеждах на борда на различни бойни речни съдове, които ми трябваша, за да поддържам река Меконг отворена за доставки в Пном Пен на фасул, патрони, гориво и други луксозни неща. Толкова много се забавлявах, че дори си счупих четири ребра и си пробих дроба. Но този опит се оказа полезен, защото така се запознах с чудните лечителни сили на доктор Бомбай, чийто еликсир в моя случай лекува всичко.

Грийн знаеше за подводницата и за натовското учение, но не ми помогна особено, когато попитах какво знае за командира. Само питаше защо се интересувам. Казах му, че според мен подводницата е била много по-близо до Сицилия, отколкото се смяташе, и той съвсем основателно запита какво от това. Отговорих, че според мен тя е трябвало да се срещне с някого на брега, но не заговорих за ядрени оръжия. Не познавах Грийн и не знаех доколко мога да му имам доверие. Освен това нямаше много смисъл да обвинявам египетската армия в заговор да открадне ядрено оръжие от САЩ, без да имам доказателство.

Гноеликия сам ми го каза, като така силно крещеше по телефона, че сигурно щях да го чуя и без телефон, въпреки че той се намираше в Берлин, за да продължи да се преструва, че прави нещо. Отношението му към ситуацията постоянно подскачаше натам-насам като топчето на флипер, защото той постоянно преизчисляваше уравнението за ползите и загубите. За разлика от Кохът, който просто искаше всичко да свърши, за да може да се пенсионира в мир, Гноеликия имаше амбицията за още две звезди и за кариера след униформата. По тази

причина се усукваше едновременно в няколко различни посоки. Добре би било да заловим смъртоносен предводител терорист, но би било лошо да накараме Египет да прекрати дипломатическите си връзки със САЩ. Осуетяването на опит за кражба на ядрено оръжие от Сигонела беше добро, но загубата на възможността да заловим крадците беше лошо. Колкото повече ъгли виждаше в ситуацията, толкова по-силно се оплиташе Гноеликия. Очевидно опитваше да вземе лъвския пай от заслугите за спиране на кражбата и ако кажеше, че някои от крадците сигурно са избягали, нямаше да е добре за имиджа му.

(Защо Гноеликия ще си припише заслугата? Защо някой би му повярвал, че тя е негова? О, мили читателю, много има да учиш за този свят.)

По-късно през деня Док ме информира за партито на нашата компания и за планове за визита на Али Козия ебач в Пакистан. Наш източник там беше съобщил, че Козия ебач в момента пътува за Исламабад, столицата на Пакистан, за да се срещне с други хора от съпротивата.

— Може да е добро място за залавяне — казах.

— Така мислеше и Дани. Сега пътува. Сигурно вече излита.

Изпитах съжаление. Не че нямам доверие на Дани и тримата стрелци, които той беше взел със себе си. Аз исках да съм там. Но не можех да им кажа да ме чакат да се натоваря на самолета и да се срещнем там. Ако се намесиш посред операция, ще предизвикаш няколко неприятности, първата от които е, че казваш на хората си, и то не по най-изискания начин, че не си сигурен дали ще се справят.

Док долови разочарованието ми и смени темата. Трябваше да замине за Афганистан за лична проверка на работата там.

— Ето ти малко приятна информация. Очевидно Козия ебач е обявил, че който убие един от нашите хора, ще получи десет хиляди американски долара. Освен ако не убият Марчинко. Ти струваш сто хиляди. Пуснали са снимката ти на една малка брошура.

— Приличам ли си?

— Не е лоша. Сигурно са я взели от някое списание.

Е, хубаво е да си желан. С годините се научих да приемам тези неща спокойно. Новината дори ми създаде лека носталгия, защото ми напомни за афиша, появил се в онази Мека за туристите, позната като Република Виетнам. Снимката, на която се виждахме няколко тюлени и

moi, беше от списание за мъже... което се продаваше единствено в продоволствените армейски магазини в Щатите. А аз си мислех, че комунистите се интересуват единствено от статиите в такива списания.

— Ти внимавай, когато си около мен — добави Док. — Добре ще ми дойдат сто хиляди. Дона си е харесала един малък скутер.

Дона е жена му и затова за всички, които познават Док, тя е света Дона.

— Ревнуваш, защото главата ти струва по-малко от моята — казах.

— Чалмалиите не могат добре да преценяват характера на човека — отвърна той.

Нашият проект за проследяване на обувките не беше стигнал много далеч. Производителят имал договор за дистрибуция с няколко фирми. Не ставаше дума за много фирми, но да ги накараш да се обадят по телефона или да ти отговорят на електронната поща, се оказа проблем. Съществуваше значителна езикова бариера дори и по електронната поща. Девет от дванадесетте се намираха в Източна Европа и Азия, където няхаме големи възможности да ги заставим да ни сътрудничат.

А пък десетата фирма, „М. Е. Бутс енд гиър“, се намираше в Кайро.

Определено си струваше да ги посети човек, ако планира в скоро време да отиде до Египет.

Което, както реших същата вечер, май нямаше да е лоша идея. Исках да знам кой, по дяволите, е Саладин и въпреки че Дани можеше да изрови нещо в Пакистан, издирването на обувките представляваше следващата най-добра следа. В същото време адски ме тревожеше възможността египетската подводница да участва в терористична операция. Египет може да не е сред най-надеждните ни съюзници на този свят, но е важен стратегически и през годините получи много долари на нашите данъкоплатци. Участие на военни в операция срещу Америка? Почти немислимо.

Ключовата дума в това изречение е „почти“.

Когато слязох да търся Трейс, за да вечеряме, реших, че ще ида в Египет, за да се поотслушам. Освен че ще посетя дистрибутора на обувки, щях да почукам по вратите на кабинетите на някои приятели,

за да видя какво знаят за Саладин. А после щях да отскоча до Александрия и да видя какво ще открия за подводницата.

— Тъкмо си мислех за нещо — каза Трейс, докато си чакахме напитките. — Онези боклуци в Рим не използваха ли същите автомати?

— Двама. Другите имаха „Берета 12S“.

Напитките ни пристигнаха.

— И тези. В колата намерихме два „Миними“, а и в крепостта стреляха с такива.

Тя бръкна в дънките си и измъкна две гилзи. Едната беше от натовски патрон 5.58x45 мм — за „Миними“, а другият изглеждаше най-малко като 9×19 мм за „Парабелум“, каквито използват в автоматите.

— Този калибър патрони може да се използва във всякакво оръжие — напомних ѝ.

— Можем да проведем балистични проверки — отвърна тя. — То си е като да вземеш отпечатъците на пушката.

— Съмнявам се да са използвали същите автомати.

— Но ние ще знаем дали са били от същия модел.

— Това не доказва нищо, Трейс.

— Ех, колко си негативен. — Тя отпи от виното си с гневно бляскащи очи. — Интересно ще е да знаем, нали така?

— Интересно — да. Но за това ни трябва куршуми, а не гилзи.

— Лесно ще е да намерим. Ще се свържа с полицията в Рим, за да проверя има ли връзка.

— Разследването всъщност е в ръцете на Ватикана.

Извадих сателитния си телефон. Вечерята в Италия е нещо, което минава спокойно и бавно, и можеше да чакаме с часове, преди да дойде храната ни. Реших, че може да използвам това време и набрах телефона на Задномагаре, за да поискам да направят балистични изследвания на автоматите.

Задномагаре беше в командировка и двамата асистенти, с които разговарях, не знаеха нищо, а и още по-малко обясниха за хода на следствието. Оставих им номера си и ги забравих, до десет минути по-късно, когато телефонът звънна и самият той се обади.

— Изглежда, неприятностите те следват по целия свят — каза Задномагаре, който беше научил за сицилианското ни приключение.

Каза, че самият той се бил замислил за възможна връзка с ватиканските разбойници и че щял да дойде тук през следващите няколко дни, за да се консултира с carabinieri^[1].

— Може да се срещнем за вечеря — каза той. — Знам много добър ресторант с морска храна. Calmagi-те са истинска мечта.

Задномагаре може и да не беше кой знае какво като завеждащ охраната, но от него щеше да излезе адски добър специалист по ресторантите. Казах му, че искам да отложа тази среща, а после попитах какво знае за терористите от Ватикана. Отговорът не ми даде кой знае какво. Двама от мъртвите преди това били в Испания, където дошли от Мароко. Другите се постарали по-добре да заличат следите си. Опитите да проследят оръжието и другите неща също не дали резултат. Автоматите „Миними“ се оказали част от партида от петдесет и шест автомата, изпратени преди година в Индонезия. Закупени били по силата на договор за военна помощ (познайте от три пъти с доларите на кои данъкоплатци е платена сделката), а след това се оказало, че са „насочени погрешно“. Но по една случайност не цялото оръжие се оказало в ръцете на терористите — два автомата били използвани при банков обир в Сингапур преди месец. Властите там положили доста усилия да открият източника на оръжието, но не го намерили.

Инцидентът в черквата беше помогнал на Задномагаре да получи част от парите, които му трябваха да ремонтира съоръженията за охрана и да доведе свои хора, с които да поеме директно охраната. Но освен това отгоре му оказвали сериозен натиск да разбере кой е отговорен за нападението. Макар папата да беше поискал „молитва за опрощение“ на тези грешници, прелатите около него искаха правосъдие. Подозирах, че искаха и главата на Задномагаре, защото не успя да опази най-важния католически храм в света.

Той спомена Саладин — интернет страницата, в която се намекуваше, че той е в основата на нападението, сега беше всеизвестна, но всички смятаха, че онзи е хахо.

Но Задномагаре не смяташе точно така, защото ме попита дали съм съгласен с него.

— Определено е хахо — отговорих. — Въпросът е още какво е.

— Да — обмисли отговора ми Задномагаре. — И други си приписват заслугата. Но не изглежда да има истински следи.

Споменах неофашистите, които се надяваха на нов Мусолини, повече за да проверя реакцията му, а не за да преценя дали те не участват.

— Значи смяташ, че П2 съществуват? — запита Задномагаре.

— Отнасям се непредубедено към всички теории за заговор.

— За тези трябва точно така. Определено.

— Те биха ли стреляли в „Свети Петър“?

Той измърмори някакъв отговор в смисъл, че не би ги изключил. Лично аз се съмнявах, че има такова животно. Но ако имаше, то според всички теории организацията имаше ненавистно антикомунистически и прокатолически убеждения, и то дотолкова, че най-малкото един епископ членува при тях. Даже заклет любител на конспиративните теории щеше трудно да се убеди, че П2 биха стреляли в черквата.

— Разследването не е в ръцете ми — призна Задномагаре. — Трябва да се съсредоточа върху онова, което мога да контролирам. Предприемам действия за заздравяване на сигурността.

Добра идея. Гледай добре да залостиш вратата на кошарата сега, когато конете избягаха.

Док ме събуди следващата сутрин с обаждане по телефона от Кабул, градината на екзотичен Афганистан. От два часа се намираше в града, но вече беше свършил работа като за цял месец.

— Хванахме един — каза. — Но мъртъв.

— Много жалко.

— Да. Всички тук са разбити от мъка.

Мъртвият опитвал да постави противопехотна мина, снабдена с устройство за задействане от разстояние, на пътя до едно от съоръженията извън града, където инструкторите от „Червената клетка“ провеждаха обучението. Сигурно беше решил, че тъй като е 1 сутринта, той е невидим или пък че прекалено многото правителствени договори карат хората ми да действат точно като държавни служители и да си тръгват от работа в четири часа. Във всеки случай един от екипа, който оставихме там, забелязал задника през очилата за нощно виждане, записал го на лента — не искам да ни обвиняват, че нараняваме разни торби за боклук без основателна причина — а после

повел двама от хората, които обучавахме, за да го заловят. Искал го жив заради информацията, което е разумно решение.

Екипът тръгнал отстрани, за да провери дали онзи с мината не го пазят приятели. Пазели го и тъй като били добри приятели, натиснали взривателя, когато тръгнали, и убили другаря си. Нашият човек вкарал няколко куршума в колата им, но онези се намирали твърде далече, за да може да ги залови.

Противопехотните мини тип „Клеймор“ са старо, но солидно оръжие, открито през Втората световна война от един хун и един унгарец, или по-точно Шардин и Мишнайн, които открили как да нанасят големи щети с метал, който гръмва. Когато ордите китайци се изсипали през севернокорейската граница в онзи малък конфликт, армията на САЩ се възползвала от идеите на онези двамата и ги използвала, за да поизравни шансовете. Тази мина разпръсква метални сачми в дъга, а не в кръг и позволява на хората от дясната ѝ страна да не се оцапат от аки. Класическите мини „Клеймор“, или M18A1, бяха използвани и във Виетнам — натъпкани със седемстотин стоманени лагерни сачми, те можеха да накълцат на кайма всеки патрул, който опита да доближи американските позиции или да се промъкне по някоя пътека. Лесно се настройват, стига да знаеш какво означават думите „Предната страна към врага“. (Или, специалната версия за онези от Западна Вирджиния — „Ако контурът на мината пасва на челото ти, значи мината е насочена към лошите. Ако контурът е от другата страна, значи ще налапате сачми!“)

Нашето мъртво танго имало лошия късмет да се намира от неправилната страна на мината, когато тя избухнала. Раните от тези мини не са красива гледка и не би било неуместно да сравним тялото му с швейцарско сирене. Но той се намирал толкова близо до мината, че сачмите буквално му пръснали главата, но лицето останало почти незасегнато. Затова моят човек го разпознал като един от хората, които трябвало да обучава.

Приятно, а? Но не и шокиращо. Нито пък чак толкова изненадващо, че онзи не е проверен от хората, които са го наели и които с много малко усилия биха открили, че всичко около този служител е измама, чак до адреса на дома, който представил. Но по времето, когато Док кацнал в Кабул, нашият човек беше открил

мястото в града, където Али Козия ебач живеел с още двама души — несъмнено онези, които са дръпнали спусъка на мината.

В Америка се предполага, че подобни улики биха накарали армия агенти на ФБР да проверят регистрите и да проследят Али Козия ебач три поколения назад до някой овчар в Истанбул. В Афганистан Док не успял да изкара дори прозявка от местния шеф на полицията, който определено имал по-приятни занимания, отколкото да се притеснява кой всъщност е някакъв умрял задник с парцал на главата.

От друга страна обаче, тъй като Афганистан не е Америка, нямаше проблем да разровят къщата на Али Козия ебач. Сред нещата, които Док открил, имало сгънати египетски банкноти и телефонен номер в Кайро. Номерът принадлежал на търговец на килими. Док не беше намерил време да провери по-добре този номер, но имаше готовност да скочи на самолет за Кайро и да направи и това.

— Няма проблем — отговорих. — Аз самият ще го посетя. След няколко часа заминавам за Кайро.

С бърза словесна диария му обясних нещата. Док беше служил в Кайро като командващ главен старшина на медицинска лаборатория на ВМС, което означава, че не само знае къде са заровени всички тела, но и че самият той е поставил няколко там. Предложи да дойде с мен, просто в случай че стане интересно, и аз се съгласих с уговорката, че преди това афганистанските ни операции трябва да бъдат оправени. Знаех, че всичко ще е наред — Док така въздейства върху хората. Разбрахме се да се срещнем в Кайро след два дни, ако няма други указания.

Отговори ми с бърз — като за Док — преглед на възможните източници на информация, места, където да отседна, ям и намеря добра западна пиячка на добра цена. Ако на Док някога му омръзне да работи за мен, ще изкара добри пари като екскурзовод. Знае повече за повечето места по света, отколкото местните.

Трейс искаше също да участва в Кайро, но в Сицилия останаха прекалено много незавършени неща. От една страна, съществуваше възможност тангата да опитат ново нападение в Сигонела. Психологически погледнато, възможно беше охраната на базата да се поотпусне, след като осуети кражбата — разбира се, не нарочно, но

някои неща са просто част от човешката природа. Аз исках Трейс да рита задници и да не позволи подобно нещо.

Намекнах също, че може би си струва да се поговори за втори път с дон Алберти, но при подходящи обстоятелства.

— Мислиш, че ако си сложа къса рокля, фръцна се и му седна в скута, ще ми каже всичко, което знае? — запита тя.

— Аз не бих седнал в неговия скут. Може би в този на сина му.

Трейс ми изпрати една от саркастичните си усмивки. На умна и печена колкото нея жена не ѝ е необходимо да борави със секса като оръжие, но ако го стори, въздействието е опустошително.

Предложих да заеме двама цивилни carabinieri за ескорт, но тя само се намръщи.

— Не ми трябва — отговори. — Ти си иди в Кайро. Аз и сама ще се справя с мафията.

В началото на осемдесетте години, когато командвах „ТЮЛЕН Група шест“, създадох един МЕО (мобилен екип за обучение) с египетската армия. Работихме с елитни членове на армията, за да ги светнем в много области. Морската работа вършихме в Суецкия канал и много ясно си спомням как се спусках над цистерните на дъното на канала — странна и в известен смисъл красива гледка. Обучението с оръжия провеждахме в покрайнините на Кайро, до Града на мъртвите. Разглежданите от нас забележителности включваха и трибуната, на която откачалките бяха убили Саддат за опита му да направи онова, което трябва за своите сънародници и да се помири с Израел.

Градът на мъртвите вероятно звучи като туристическа атракция, а и донякъде е така, ако сте терорист поклонник, дошъл да получи информация или да наеме свежа кръв. Ако наречеш този район мръсно свърталище за живите, няма да си прав. По-вярно ще е да го наречеш зейнала дупка към ада с размери шест квадратни мили. Къщи от кал се облягат на мавзолеи, а вонята на лайна, пикня и пот се носи над този район като гъст облак комари. Силно ви препоръчвам да идете там, ако посетите Египет — веднага ще разберете защо е толкова добре, че сте американец.

Все пак Градът на мъртвите не е начело в списъка на туристическите атракции, не се намираше и в списъка на автобусната

обиколка, за която се записах веднага след като се регистрирах в хотела в Кайро. Но пък аз стигнах само до втората спирка. След като се убедих, че не ме следят, се отдалечих от групата и отидох през няколко преки до офиса на Мухадмам Джамал, египтянин, с когото се запознах по време на задачата за МЕО. По онова време Джамал служеше като адютант на един полковник с големи връзки, но не след дълго напусна военните и започна работа в египетското разузнаване или Мукхабарат Ел-Аам.

— Хуеглавец! — изрева Джамал, когато ме забеляза в антрето. — Подрани с два часа!

— Вятърът духаше камилата ми отзад, лайнодъхо копеле.

Докато вървахме към кабинета му, си разменихме още няколко любезности. Нищо не ме прави по-спокоен, колкото няколко ругатни от стар приятел. Дадох му името и адреса на собственика на телефона, който Док намери в Афганистан.

— Не съм изненадан аз — каза Джамал.

Както повечето добре образовани египтяни, той говори английски много добре, но от време на време казва странни неща, като смесва американски и египетски разговорни изрази.

— Защо е важно това?

— Някой създава трудности на хората ми и опитвам да разбера защо — обясних, но не споменах евентуалната връзка със Саладин.

Джамал ми каза, че ще му трябват няколко часа, и предложи да се срещнем по-късно в едно кафене, където да споделим традиционното наргиле или общата тръба, която египтяните обичат толкова много. Аз не пуша, особено след секс, но пък и не гледам тогава, но му казах, че ще се срещнем. Казах, че през това време ще потърся да си купя нови обувки.

„М. Е. Бутс енд гиър“ се намираха в претъпкана офис сграда на няколко преки от пристана в река Нил до Газа. От интернет страницата на фирмата останах с убеждението, че притежават масивен склад, но всъщност бизнесът разчиташе на съвсем малко запаси и представляваше повече посредничество при обработката на документи, а не препродажба. Или поне това беше впечатлението, което ми остави заместник-президентът по продажбите, който погледна ролекса под ръкава на добре скроения ми делови костюм и веднага реши, че ми е най-добър приятел. Ентусиазмът му леко

помръкна, когато чу моята легенда прикритие. Представях се за задграничен представител на производител на скъпи обувки в Щатите, озовал се неочаквано в Кайро и решил да провери дали не може да завърти малко бизнес. Не го притесняваше продуктът, а по-скоро мястото на производство — обясни, че американските стоки се продавали трудно, ако не се преетикетират тук.

— И как ще стане това? — запитах невинно.

Ентусиазмът му се завърна — преетикетирането можеше да донесе добра печалба — и след няколко минутки си бъбрехме за пазара. От дума на дума... не стигнахме до информацията за човека, закупил обувките „Бота“.

— Не мисля, че познавам тази марка — каза той.

— Те са едни от основните ни конкуренти — обясних.

— Разбирам, че обувките им са добили популярност в различни части на Азия и Африка. Ако мога да покажа на шефа си данни за някои техни продажби...

— Ние продавахме много добри обувки на „Скарпа“ — прекъсна ме той.

— Имате ли бройките?

Онзи сви рамене извинително и каза, че „моего момиче“, което се занимава с папките, е навън. Останах с убеждението, че момичето го няма за неопределен срок — офиса приличаше на вила „Свирепия“ след ураган или след купон, ако искате. Оставих го да отклони разговора и потърсих начин да го извъртя отново насам. Преди да намеря начин, през антрето минаха двама мъже, които си говореха високо на арабски за сделка с някакви „Найки“ менте.

— Бихте ли ме извинили за момент? — запита той. — Трябва да се консултирам с тези господа.

Станах, за да си тръгна, но той настоя да остана, защото му трябвали само няколко минутки. Когато излезе, затвори вратата зад себе си.

Само за тридесет секунди открих банково извлечение, в което можех да видя сметките му — намираше се два листа надолу в коша за „изходяща поща“ на бюрото му. За съжаление папките в шкафа до бюрото не само носеха надписи на арабски, но и нямаха никакъв ред — на буква „т“ за торби с боклук или арабския му еквивалент нямаше

нищо. Нито пък имаше папка за „Бота“, която можех да разгледам, преди онзи да се върне.

Взех визитката му и обещах да изпратя няколко мостри от нашата стока веднага след като се върна у дома. Тъй като имах малко време за убиване до срещата с Джамал, се върнах през центъра на Кайро до онази част, известна като Даунтаун — един анклав от прашни скъпи заведения и луксозни магазини с прекомерно завишени цени. С Джамал трябваше да се срещна до американския университет след час и половина и реших, че след като имам толкова много време, може да отскоча до магазина на търговеца на килими и да го огледам набързо. По пътя упражних малко от каруцарския си арабски, като доизгладих египетския си акцент със сервитъора в едно кафе и един уличен продавач на броеници. Уменията ми по езиците от Близкия изток са придобити самостоятелно и никого не мога да заблудя, че съм местен, но мога да говоря достатъчно, колкото да си уредя добра сделка за някоя камила. По-важното е, че разбирам езика достатъчно, та да не допусна да ми натресат някоя трикрака камила.

По някаква причина си мислех, че магазинът за килими ще представлява малка сергия, от онези, типичните семейни бизнесчета, които продават на туристите. Но се оказа, че магазинът е голям склад, който според надписа на арабски работи само на едро. Аз адаптирах прикритието си от преди малко по съответния начин и влязох в магазина като вносител-износител, който работи с магазини в Северна Америка и Европа. Започнах на френски, като се представих за белгиец, а после преминах на английски като международен език. Разговорите с различни хора ме изпратиха до един приятелски настроен набит мъж, който твърдеше, че е брат на собственика, който пък заминал на експедиция за закупуване на килими. Ще ви спестя дрънканиците — в крайна сметка стана така, че не открих нищо, за което в Щатите ще ти дадат призовка.

За щастие не работех в Щатите. Всъщност исках да проуча системите за сигурност. Те представляваха метални ключалки и изключително примитивна система с кабел и магнитен контакт, каквито знам как да преодолявам още от девет или десетгодишен. Поразбутах няколко копринени килими, за да проверя дали на тавана не са монтирани видеокамери или дали по гредите отгоре не са

поставени тайничко детектори за движение. След това казах адио на брата на Амир и се отправих към мястото за среща с Джамам.

Много египтяни обичат да пушат ароматизиран тютюн, който се нарича шиша. Той е изключително силен, почти колкото хашиш (не че аз знам колко е силно това). За да е по-приятен на вкус, предполагам, те го поставят в специална тръба с вода, която наричат хука. Всъщност тютюнът се изпича на въглен, а не се пали, и водният филтър охлажда дима. За който си пада по тези неща — аз не съм от тях — преживяването било страхотно.

Джамам ми предложи да пуша, но вежливо отказах. Кафето в Кайро е повече от достатъчно да те събуди — по-силно е от ада и е предимно захар. Няколко сръбвания и ще ви минат всички болести.

Джамам не открил нищо ценно за онази фирма и за собственика ѝ Амир Хуши Бакар. Нито фирмата, нито Амир имали досие. Но сигурно си имаше причина за това — оказа се, че братовчедът на Амир е заместник-министър начело на египетските ВМС в период на възход.

Чиито задължения, по една случайност, включваха и командване на египетските подводници.

Опитах да не си правя прибързани заключения, докато тръсках дървото с информация за Бакар. Без силни връзки не се става заместник-министър в египетското правителство, а Бакар имаше връзки във всички посоки — бизнес, военни, правителство. Или бил далечен роднина на половината правителство, или пък ходил на училище с тях, или и двете. Обичал да дава разкошни приеми и се славел с това, че урежда на приятелите си изгодни договори. Не бил женен и се славел като женкар.

Едно не се знаеше добре за него — религиозните му убеждения. Нито един от хората, с които говорих — от един египетски генерал до една медицинска сестра, която Док препоръча като царицата на клюките в Кайро — не помнеха онзи изобщо да е изразявал някакви духовни чувства.

Което съвсем леко разстрои теорията ми, че навярно той е Саладин. Реших, че трябва да ида в магазина за килими на братовчед му и да задам няколко проникателни въпроса. За съжаление, когато стигнах там, магазинът се оказа здраво залостен и всички бяха се прибрали по домовете си.

Жалко. Макар че често пъти точно така се случва към 1 през нощта дори в Кайро. Но след като вече се намирах там, не виждах причина да не продължа сам.

Да преодолееш алармата на прозореца е толкова лесно, колкото да режеш стъкло — нуждаех се само от тридесет секунди, за да свържа системата така, че да мога лесно да вляза. След като влязох, затворих прозореца и поставих собствената си предупредителна система — детектор за движение с безжична връзка към слушалка в ухото ми, който да ме предупреди, че гърбът ми е изложен на опасност. След това започнах работа.

Първо се отбих в офиса. Фирмата имаше само един компютър, който ме улесни относително много. Пъхнах една дискета в три и половина инчовото устройство, включих компютъра и се загледах как програмата, написана от резидентния компютърен специалист на „Червената клетка“, изследва възможностите на машината. Тя имаше записващо компактдисково устройство, което означаваше, че може да прави запис върху дискове, и улесни следващата ми задача. (По-добре щеше да е, ако имаше записвачка за DVD дискове, защото тя щеше да ускори операцията, но човек не може да има всичко.) Натиснах няколко клавиша и компактдисковото устройство се отвори. След тридесет секунди компютърът вече записваше съдържанието на диска си върху комплекта компактдискове, които си носех.

Шунта сравнява тази програма със стандартния софтуер за записване на информация — „Нортън гоуст“. Тя преглежда диска, компресира съдържанието му, а после плюе всичко върху компактдискове. Програмата е напълно автоматична и най-трудното е да чакаш и да подаваш дискове на всеки пет минути. За съжаление програмата е ограничена от скоростта на устройството и от капацитета на компактдисковете, и въпреки че е достатъчно изпитана да не копира стандартни неща като „Майкрософт уиндоус“ или „офис“, все пак ровенето из десет и повече гигабайта данни и изплюването им върху торба дискове отнема време.

Но вместо да си завирам пръстите в носа, докато чакам, прерових чекмеджетата на бюрото в търсене на нещо полезно. Намерих чекова книжка и откъснах последната страница чекове за справка. След това отидох до картотеката и се захванах да ровя в нея.

Отегчителна работа, ако изключим старите броеве на „Плейбой“ в долното ляво чекмедже.

Отиде почти цял час, докато програмата откопира всичко, което можеше да е интересно. Когато най-после свърши, аз я изключих, извадих си дискетата и угасих компютъра. После го обърнах, за да видя коя от жиците свързва клавиатурата.

Не, не ме обземаше похотта на компютърния специалист или перверзното желание да разглеждам куплунги. Трябваше да инсталирам едно устройство за записване. Тези устройства регистрират всяко натискане на клавиатурата и всичко, което напише потребителят. Клавишните регистри са изобретени преди години от шпионските агенции, за да крадат компютърни тайни. Фирмите сега ги използват, за да шпионират служителите си. Ако са ви нужни, можете да си купите доста добри модели по интернет. Предлагат се в хардуерен и софтуерен вариант. Този в джоба ми представляваше хибрид, хардуерен модел, който можеше да праща прехванатите клавиши по Интернет. Така не позволяваше откриване от обичайните проверяващи програми. Устройството записваше една командна програма в програмната директория на „Уиндоус“, замествайки легитимни, но рядко използвани части в една от папките — на ваше място щях да изтрия тези файлове от компютъра си още следващата сутрин.

За да работи, клавишният регистратор трябва да се постави между клавиатурата и компютъра. Инсталирането му е лесна работа, или щеше да е такава, ако можех да освободя кабела за клавиатурата от компютъра.

Изваждането на разни неща от дупки обикновено не ми създава проблем. Очевидно мистър Мърфи беше подсигурил тази дупка с малко лепило каноконлит, защото кабелът просто отказваше да излезе. Накрая извадих ножа си и помогнах, опитвайки да приложам достатъчно усилие. Това изискваше огромна сила на волята, защото сериозно се изкушавах да науча с тока на обувката си този компютър какво значи да ми се опъва. Най-после кабелът излезе. Първо поставих клавишния регистратор на мястото му, а после след нов танц с пръсти върнах и кабела където трябва. Тъкмо възстанових всичко както в началото, и сигнализаторът в ухото ми, свързан към детектора за движение, се обади — имах си компания.

Някой ден двамата с мистър Мърфи ще си поговорим доста сериозно.

Оставих компютъра и се приближих на пръсти до вратата. Оставаше ми още да инсталирам софтуерната част на клавишния регистратор, но вече идеята не беше добра, колкото и бързо да свършех тази работа, защото лъчите на два прожектора прорязаха пространството и се насочиха към офиса.

Служителите, които искат да наваксат за следващия ден, обикновено включват лампите. Същото правят и охранителите.

Прожектори използват крадците... и агентите разузнавачи, изпратени да сложат бръмбари.

С палка в едната ръка и пистолет в другата застанах зад вратата и зачаках. Които и да бяха онези, аз не възнамерявах да им се представям. Определено светът щеше да е по-добър без двама крадци, както и вероятно без двама членове на египетския апарат за вътрешна сигурност. Но ако ги застрелям, щях да си създам всевъзможни излишни усложнения. До картотеките вдясно от мен имаше малко тясно пространство, където не можех да се скрия напълно, но поне нямаше да се виждам съвсем ясно, ако онези решат да затворят вратата. Но пък оттам не можех да ги фрасна по главите — видят ли ме, ще трябва да ги застрелям.

Да кажем, че получих утешителна награда. Стигнах до ъгъла на стаята в мига, в който първият лъч проникна в нея. Поех си глътка въздух като за водолаз и видях как вторият лъч светлина също влезе в стаята и освети телефона на бюрото. След миг двама мъже влязоха. Оказа се, че са от египетската тайна служба, дошли да поставят бръмбар в офиса, за да подслушват разговори. (Телефонната линия щеше да е прехваната отвън или в пощата.) Влязоха заедно, като единият отиде към бюрото, а другият...

Другият направи крачка-две навътре и се обърна, като гърбът му застана на пет сантиметра от носа ми.

Май не вярваше в дезодорантите. Което се оказа жалко.

Вдигнах палката, готов за удар. Честно мислех, че ще трябва да я използвам и два-три пъти вдигнах ръка съвсем леко, за да ѝ придам достатъчна инерция. Но онзи не се обърна, а партньорът му се зае да поставя бръмбара отдолу на телефона. Когато свърши, взе прожектора

си и бързо освети папките на стената срещу мен, а след това излезе. Партньорът му така и не се обърна назад.

Отново включих компютъра и инсталирах регистратора, пак с помощта на скрипт програмата на Шунта, която автоматизираше и този процес. Когато компютърът издаде сигнал, за да покаже, че работи, аз извадих моя компактдиск и го угасих.

Към 4 сутринта бях обратно в хотела си, където се насладих на една чашка, преди да си легна за няколко мига преди изгрев-слънце. Но няма почивка за проклетниците като мен — сателитният ми телефон избръмча още преди да се пхна между чаршафите. (Бих казал пижамата, но знаете, че спя по епидермис, защото може да ми излезе късметът.)

Обаждаше се Дани с нова информация. Бяха открили Козия ебач и подготвиха план да го хванат.

— С една жена е — каза Дани. — Не е съпругата му.

— Прелюбодеянието не се ли наказва със смърт по ислямските закони?

Дани или не разбра шегата, или не му беше до майтапи.

— Можем да го хванем тази нощ. Но сигурно ще има много хора.

— Ако можеш, намали щетите до минимум, но наградата ни трябва.

— Добре.

Ако ставаше дума за операция, провеждана от тюлени, вероятно сега трябваше да се консултирам с екип юристи от Министерство на отбраната, както и с разни други бавачки, преди да започна мисията. Бог да ти е на помощ, ако причиниш „излишни“ странични щети по време на операцията. Или ако направиш нещо, без да питаш „мамо, може ли?“. Ние в „Червена клетка интернешънъл“ не вярваме в нуждата да чакаме разрешение от юристи и бавачки. Нито пък се занимаваме с оценки за въздействието върху околната среда, наложени от разни служби като инженерния корпус на армията на САЩ и превърнали се в задължителна стъпка при всяка военна маневра, дори ако е дълга само колкото да пуснеш една вода.

Със сломено сърце ли съм, защото приятелката на един убиец може случайно да загине от някой куршум, докато трепем приятеля й? Кажете го на тригодишната дъщеря на моя афгански служител, когото Козия ебач за малко не уби. Или на роднините на всички хора, които

всъщност беше успял да убие. С изключение на двама-трима всички те бяха цивилни граждани, които си вършеха работата и опитваха да оцелеят в страна, съсипана от продължила десетилетия война. Кой заслужава повече съчувствие?

Риторичен въпрос. Не е необходимо да отговаряте.

[1] Полицаи (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8.

Отмъкването на банковата сметка не се оказа ударът, който очаквах. Шунта и детективът, който проследяваше парите на Саладин, се натъкнаха на тухлена стена. И то не защото компютрите на банката имаха най-модерна защита, а защото нямаша компютри, които да имат достъп до външния свят. Всъщност банковото извлечение в ръцете ми, изглежда беше направено на пишеща машина.

Изглежда почти невероятно, че една банка може да няма компютри, но много египетски банки са точно така. Умен и много ефективен начин да се предпазиш от високотехнологични погледи.

Детективът сега издирваше дистрибутора на обувки и по принцип опитваше да намери връзки с известни терористични организации. Моите компактдискове от компютъра на търговеца на килими сега пътуваха към Шунта. Клавишният регистратор вече се беше обадил, но освен че научил за някои нови порносайтове, за които не знаел, Шунта все още нямаше никаква полезна информация от него.

Появата на шпиони в склада повдигна въпроса докъде мога да имам доверие на Джамал. Отговорът зависеше от мотивите му — ако те имаха връзка с факта, че като египтянин той помни Ануар Саддат и е против международния тероризъм, добре, значи може да му се има доверие. Ако го правеше, за да събере мръсотия за политическа фигура с яки връзки, не е добре и не можеше да му се има доверие. Не че намеренията му трябваше да са напълно честни или пък че дори нечестните намерения не биха свършили работа. Но всичко това ми напомни, че намеренията ни едва ли съвпадат точно.

Прекарах по-голямата част от предобеда в разговори със стари приятели, които се надявах да знаят нещо за заместник-министъра на Военноморските сили Бакар. Малко след обяда се обадох на Трейс. Нямаше нови опити за проникване в базата. Тя каза, че военновъздухарите били „напрегнати, но сладки“. Не съм сигурен как точно би обяснила тези свои думи в един доклад за служебната им пригодност. Срещата ѝ с дон Алберти не беше дала нова информация, но пък завършила с две предложения за брак. Не ги направил донът,

иначе тя можело и да се замисли. Лодката, която ни изчезна, продължаваше да я няма, но пък морето изхвърлило на брега тялото на единия терорист. До момента не могли да го идентифицират. Трейс имаше свои начини да провери кой е предполагаемият либиец, наел крепостта, и се надяваше, че до ден-два ще има информация за него.

Док пристигна на летището същата вечер по разписание. След него крачеха двама от нашите стрелци — един бивш армейски рейнджър, когото наричахме Грозда заради голямото пурпурно петно на черната му буза, и Йети, един ветеран тюлен, който въпреки прякора си стига до гърдите ми. Тези двамата са цяла комбинация като Мът и Джеф^[1] — Грозда е над два метра и изглежда като човек, който може да изяде цял камион за закуска, но двамата не си съвпадат и като характери. Йети по характер е кофти и спокойно би ви отрязал топките за добро утро. Грозда пък е правен по калъпа на Док — умее да говори и раздува, и хората му вярват, без дори да разбират за какво става дума.

Не мисля, че тези двамата биха могли да са приятели, ако не работеха в „Червена клетка интернешънъл“ и ако не ме смятаха за общ враг, така да се каже. Но си бяха приятели и, по-важно, заедно работеха изключително добре. Уменията им се допълват взаимно. Въпреки че Йети има индианска кръв, той прилича на арабин и говори езика колкото да го изхвърлят от някой бардак. Много, много го бива с експлозивите и нещата, които ги карат да правят „бум“. Грозда изкарал две години електроинженерство, преди да се отклони към армията. Една от специалностите му е да променя схемите на детски играчки за ползване от възрастни, като например детонатори и шпионски камери. Както се очаква, и двамата са експерти с оръжието, разсъждават много добре и са доста приспособими към всякакви ситуации.

Обясних им ситуацията на път за ресторанта, който според Док бил най-добрият в града. Макар да се изкушавах да мисля, че Абу Бакар може би е Саладин, трябваше да съберем повече информация за него, преди да затвърдим това мнение. Искях най-вече да разбера повече за подводницата — къде точно е ходила онази нощ, кой се е намирал на нея и прочее. Най-доброто място, където можехме да намерим отговори на някои от въпросите, се казваше Александрия — пристанището, където домува подводницата и където се намира кабинетът на Бакар.

Кайро е може би най-известният град в Египет, столица е и делови център, както и една от големите световни туристически атракции. Но Александрия има свой напълно различен чар, и то не само за хора от Военноморските сили. Попитайте само човека, на когото е наречен този град — Александър Велики. Или Цезар, или Наполеон. Всички велики фигури в световните завоевания, както и много от дребните са мечтали похотливо за този град. Да забравим трафика, клаксоните, замърсяването, буболечките, миризмата на пот от тротоарите и вибриращата жегата. Александрия е екзотично място, в което се събират Изтокът и Западът, и всичко е възможно.

Двамата с Док си разменихме погледи, докато карахме следващата сутрин около площада „Мидан Тахрир“ близо до центъра на града. Имаше ужасен трафик, но не чак толкова лош, както при последното ни посещение тук преди четири-пет години. По онова време градът приличаше на голям паркинг и ние с пот транспортирахме един терорист, който трябваше да се яви на частен разговор в Щатите. По едно съвпадение и тогава участваше един килим, макар че в него беше увит терористът^[2].

Насочихме се към щаба на египетските ВМС, Док — за да поговори с униформените за подводниците им, а moi — да събера информация за Абу Бакар чрез срещи с познати и с познати на познати. Йети и мрачната му гримаса ме придружиха, докато обикалях, като започнах от едно ремарке, изпълняващо ролята на временен щаб на египетското флотско разузнаване. (Винаги съм смятал, че онези от разузнаването са като боклуците, които живеят в каравани, и това го доказва.) Оттук се насочих към оперативния център на групата за специални операции на ВМС, където потърсих няколко души, с които се запознах като наблюдател и консултант по време на първите съвместни учения „Ярка звезда“ през деветдесетте години. След това преминах към истинския брегови дом на Военноморските сили — кафенетата и наргиле баровете в града.

Потърсих няколко офицери, с които се запознах преди години още като лейтенанти и които сега бяха... все още лейтенанти. Въпреки че президентът Мубарак увеличи и модернизира Военноморските сили, в горните ешелони съществуваше задръстване. Това означаваше, че за произвеждане в по-горно звание се чакаше вечно, ако семейството ти няма връзки, дори да си доказал уменията си и

стойността си. Никой не се оплакваше, но е ясно как един младши офицер се обезсърчава, че и по-лошо.

Никой от хората, с които говорих, не познаваше Бакар добре. Смятаха, че е типичен политик, решил да използва длъжността си като трамплин към по-големи и по-добри неща. Не го виждаха много из Александрия, нито пък особено много го свързваха с подводния флот. Но пък моите информатори не смятаха, че е тръгнал бързо да завоюва още по-висока длъжност. По традиция най-малката (и най-малко престижна) служба в египетската армия — Военноморските сили, беше паднала още по-ниско в очите на останалите заради скандал със закупуването на нови катери разрушители. Това не се беше отразило на Бакар, но не беше му и помогнало.

Док донесе по-обещаваща информация. Подводницата, която участвала в маневрите през нощта, когато поплувах при Сицилия, се намирала под командването на човек, смятан от останалите във ВМС за близък на Бакар и малко бунтар. Много набожен бил, и то съвсем открито — изгонил една чистачка, защото се говорило, че синът ѝ ходел с християнка. Но нямало да му възложат командването, ако го смятали за религиозен екстремист.

Подводницата трябваше да се върне в Александрия след още няколко дни. С помощта на благия си език Док се сдобил със списък на членовете на екипажа, с който подводницата отпътувала — отсъствието на един или повече щеше да означава връзка с операцията в Сицилия.

Но ни трябваше повече от това. И така, точно след 7 следобед се натоварихме във взетата под наем кола и се отправихме на юг за посещение на пищния имот на Бакар на тридесет мили южно от Кайро, на река Нил. (Хванете пътя за Ал-Лишт и дръжте вляво. Карайте, докато големи бетонни блокове скриват от погледа ви мътните сини води пред вас. Имението е от другата страна на стената.)

Заради трафика в Александрия пътуването ни отне още час. При други обстоятелства щях да реша, че сме съвсем навреме, но от мига, в който огледах имота от една пясъчна дюна на миля разстояние, осъзнах, че ще ни трябва малко повече подготовка, преди да проникнем. Дори в два сутринта и посред нищото имаше дванадесет охранители. Всеки сантиметър от околния терен, както и близката река се наблюдаваше от видеокамери. Дотам се стигаше по два пътя — един

дълъг и тесен път от шосето и малък пристан на изкуствена лагуна на река Нил. И на двата подхода бъкаше от патрули и камери. Нямаше как да се вмъкне човек, без да го забележат.

Значи трябваше да сме очевидни.

Докато двамата с Грозда търсехме из околността подходящо място за база, Док и Йети останаха на място, за да проследят някои хора от охраната, които се освободиха от дежурство на сутринта и си тръгнаха. Един от мъжете се отправил към джамията за сутрешна молитва и те тръгнали след него. Йети прилича на арабин, но Док говорил повече в близкото кафе след молитвата. Преди да успее човек да каже сладко кафе, той вече научил, че Бакар ще дава прием за отбрани представители на чуждестранни военноморски сили още следващата вечер. Е, при този случай да измислиш план си беше като да направиш пазарлък с някой продавач на пазара. (Повтаряйте La'a, da ghaali awi — не, много скъпо е — докато цената падне.)

Дани се обади следващата сутрин и остави съобщение от една дума на телефонния секретар: „Готово“.

Едва след няколко дни успех да науча всичко за операцията. Али Козия ебач слязъл в града с няколко пакистанци, които подкрепяли каузата... и осигурявали канали за парите му. Дани и момчетата проследили Козия ебач до срещата, но не успели да се доближат достатъчно, за да подслушват. След сесията Козия ебач отишъл в къща скривалище в покрайнините на Исламабад — не хотела, в който прекарал предишните две нощи. Нашите хора минали край двамата пазачи до сградата, като им срязали гърлата с остриите ножове, добили огромна популярност сред любителите на джихада. Но Козия ебач очевидно предчувствал, че е настъпил часът му, защото, когато Дани влязъл в стаята, открил копелето клекнало да се моли до леглото си.

— Ставай, майкоебач шибан — казал му Дани и насочил автомата си към главата му.

Козия ебач трепнал точно колкото Дани да загрее, че онзи държи граната в ръката си. Натиснал спусъка на автомата и в същото време излетял от стаята, като изкрещял на останалите да се крият. Когато след секунда-две гранатата избухнала, тялото на Козия ебач поело по-голямата част от удара.

Много жалко. Направо ми се плаче, като се сетя.

Никой от нашите не пострадал, но въпреки че експлозията не била съвсем силна, все пак събудила хората в другите бордеи. Дани и екипът му се изнесли от района. Прехвърлил вниманието си към пакистанците, с които Козия ебач се срещнал, защото решили, че те могат да ни насочат към Саладин.

Аз тогава не знаех тези подробности, но знаех, че Дани е изпълнил мисията си без жертви. Посланието беше изпратено — ебавайте се с хората на Дик Марчинко и те ще ви го наврат три пъти по-яко. Но ние още не се бяхме развихрили.

А в Египет приемът на Бакар вилнееше с пълна сила към десет часа същата вечер. Музиката виеше над стените и се носеше на талази с бриза, когато един капитан от бразилските ВМС дойде до портата и му махнаха да влиза.

Капитанът не бях аз, а Док. Решихме, че точно сега лицето ми може би е малко по-познато от необходимото, предвид италианските приключения. Освен това аз исках да се занимавам с веселата част.

Грозда беше шофьор и охрана. Остави Док и мичман Йети до портала, а после откара колата в далечния край на паркинга, където я навря между другите мерцедеси. В момента, в който прочисти гърлото си, аз се измъкнах от задната врата в черната си бойна униформа. На длани и колене отидох до другия край на паркинга, като се криех от камерите. Оттам се спуснах като фурия към двойните врати отстрани на къщата, където се намираше кабинетът на Бакар. Имах известни затруднения с ключалката, но след няколко минути се озовах в коридор, който водеше към една стая в отсрещния край. Тъкмо посягах към дръжката, когато вътре се чу звук.

Звук, който съм чувал и преди, и то много пъти — звук от жена, която е в много, много добро настроение.

Постъпих по единствения учтив начин — почуках.

След това изтичах до близката врата и се скрих в сянката, за да видя какво ще стане. След шестдесетина секунди една добра на вид европейка в черна вечерна рокля се спусна бързо по коридора, като оправяше в ход грима си.

Абу Бакар я последва след половин минута. За разлика от жената той пристъпяше уверено, с отмерени стъпки. Не видях добре, разбира

се, но предполагам, че се усмихваше като мъж, който току-що е набарал готин женски задник. Повиших мнението си за египетските военноморски сили и влязох в стаята, където разтоварих оборудването си и започнах да източвам хард диска. Бакар беше похарчил добри пари за един компютър „Дел“ от най-висок клас, в който имаше записвачка за DVD, а това улесни работата ми повече, отколкото в магазина за килими.

Бразилия, Бог да я благослови, няма кой знае какви военноморски сили, а каквото има, се намира на много мили разстояние от Средиземно море. Това отговаряше много добре на целите на Док, тъй като нямаше вероятност някой друг на приема да срещне някой друг, който да го разпознае като самозванец. За да обясни присъствието си в Египет, Док измисли някаква дивотия за едно световно пътуване, с цел да проучи тактиката на Военноморските сили на другите страни за работа в плитки води. Присъствието му в списъка на поканените гости си беше съвсем законно, защото се обади в кабинета на помощника на министъра, за да уговори посещения, и от дума на дума (и известно подбутване от негова страна) стигна дотук. Португалският му се състоеше от два изрази, които научи от интернет, както и няколко зле произнесени испански думи, но след кратко изръмжаване преминаваше на английски със силен акцент. Йети пък само трябваше да стои до него и да кима. По дяволите, един поглед към намръщената му муцуна, и всеки обръща очи настрана.

Това прикритие щеше да е идеално, ако на приема нямаше не един, не двама, а четирима португалски офицери — от капитан до адмирал. Всички неотдавна се били върнали от пътуване до Бразилия, където консултирали ВМС. И всичките говореха доста добър португалски.

Сладкодумният Ал Трембли най-после си беше намерил майстора. Но както всеки добър главен старшина, той не изпаднал в паника.

Вместо това припаднал.

Изпълнил перфектно падане с превъртане в ордьоврите. Док забелязал назряващия проблем, когато офицерите го приближили. Бързо предупредил Йети, а след това предприел отклоняващата маневра. Йети веднага се включил и се разкрещял за доктор на всеки известен вариант на развален език, освен португалския.

Аз само чувах писъците в далечния край на коридора. Проверих компютъра — на първия от двата двустранни DVD диска се беше записало само половината от съдържанието на хард диска. Трябваша ми още поне осем минути за оставащите данни, а после трябваше да инсталирам и клавишния регистратор.

Писъците понамаляха и реших, че не си струва да се тревожа за тях. Заех се да поставям няколко подслушвателни устройства, известни още като бръмбари. Това са специално направени „свирепи бръмбари“, изработени с малко помощ от едни приятели след неотдавна проведена акция зад онова, което навремето наричахме Желязната завеса.

Помните ли старите фотоапарати „Полароид“? Помните ли плаките? Оказа се, че в тях има материал, който е батерия със заряд за осем години. Нарязани на малки ленти, те са идеални за хранване на бръмбар за продължителен период от време. (Използват ги и за подсилване на мобилните телефони. Една лентичка от три долара осигурява два часа време за разговори.)

На партито португалските офицери оказали изключителна помощ, когато видели своя другар по оръжие и език да пада. Един изтичал навън да търси шофьора на бразилската кола. (В Египет по-скоро ще дойде сняг, отколкото линейка.) Грозда кимнал многозначително, запалил двигателя и подкарал напред, като през цялото време гледал в задното огледало и се чудел къде съм, по дяволите, и какво му крещи оня задник. Йети и един от охраната се появили пред портала, а Док висял между тях и ги следвали още двама или трима други гости и двама от охраната. Грозда излязъл от колата, отворил вратата и кимнал, докато португалският офицер обяснявал какво е станало и започнал да превежда указанията за най-близката болница от арабски на португалски. Онзи от охраната дори предложил да дойде с тях — вероятно Абу Бакар му бил наредил, но Йети казал, че не е необходимо. Док трябвало да вземе трудно решение — ако не си тръгне веднага, ще провали мисията. А ако си тръгне веднага, ще ме остави в лайнения поток без гребло.

Изръмжал „тръгвай“ в мига, в който затворили вратите. И взел правилно решение. Намирал съм се в този поток и преди.

Докато чаках компютърът да си свърши работата, сложих безжичния бръмбар в телефона. Погрижили се бяхме да използваме от онези, които са подобни на египетските, защото решихме, че когато ги намерят — когато, а не ако — Абу Бакар ще сметне колко е две и две и ще потърси врагове не където трябва. Не мислехме, че бръмбарът ни ще остане и седмица, но човек не знае. Той предаваше в едно събирателно звено (префърцунено име за един малък твърд диск, свързан към радиоприемник) на около 1500 метра оттук.

Монтирането на бръмбара отне само тридесет секунди, с което ми останаха още седем и половина минути за убиване. Използвах ги, за да разгледам Г-образния кабинет. Бюрото и компютърът се намираха в малката част, която имаше размери към шест на седем метра. В другата половина имаше голям диван и шкаф за книги и предположих, че точно това е мястото на любовната среща, която прекъснах. Прозорците зад бюрото се криеха зад дебели завеси. Отворих ги и открих, че един от прозорците не е заключен. Той се отваряше отвътре. Аз го дръпнах леко, като реших да изляза оттук вместо обратно по коридора.

Чекмеджетата на бюрото бяха заключени, но имаха ключалки от онези, които се отварят с ножче за писма или с кламер, и не се опряха на моя шперц. Но когато леко отворих първото, долових уверени стъпки по коридора.

Погледнах компютъра. Един таймер в програмата показваше още колко време остава до края на операцията. Разбира се, тъй като Шунта я беше написал, тя не показваше просто няколко цифри в средата на екрана. Съобщението представляваше лавина от цифри, които се носеха в пространството и наподобяваха нещо, достойно за четката на Дали, ако се надрусва с ЛСД.

„Две минути, 42 секунди и брои...

Две минути, 41 секунди и брои...

Бачкаме, готин

Две минути, 40 секунди и брои...“

Схващате идеята. Вместо да угася компютъра и да рискувам да загубя част от данните (и да стане съвсем очевидно, че някой ги е

откраднал), реших да угася монитора. Посегнах към ъгъла, където мислех, че ще намеря превключвател. Но този екран не беше от стандартния тип. Проектантът му изглежда е вярвал повече в стила, а не в полезността, защото ключът се намираше на някое друго място. Изразходвах пет секунди да го търся, а после паднах на коляно и потърсих кабела за захранването. Дръжката се завъртя в мига, когато дръпнах щепсела. Изправих се, пристъпих назад и се скрих в ъгъла до шкафа за книги в мига, когато лампата светна и Абу Бакар влезе.

Дали се изкушавах да го фрасна по главата, да го метна на рамо и да го занеса в Щатите за интервю?

А папата католик ли е?

Но трябва да призная, че съмненията ми дали той е Саладин се разрастваха неимоверно. Като видях пищната къща и разюздалата се жена преди малко, разбрах, че той май не е от най-религиозните. Или това е много добре поддържано прикритие, или пък Саладин му е някакво странно друго психическо аз. Но аз не вярвам много на психологията, странна или не. И ако ще отвлечам член на чуждо правителство, искам да съм основателно сигурен, че прибирам когото трябва. За момента фрасването по главата представляваше само резервен план.

Но когато направи няколко крачки към бюрото, реших, че може да се наложи да го фрасна. Само че той посегна за една цигара — още едно западно изкушение, което е рядкост между фанатиците. Когато я запали, дочух стъпки по коридора — друга жена, различна, ако се съди по звука на обувките, макар че от мястото си не можех да я видя.

Лампата угасна в мига, в който вратата се отвори. Жената влезе, целунаха се, а след това се отнесоха към дивана. Е, признавам му на Бакар, че учи бързо от миналото — пусна касетофона, за да заглуши останалите звуци. Или пък мацката предпочиташе музиката.

Както и да е. Така ме улесни да изпълзя и да извадя диска от устройството.

Мамка му, механизмът, който задвижваше дисковото устройство, беше адски шумен! Кълна се, че съм чувал по-тихи танкове. На десетина метра от мен Рамона, или както се казваше онази, започна да скимти на френски, че желае да бъде взета. Аз извадих диска от компютъра, изчаках да се засилят звуците на дивана, а после натиснах бутона за затваряне. Признавам си, че не си правих труда да свързвам

клавишния регистратор. Изключих компютъра, свързах отново кабела отзад, а после се измъкнах заднишком през прозореца. От ъгъла на стаята не виждах дивана, но аудиочастта от програмата се чуваше съвсем ясно и високо и не оставяше много на въображението. Плъзнах се зад завесата и се подадох през прозореца в мига, в който фаровете на една кола се насочиха към мен.

Веднага се върнах до вътрешната стена. Мистър Мърфи беше убедил шофьорите да използват близкия двор за паркиране на колите и навън имаше прекалено много хора, за да рискувам да изляза така.

Е, сега се бях наврял в собственото си порно шоу. Като се замисля, ако бях тринадесетгодишен, сигурно щях да се чувствам като в рая.

Док и останалите вече са излезли от района, изпратени от хората от охраната в две други коли. Най-безопасното и умно нещо в случая беше да ги следват до болницата. Там Док щеше да изиграе чудотворно възстановяване, да подаде кредитна карта на човека, който ще поиска да му се плати, и после да се върне бързо, за да ме прибере. Док невинаги върши най-безопасните неща в живота си и дори може да се каже, че напоследък ги избира като последна възможност. Но почти винаги постъпва по най-хитрия начин и сега знаеше, че най-мъдрият начин за действие е да не прави нищо, което да породи съмнения повече от вече породеното. Знаеше, че ще намеря начин да се измъкна и сам, и в това имаше повече смисъл, отколкото да се върне и да ме измъкне с гръм и трясък.

Макар че беше готов да направи и това, ако се наложи.

В кабинета на Бакар нещата вървяха към апогея си. Тази жена определено беше различна — много по-тиха, но с по-плътен глас. Свършиха и излязоха. Бакар излезе, но се върна веднага и за малко не ме хвана как проверявам дали мониторът е включен обратно. Само че той дойде за поредната цигара и дори не си направи труда да включи лампата. Изчаках го да излезе, а после се върнах обратно по коридора и се измъкнах навън.

Не знаех нищо за припадъка на Док в ордьоврите или за другите усложнения, докато не видях, че колата не е където я бях оставил. Пропълзях около редица други мерцедеси, мислейки си, че вероятно са

я преместили или че сигурно съм забравил къде е паркирана. Около една трета от гостите си бяха заминали, а сигурно още една трета се обаждаха за каретите си. Повечето от другите шофьори стояха на групички срещу колите и си говореха.

Очевидно, ако моят мерцедес не е на разположение, всеки друг щеше да свърши работа. Пъхнах се в една кола в далечния край, запалих двигателя и когато един от охраната се подаде, за да извика кола, аз включих на скорост и тръгнах.

Шофьорът трябва да е бил някъде наблизо, но сигурно не е познал колата си, защото имаше толкова много еднакви коли, че това не ме изненадва. Когато приближих пред къщата, един от хората от охраната излезе и махна да мина по един полукръгъл път, който водеше към вратата на къщата, а не към района, в който се редяха другите коли. Заминах натам, като се питах докъде ли ще стигна, преди да надуя газта и да изчезна през портала на тридесет метра оттук. За моя изненада се появи един иконом, отвори задната врата и през нея влязоха добре облечен мъж и жена. Говореха си на френски толкова високо, че определено не смятаха, че знам езика.

Tres bien^[3].

Минахме през портала и подкарах към шосето, което е на една миля от реката. Реших, че е време да разбера къде, по дяволите, се намира Док, и затова извадих телефона от джоба си и натиснах бутона за бързо избиране на неговия номер.

Гласът му избухна в ухото ми. Казах му на арабски, че идвам.

— Не можеш да говориш, така ли? — запита.

Отговорих с „не“. Искаше ми се да кажа още нещо, още много неща, и то предимно ругатни.

— Пътуваме към болница в Кайро — каза той. — Дълго е за разказване. Трябва ли ти помощ?

Погледнах в огледалото. Двамата бяха към петдесет и пет годишни. Главата на мъжа лежеше на облегалката — ако не спеше вече, скоро щеше да заспи. Жената седеше в другия ъгъл и гледаше в пода.

— Не — отговорих и натиснах бутона за край на разговора.

След няколко мили мъжът захърка. Казах на жената на френски, че вечерта е красива.

— Oui^[4] — отговори тя с тон, който не беше особено насърчаващ, но се чувствах окуражен от дар словото на Док. Освен това никога не съм имал проблеми да заговарям красиви жени. Понякога жените смятат, че губят привлекателността си за мъжете, когато поостарят, но чуйте какво ще ви каже един свиреп воин, който знае — не само виното става по-хубаво с възрастта.

Казах й, че съм заместващ шофьор, защото жената на колегата ражда, а след това се извиних, защото не съм сигурен в кой хотел трябва да ги закарам. За щастие хотелът беше „Хилтън“ на площад „Тахрир“, и не само знаех къде се намира, но и самият аз бях отсядал там достатъчно дълго, че да мога да опиша колко красиво е фойето. Жената се интересуваше повече от съпругата на другия шофьор и разговорът тръгна оттам. Аз я запитах за Абу Бакар и в един момент получих една според мен доста вярна оценка — чаровен, с големи връзки и много богат човек, на когото не може да се има никакво доверие. Съпругът й бил специалист по продажбите на една френска фирма за електроника и когато стигнахме Кайро, тя направо ми каза условията на подкупа, който Абу Бакар поискал, за да сключат договор.

Когато стигнахме хотела, отпред чакаха двама полицаи. Поздравих ги като отдавна изгубени приятели, а те се намръщиха и посегнаха към кобурите си. Аз извадих картата на Джамал и казах, че съм под негово „ръководство“, при което те не спряха да се мръщят, но оръжието им остана в кобурите. Междувременно французойката събуди съпруга си. Без да разбират какво става, те изчезнаха нагоре по стълбите, докато полицаите спореха помежду си кой да събуди капитана от разузнаването. Аз реших спора, като му се обадох лично.

— Ще ти обясня всичко утре — казах. — Но за момента трябва да ме отървеш.

Джамал изгрухтя, като каза, че иска да говори с мен.

— Първо поговори с приятелите си — казах.

— Да, но запомни какво ми каза веднъж, Дик, и което не съм забравил — кофти е да си платиш.

Ще го кажа иначе: да си платиш, е като да лазиш след жълто краставо куче през мръсна улица, пълна с боклук и изпражнения. Стигнах до този извод, когато двама крадци ме разпознаха като шибан американски турист, готов за обиране. Не бях такъв, но пък и те не

бяха разбойници, или не по професия, а двама от хората на Джамал и заедно отклонявахме вниманието от един набег в завод за бомби в покрайнините на Града на мъртвите...

(Май това беше прекалено голям скок за вас, а? Ами аз просто следвам съвета на Елмър Ленард^[5] и пропускам скучните неща. Ето всичко в резюме: прекарах деня в наваксване на информация с моя екип и с Джамал. Джамал започна с думите, че решил да постави подслушвателно устройство в магазина за килими, и това негово признание ме убеди, че мога да му вярвам, поне пет процента. Обменихме малко информация — сега той проявяваше голям интерес към Бакар и макар да не му казах, че съм сложил бръмбар там, той разбра от обстоятелствата, че съм ходил при него и се досети сам. Останалата част от деня включваше въртене в кръг и опипване на почвата, но мога да кажа, че и този път нямахме нищо, с което да свържем Бакар и Саладин, или пък да получим повече информация кой е Саладин, ако не Бакар. Сега се присъединяваме към изпълнявания по график малък хаос, който вече тече...)

Двамата агенти на Джамал се преструваха на крадци, докато аз измених на характера си и се направих на беззащитен и объркан турист. Известно време импровизирахме, а после, както бяхме репетирали, единият „разбойник“ побягна с портфейла ми, докато другият ритна едни кофи за боклук. Аз извиках и се втурнах след него, като го хванах случайно пред входната врата на един бардак от глина.

В този момент екипът зад бардака атакува. В продължение на една секунда отпред се чуваха крясъци и викове, а следващата секунда се разнесе гръм от зашеметяващи гранати на специалния екип, който влезе отзад. От два фургона от другата страна на улицата дойде втора вълна полицаи, облечени с предпазни дрехи, като в този момент аз се изтърколих настрани.

Превземането на фабрика за бомби не е за хора със слабо сърце, защото тези фабрики може да гръмнат и при най-добрите обстоятелства. Бях говорил за основните неща на този труден танц по време на посещението си за обучение преди години. Джамал доказва, че не само е запомнил наученото, но и че го е предал на хората си. Те навлязоха вътре така ефективно, че дори мистър Мърфи не намери време да реагира. Аз изтупах прахта по себе си, докато се наслаждавах

на прецизността на египетския екип, и се почувствах малко като таткото в деня на дипломирането на синчето.

Чувството дойде малко прибързано.

Започна да се събира тълпа. Това можеше да се предвиди и макар и малко на брой, половината дузина полицаи, чиято задача беше да контролират зяпачите, имаха предимство, защото размахваха големи пластмасови палки и подхвърляха много гласовито предупреждения да стоят назад. По улицата се спуснаха два микробуса с включени лампи и сирени и пълни с униформени за подкрепление, а на по-малко от половин миля разстояние имаше и група полицаи за борба с безредици. Отгоре се появи хеликоптер, чиито прожектори осветяваха съборетините отдолу.

Но на мистър Мърфи определено му кипяха лайната, че изпусна шанса си вътре. За отмъщение той подтикна един от членовете на тълпата близо до мен да вдигне една пръчка колкото бейзболна палка. Мъжът изчака полицаят най-близо до него да му обърне гръб, а после вдигна пръчката и замахна към незащитената глава на ченгето.

Аз скочих да се намеся и улових палката с лявата си ръка по средата на замаха. Онзи беше вложил толкова много усилие, че отлетя на земята, без да ми даде възможност дори да го фрасна с дясната си ръка. Отстъпих половин крачка назад, за да възстановя равновесието си, като очите ми следяха тълпата отпред и търсеха втора заплаха.

Трябваше да гледам зад себе си. Една твърда пластмасова палка се стовари от лявата страна на главата и врата ми. Извъртях се, опитах да отбия нападението и паднах едновременно. Юмрукът ми влезе в контакт с нечие чене, но втори силен удар с палка, този път отгоре по главата ми, помрачи моето задоволство. В очите ми избухна спрей. Аз преминах в режим кръчмарски бой, определен да сваля колкото мога повече копелета със себе си, докато моите приятели се притекат на помощ.

Проблемът беше, че не участвах в кръчмарски бой. Намирах се на земята и някой ме влачеше, въпреки че махах и удрях. Разкрещях се, че съм от полицията, а псувните ми варираха между английски и арабски в египетски вариант. Усещах адска люта болка в очите си, сякаш ям подлютени крилца в някое местно барбекю. Улових една палка, която ме удряше, и я размахвах срещу нещо, което поддаде. После се озовах в задната част на някакъв микробус. Претърколих се и

се изправих на колене. Трябваше да стисна крачолите на панталона, за да не разтъркам очите си, което би ги раздразнило още повече.

Фургонът потегли рязко, като ме захвърли на пода. Претърколих се обратно на задник и опитах да се хвана отстрани, за да седна. От очите ми се лееха сълзи и отмиваха спрея. Мигнах няколко пъти и успях да отворя дясното си око. Отвътре не се виждаше почти нищо, а единствената светлина представляваше малък сив лъч над горната част на вратата. Измъкнах малкото фенерче с течнокристален екран на ключодържателя си. Отзад при мен нямаше никой. Пред бравата на вратата се виждаше заварена голяма метална плоча, която можеше да се махне единствено с горелка. Аз нямах такава подръка и затова се захванах за работа с безотказната си отварачка за врати — свирепоразмерната си дясна обувка.

Микробусът зави рязко край един ъгъл, докато се целех за първи ритник. Вместо да ударя вратата близо до ключалката, аз успях да подбия доста добре долната ѝ част. Изругах, отново се нагласих в ъгъла и съчетавайки бойни изкуства и европейски футбол, направих нещо като пирует с крака си към целта. Вратата не помръдна.

Един от моите малки пистолети „Глок“ стоеше закачен за прасеца ми, но металната плоча пред ключалката изглеждаше поне два сантиметра дебела. Корпусът на фургона беше много по-податлив, както установих при първия ритник, и точно такава тънка ламарина ме разделяше от шофьора.

Стрелях четири пъти, преди фургонът да се отклони настрани. Аз се завъртях и паднах, когато колата изгуби контрол.

При петия рикошет от тавана си казах, че е време да презареждам. Извадих пълнителя, като оставих един куршум в цевта, и заредих нов още преди фургонът най-после да спре. Да, пистолетът ми наистина помогна. Няколко секунди по-късно, когато чух тропане по вратата, го насочих натам.

След тропането дойде най-славният звук — не гласът на ангели, а този на Док, което си е следващото най-хубаво нещо.

— Ей, лайнен мозък, там ли си?

— А ти къде си мислиш, че ще съм бе, задник шибан?

— Отстъпи назад. Ще взривяваме ключалката.

Ако мозъкът ми не беше разбъркан, щях да му кажа да не взривява ключалката. Док е склонен да използва съвсем малко повече

С4, когато върши подобни неща. За щастие остави тази задача на Йети, който е стиснато копеле и успя да изкърти пантите, без да прахоса и мен. Йети ме метна на рамото си и изтича към колата.

Ако сте били в задната част на фургон, чиито врати са откъснати с взрив, ще знаете едно — експлозията е много шумна. Ушите ми звъняха. Но когато наближихме колата, започнах да долавям познати звуци — сумтенето на Йети, псувните на Док и „бам-бам“, каквито чувах толкова много напоследък и които се оказаха звуците от два-три автомата „Миними“, когато изразходват патрони.

Грозда и Док тичаха зад нас и отвърщаха на стрелбата с автоматите си. Опитах да спра Йети, но той набере ли скорост, не можеш да му промениш курса дори с булдозер, и успях да привлека вниманието му едва когато опита да ме навре в колата.

— Трябва да хванем онези — казах и се оправих.

— Без майтап, сър — отвърна Йети. — Я влизай в шибаната кола.

— В колата! В колата! — изкрещя Док и прибави още няколко от любимите си мили изрази. Намираше се на метър зад нас и тъкмо вкара нов пълнител в автомата си. — Карай, Йети, карай! Изчезвай оттук!

Ако бях спрял да се замисля по въпроса, щях да се сетя, че Док и Йети са прави — трябваше да се махаме оттук. Но не бях в настроение за спиране и мислене. В мига, когато Йети се завря зад волана, аз изтичах обратно на пътя и за малко не се блъснах в Грозда, който тъкмо насочваше своята заредена с патрони за глиган пушка „Панкор джакхамър“ към стрелците отсреща.

Един ден ще цитирам думите на Грозда за красотата на автоматичната къса сачмена пушка. Засега ще кажа, че засипа пътя с олово, като от поставената под ъгъл цев на пушката му изскачаха по четири заряда в секунда. Той предпочиташе сачмените пушки, а резервното му оръжие, автоматът, висеше на рамото му.

— Насам — викнах. — Дай ми автомата си. Хайде, нападаме, а не отстъпваме.

Грозда мигна към мен за секунда, а после нещо освети мозъка му. И се заклевам в Господ, че следващите му думи бяха:

— Рейнджърите водят.

Някъде в рая Уилям О'Дарби се усмихна^[6]. А аз — аз за малко не си скъсах някой коремен мускул в опит да не изостана от Грозда, който се втурна към онези с парцалите на главите, допуснали грешката да стрелят по нас. Грозда изстреля останалите патрони в пушката и когато изхвърли кръглия цилиндър в задната ѝ част, за да презареди, онези тримата имаха повече метал в себе си, отколкото една нова кола. Аз не спрях да тичам, като се наведох и вдигнах един от падналите автомати. Междувременно около нас пицяха автомобилни гуми и хора. Изведнъж всичко утихна и гласът на Док прогърмя зад мен:

— Дик, ти да не си изсра мозъка някъде бе?

Не можеш да изсереш онова, което нямаш. Аз поведох отстъпление в боен ред към колата, която Йети вече беше насочил в обратна посока.

— Ти какво, икономисваш ли? — запита Док, докато се отдалечавахме с висока скорост. — Мислех, че обичаш да купуваш ново оръжие.

— Тези дни автоматите „Миними“ са много популярни сред тангата. Някои от терористите във Ватикана и онези в Сицилия имаха такива.

— Саладин?

— Може би.

— Значи АК-47 не е достатъчно добър за него, а?

Док си пада малко традиционалист.

Грозда обясни как забелязали, че ме вкарват във фургона, и успели да ме проследят, въпреки че фургонът карал толкова бързо, че едва успели да го следват по улиците. С тях имало още две други коли, а изглежда и други две.

— Помислих си, че ще те загубим — каза той. — Но после като по чудо фургонът излетя от пътя.

Аз им разясних причината за чудото.

— Въпросът е — обади се Док — дали полицаите са участвали или не.

— Ти как мислиш?

— Не знам — отговори Грозда. — От близките сгради излизаха много хора. Не мога да кажа.

— Има само един начин да разберем и той е с питане.

— Кога?

— Ами сега моментът е достатъчно добър.

Док изръмжа.

— Остарявам за тези работи. Прекалено.

Изсмях се. От години пее тази песен.

Джамал живееше в един от по-приятните квартали на Кайро. Макар и малка като за Щатите, като за Египет къщата му представляваше голям дом в комплект със стена, която да не допуска боклука.

По-възпитан боклук очевидно, защото нито той ни създаде неприятности, нито кучетата, които за съжаление не бяха обучени да не вземат храна от непознати. Оставихме ги да спинкат с няколко хапки упоено конско месо и намерихме Джамал в леглото му, където беше се проснал само преди час, изтощен от дългата нощ. Стиснах с длан устата му — Йети държеше ръцете му — и посочих пръст към жена му. Жалко щеше да е, ако я събудим.

Отвън в хола Джамал се чудеше защо съм дошъл.

— Мисля, че трябва да поговорим.

— Не можеше ли това да чака до сутринта?

— Мисля, че не.

— Къде отиде след операцията? — запита Джамал. — Търсих те.

Вдигнах го за яката и го опрях в стената. По принцип не обичам да се държа така с приятели, но беше късно и вече се чувствах малко уморен. И натъртен.

— Наистина ли не знаеш какво се случи с мен?

Джамал поклати глава. Загледах се в лицето му. Някои хора умеят да лъжат много убедително — работил съм за доста такива — но капитанът от египетската служба за сигурност не попадеше в тази категория. Все пак трудно ми беше да му повярвам в този момент, защото всичко изглеждаше нагласено.

— Кажи ми какво намери във фабриката за бомби.

В къщата имало експлозиви — към петдесет килограма „Семтекс“. Няколко взривателя, изработени от играчки с радиоуправление, стояли подредени на масата в едната от двете стаи. Джамал смятал, че това е мястото за окончателно сглобяване, но не намерили завършени бомби. Възможно е взривателите да се поставят в

последния момент или пък фабриката да е нова и още да не бяха подготвили цялата производствена линия.

— Братовчедът на онзи мъж е срещу правителството — каза Джамал. — Убеден съм, че са част от клетка, която търси начин да сваля режима.

А нима в Кайро имаше уважаваща себе си клетка терористи, която не търсеше начин за това? Всъщност нима имаше уважаващ себе си египтянин, който не би крещял наум, ако корумпираните, автократични и параноични техни лидери паднат от местата си?

— Ти откъде разбра за тази фабрика? — запитах.

— От донос по-рано през деня, както ти казах.

— Откъде дойде този донос?

— По телефона, Дик. Заклевам се в главата на сина си...

— Не намесвай детето. Това е между мен и теб.

Очите на Джамал се отвориха малко по-широко. Мисля, че сега разбра точно колко големи неприятности си има.

— Разбира се, опитахме да проследим обаждането, но не открихме нищо.

— Говори ли с бомбаджията? — запитах.

— Умря, когато влязохме. Носеше жилетка бомба и хората го застреляха веднага. Ако я беше взривил, щяха да умрат всички. Самозащита.

Или пък нагласена работа от самото начало.

— Онзи, дето се е обадил, спомена ли за мен?

— Не.

— Ти защо реши, че трябва и аз да участвам?

— Онзи, който се обади, каза, че често там има туристи, и предложи да използвам такива за отклоняване на вниманието.

Това ми прозвуча шантаво. Може би достатъчно шантаво, за да е вярно. И все пак, ако работата беше нагласена, пак имаше адски голяма несигурност, че ще участвам.

Или пък ме познават много добре и знаят, че не мога да откажа един танц.

Джамал изглеждаше като човек, който казва истината, и в крайна сметка си отидох, без да изразя недоволството си физически. Обеща да

направи каквото може, за да намери неуспелите ми похитители и да разгледа внимателно собствената си организация, за да открие някой предател там. Предполагам, че не можех да искам повече, но страдах от прекалено много натъртвания, за да имам пълно доверие — в него или във всеки друг в Кайро.

Като предпазна мярка при задгранични мисии често запазваме няколко стаи в различни хотели за резерв и същата вечер се възползвахме от това. Щом се убедихме, че сме в безопасност, се обадох до вила „Свирепия“ и открих, че Шунта чака да говори с мен от няколко часа. Направил беше предварителен оглед на дисковете от магазина за килими и открил буквално стотици възможни контакти в Афганистан, Ирак и Иран. Но имаше едно усложнение — ако може да се вярва на съобщенията от електронната поща, собственикът на килимения бизнес се намирал от три месеца в затвор в Индия. Очевидно забравил да подкупи съответните служители, докато изнасял килими от страната. Петнадесетгодишният му син поел временно бизнеса.

— Пише доста писма, за да търси начин да го измъкне, и събира пари за пътуване дотам — каза Шунта. — Не ми изглежда добър кандидат за Саладин.

— Какво намери в компютъра на Бакар?

— Дисковете пристигнаха преди няколко часа и затова все още работя по тях. Но от видяното до момента виждам, че е разорен. Истински — обясни Шунта. — И за нищо на света не може да се оправи. Има финансова програма в компютъра си. Нещата му са зле.

— Може би това е прикритие за случай, че някой като мене проникне там.

— Данните са доста убедителни. Дискът му е пълен със стари частично презаписани файлове. Много червено мастило виждам. И обича жени с големи гърди.

Това не е престъпление — и слава богу! — но пък не помага да откриеш най-важния чалмалия, и всеки, който наглася компютъра си така, че да обърка неканени гости, едва ли ще има на него порноматериали като тези, които Шунта описа.

— И все пак може би участва — предположи Док. — Сигурно помага по начин, който все още не разбираме.

Възможно е, но това все повече приличаше на задънена улица. Информацията за капитана на подводницата, която ни даде един от приятелчетата на Док, също не водеше доникъде, защото капитанът се отказал преди две години от няколко близки роднини за това, че посещавали една джамия на екстремисти.

Официално все още не се намирахме в задънена улица. Искях да проверя подводницата и да се убедя, че никой не липсва от нея. Пък и винаги имаше вероятност клавишните регистратори и бръмбарите, които поставих, да ни дадат нещо полезно. Но за момента ветровете, които ни придвижваха напред, бяха стихнали.

Затова, когато следобеда получих съобщението, че хората от фирма „БетаГо“ желаят да ускорят започването на консултацията, им отговорих, че ще дойда при тях възможно най-бързо. Имаше повече смисъл да ида дотам и да не се пречкам тук, вместо да вися в Александрия или да си вра носа в тентите в Кайро. Док и сенките му можеха спокойно да вършат тази работа вместо мен. Трейс държеше нещата в Сицилия, а Дани пък почистваше много добре в Пакистан. По-добре да ида да изкарам малко пари за бира, отколкото да надничам през раменете им. „Стратегията за успех на Свирепия воин“ налага да наемете на работа най-добрите, а после да се махате по дяволите и да не им пречите. Време беше да последвам този съвет.

Освен това реших, че след всичките натъртвания и удари от последните няколко дни тялото ми има нужда да попромени темпото. Задачата изглеждаше обикновена. С късмет можех да се освободя за ден-два и да разгледам разни екзотични места, а дори и да изживея нещо ново.

Оказа се, че е трябвало да си припомня и друг съвет от „Стратегията за успех на Свирепия воин“ — внимавай какво си пожелаваш.

[1] Известен американски комедиен дует. — Б.пр. ↑

[2] За повече подробности виж „Свирепия 3: Зелената група“. — Б.а. ↑

[3] Много добре (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Да (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Съвременен американски автор на криминални романи. — Б.пр. ↑

[6] Дарби е един от бащите на съвременните армейски рейнджъри, натоварен със задачата да обучи и поведе в бой първата група през Втората световна война. — Б.а. ↑

ГЛАВА 9.

Нищо не прояснява главата по-добре от джин „Бомбай сапфир“ на 10 000 метра височина. Добре е и да имаш място да протегнеш краката си, както е в първа класа. Първа класа предлага и стратегическа позиция за контраатака срещу всякакви терористични торби за боклук, за които да умреш за Аллах си е такава далавера, че чак да ти се прииска да вземеш със себе си още неколкостотин или няколко хиляди други.

Каквото и да кажете за единадесети септември — а може да се каже много — американците, които загинаха на борда на полет 93 на „Юнайтед еърлайнс“ в Пенсилвания, когато нападнали кабината, са модели за подражание за всички ни. Те са се изправили и са казали: „Това не го приемаме“. Те са били обикновени хора, а не специално обучени бойци. Изправени пред сигурна смърт, те са се жертвали за страната си и своите съграждани. Ако искате вдъхновение, не гледайте по-далече от свещеното поле, където са паднали.

Пристигането от Кайро до Токио изискваше три отделни самолета. Във времето между отделните полети навах с някои от обажданията по телефона. Говорих и с Гноеликия, чиито настоявания за нова информация блокираха паметта на гласовата ми поща.

Взаимоотношенията ми с Чичо Сам и различните му васали са сложни. „Червена клетка интернешънъл“ е фирма и като всяка фирма не можем да си позволим да работим безплатно. Но от друга страна, не мога да искам пари и за всяка отделна секунда. Истина е също, че в нашата работа човек не може винаги да мисли само за доларовите парични знаци. Акционерите сигурно не биха искали да чуват подобни неща, но освен печалбата има и други неща.

Всичко това е с цел да оправдае самоналожените ми мъчения да говоря с Гноеликия, без да имам договорни задължения за това. Надявах се също да изстискам една-две услуги от него, ако не веднага, то в близко бъдеще.

В качеството си на генерал той не само имаше грешното впечатление, че лайното му не смърди, но и че аз обичам да се

наслаждавам на цели купища от него в казармения кенеф. Да го откажа от това му впечатление щеше да изисква повече време, отколкото позволяваше батерията на телефона ми. Ето защо поотпуснах няколко гласови струни, които не съм използвал от времето във Военноморските сили, и направих гласа си да звучи почти като изпълнен с уважение.

Но не можах да сбръчкам устни. Някои неща просто не са биологически възможни.

— Тук е генерал Марчинко — казах, когато той вдигна телефона.

— Дик, браво човече.

Оп-па. Онези от вас в армията, които са имали удоволствието да се занимават със старши офицери, разбират какво значи това: наведи се!

— Хвана ли Саладин?

Звучеше като дете на Коледа, което чака да му се падне лъскав нов велосипед.

— Не. А ти?

Не знаеше как да отговори. Възползвах се от паузата.

— Имам хора в Близкия изток, за които навярно ще е полезно да получат сътрудничество от някои египетски власти — казах. — Може да ни трябва официално прикритие за нещо, което ще получим по неофициални канали. Онези може да се нуждаят и от превоз и други такива. Ако можем да използваме твоето име, когато...

По-далече не успях да стигна.

— С кое право използваш името ми? — запита Гноеликия с глас, издигнал се с две октави.

— Не го използвам. Още нямам аварийен план.

С кое право? Кое? За каква цел? Защо? Къде?

Несъмнено е ломотил така няколко минути, но не си губих времето да го слушам и да хабя батерията. В края на краищата бях накарал един приятел от военното разузнаване да се наеме да помогне на Док с каквото е необходимо.

Опасенията ми във връзка със Саладин изчезнаха бързо, когато приближих Токио. Някои от най-милите ми спомени с „Червената клетка“ включват бой в Нарита, което е токийското летище и е едно от най-големите и най-натоварени на света. Какви спомени само. Смразих си топките, докато чаках в една подпътна тръба до пистата, на която

кацнахме, и поръсих цяла раница нестандартни взривни устройства — симулирани, разбира се — около хангарите. И ако това не се брои, то после имаше и истински екшън.

Преминах митницата и тъкмо отивах да хвана някое ужасяващо скъпо такси, когато един познат глас ме спря рязко.

— Марчинко сан! Ohayo gozaimasu, кръглооко магаре с дъх на псе!

Ах, музика за ушите ми. Извъртях се и ухилен върнах комплимент.

— Ohayo gozaimasu, и да ти го начукам и аз, куродъх маймунски мозък такъв!

Тоширо Окинага се изкиска по своя характерен ликуващ начин. Осъзнах какъв късмет съм имал, че минах митницата, преди той да се появи. Иначе щеше да предложи на митничарите да ми създадат проблеми. Сигурно с часове щях да слушам кикота му, докато отговарям на въпросите им.

— Ела, колата ми е в тази посока. За теб имам два пистолета „Грок“ — добави той, като обърка буквата „л“ с „р“ като някой актьор от треторазреден филм от четиридесетте години. Тош говори английски не по-зле от мен — навярно знае толкова псувни, колкото и аз — но обича да вкарва акцент. — Но ще ти струва, Марчинко сан.

Плащането представляваше няколко „Кирин“ в бара на хотела. Въпреки че бирата струваше двадесет и четири американски долара — оох — сделката беше изгодна. Таксито до летището щеше да ми излезе два пъти по-скъпо. Когато за последен път го срещнах, той беше лейтенант инспектор, а сега го бяха повишили в капитан и командваше свой отдел в Куника.

Когато му позвъних, за да му кажа, че идвам, го бях информирал за някои неща. След като се поразговорихме, той ми обясни накратко какво знае за „БетаГо“. Собственост на европейци, тази фирма търгуваше много в Азия и неотдавна беше създавала отдел само за тази дейност. Част от отдела трябваше да е собственост на китайски акционери — по-точно членове на ръководството на комунистическата партия, и двама високопоставени армейски генерали. Такова нещо не е необичайно — комунягите в Китай доказаха забележителните си умения на капиталисти, а с тяхна помощ е възможно човек да улесни продажбите в страната. Една стара японска банка, която използвала

услугите на „БетаГо“, също получила предложение да стане партньор, но те отказали, вероятно не заради китайското участие, а защото предпочитали да имат възможност да избират куриерски услуги.

— Мислиш ли, че някой ги краде? — запита Тош, когато акцентирахме бирата с малко саке.

— Казват, че искат някой да наглежда работата им. Възможно е да са параноично страхливи, че някой ще ги краде. Но се съмнявам, че щяха да поискат услугите ми без подобни подозрения.

— За пари ли става дума?

— Предимно пренасят документи. Валутата и ценните книжа не са основното им занимание, а и за следене на тези неща има много начини, та не смятам там да е проблемът. Но данните са друго нещо.

Шунта беше предложил да помисля за промишлен шпионаж, защото копирането на данни от дискове се върши лесно. Зависи от данните, но някоя фирма конкурент би платила скъпо за един поглед. Обаче нямаше смисъл да гадая, защото скоро щях да разбера за какво става дума.

— Ще ти помогна с каквото мога — предложи Тош. — Ако ти трябва нещо, само вдигни телефона.

— Възнамерявам да го сторя.

Има една стара източна поговорка, която в превод на английски звучи горе-долу така: „Винаги наблюдавай една нация, която използва две пръчки, за да вдигне зрънце ориз, и една, за да носи две кофи с лайна“. Затова следващия ден, когато се явих в азиатския офис на „БетаГо“ на Н-тия етаж на един лъскав небостъргач от стъкло и метал в бизнес района на Токио, бях нащрек и гледах да съм много учтив. Секретарката седеше на полирана дървена маса в далечния край на иначе празната зала. С годините разбрах, че японските корпорации обзавеждат офисите си обратнопропорционално на богатството си — ако влезеш в банка с много мебели, бързо иди при касиера и изтегли каквото имаш там. В този случай празната стая ме убеди, че трябваше да поискам десет пъти повече от обичайната такса, а не просто трите пъти, за които се договорихме.

Секретарката изчака да кажа кой съм, а след това наведе глава и обясни каква чест е за японския офис на „БетаГо“ да ми предложи гостоприемството си. Само след секунди се появи заместник-президентът по дейността в Азия Йоширо Фуки, последван от фаланга

асистенти в еднакви тъмносини костюми. Фуки, нисък слаб мъж, чийто английски напомняше силно за Тексас, ми благодари, че съм пристигнал така бързо, и настоя да обядваме. Тъй като съм работил в Япония и преди, знаех, че е безсмислено да се съпротивлявам и скоро се озовах затънал до шията в суши от змиорки. Това се оказа само първото блюдо за цял ден и половина срещи, като при никоя от тях не стана дума за работа, нито пък за никакви конкретни проблеми пред фирмата. Накрая, ако паметта не ме лъже, стигнахме до същината на въпроса в един караоке бар. Фуки каза, че решението да ме наемат е взето в Европа и въпреки че, от една страна, той не бил съгласен, не бил и несъгласен. Това е учтивият начин да кажеш в Япония „шефът ми те натресе тук и аз те мразя в червата, защото си жалък кръглоок шпионин, който се опитва да ми го начука и да ми развали готината ситуация“.

Казах му, че нямам нищо против да му представя копие от доклада си неофициално, преди да го изпратя в Европа.

Фуки примигна, усмихна се и поръча още напитки — „Бомбай“ за Марчинко сан. От този момент нататък станахме най-добрите приятели. Даже по-късно същата вечер пяхме заедно на микрофона „По моя начин“.

Ще пропусна някои детайли и фалшивото пиянско пеене и ще кажа, че „БетаГо“ си имаха няколко системи, които им гарантираха, че няма да ги крадат. Парите и ценните книжа пътуваха с тежка охрана, обикновено с помощта на местната полиция и военни. Чантите и другите контейнери се минираха, а валутата по принцип биваше маркирана. Имаше и няколко други подобни номера. Някой можеше и да успее да открадне нещо, но хората на „БетаГо“ щяха да разберат, че са ги окрали. Откровено, въз основа само на това, което чух на бара същата вечер, можех да предложа някои неща за засилване на сигурността на тази част от дейността.

Но опазването на архивните данни, които превозвах, се оказа много по-сложно в доста отношения. Тъй като знаеше, че тази информация може да е обект на промишлен или търговски шпионаж, фирма „БетаГо“ вече беше предприела някои стъпки, за да я опазва. Използваха чанти, които не позволяваха отваряне без разкъсване, както и денонощна охрана. В определени пликове поставяха свръхчувствителна оризова хартия, заради която не беше възможно да

ги отвориш, без да си проличи. На пакетите се поставяха и малки радиомаяци, позволяващи денонощно следене.

Обикновено за една мисия се използваха два екипа от по двама души, като ги подлагаха на случайни проверки. Куриерите предимно работеха тайничко, не се явяваха с бронирани коли например, и се обличаха като туристи или бизнесмени, според ситуацията. (Всички произлизаха от района и говореха свободно местния език, без непременно да са местни или пък дори азиатци.)

Фуки смяташе, че тези стъпки са повече от достатъчни. Всъщност не мислеше, че данните — предимно архивни, които заминаваха в централата на фирмата за съхранение — са полезни, освен на най-жестокия конкурент. Но призна, че може и да греши, особено след като „Европа“ не проявявала досега желание да отпусне пари за консултанти. Защо ли?

Аз също си задавах този въпрос. Всичко изглеждаше сигурно, което означаваше, че вероятно тук има поне дузина проблеми. Но по принцип, ако имаш причина да разследваш нещо, трябва да изложиш подозренията си пред следователя или най-малкото да го насочиш към проблема. Аз излязох от караоке сесията с пресипнало гърло и с впечатлението, че докладът ми щеше да се използва за баламосване на евентуалните инвеститори или застрахователи, които ще трябва да плащат за някое осиране.

Както казах, трябваше да поискам десет пъти повече от обичайната такса.

Куриерите возеха материалите от Япония до Китай, после до Тайланд, Индонезия, Малайзия, Корея и обратно в Япония. Часовете на приемане на пратките се променяха, но датите — не.

Питате защо? И аз попитах. Очевидно фирмата харчеше доста пари за самолетни билети за куриерите и помощните екипи. В опит да спести малко финансовият надзорник беше договорил отстъпки за количество. Познахте: условията на договора изискваха използване на определени полети. Е, да бе. И се басирам, че надзорникът е получил повишение на заплатата същия месец.

Следващите два дни прекарах по петите на куриери в Япония и да си отбелязвам проблеми в системата им за сигурност, която не се оказва чак толкова трагична. Дейността на „БетаГо“ се намираше далеч от най-лошото, което съм виждал. Хората, които работеха за фирмата,

бяха преминали проверки. От тях се искаше да доказват на всеки няколко месеца уменията си по стрелба на стрелбището. (Стреляха по хартия, но поне знаеха къде е спусъкът на оръжието.) Освен това им плащаха добре и даваха редовни премии и отпуски. Ако оценявах сигурността им по шестобална система, щях да им дам три минус.

Докато шлифовах уменията си в караокето, останалите членове на „Червена клетка интернешънъл“ си прекарваха добре в Европа, Азия и Близкия изток. След като се разправи с Али Козия ебач, Дани със своите стрелци обикаляше из Пакистан и търсеше възможни връзки към Саладин и организацията му. Слабите следи, с които разполагаха, се прекъснаха бързо. А когато някой в пакистанското военно разузнаване изпратил съобщение, че смъртта на Козия ебач е свързана с „неизвестни американци, посетили Исламабад през изминалите пет дни“, Дани и екипът му вече бяха напуснали страната. Стрелците излязоха в двуседмичен платен отпуск. Дани отлетя за Афганистан, за да заеме мястото на Док и да помогне с нашата тамошна операция.

Като стана дума за Док: той се намирал на двадесет метра от египетската подводница, когато тя се пъкнала в един док в Александрия. Можел да се приближи и повече, но от мястото си имал възможност да снима екипажа по-добре. Той, Грозда и Йети работиха около тридесет и шест часа, но успяха да потвърдят, че никой не липсва. Според дневника на подводницата тя се е намирала там където трябва в нощта на моето приключение на сицилианския бряг. (Как са видели дневника ли? Е, нека кажем само, че в документите за разходите, които Док представи, има едно интересно перо за същия месец, наречено „изследвания“, и да оставим нещата дотук.)

Това не е абсолютно доказателство, че подводницата не е ходила там — и аз не бих записал незаконни действия в дневника. Но тук нямаше нищо обещаващо. Док искаше да остане още няколко дни, за да проучи капитана и други членове на екипа. И без това се налагаше да постои в Египет, в случай че Шунта открие нещо от поставените от мен клавишни регистратори, както и да „обслужи“ бръмбарите, които сложих в дома на Бакар. Казах му да поостане още няколко дни, но да е готов да си опакова багажа, ако потърбва другаде.

Имах готовност да призная, че съм допуснал грешка с подводницата. Но бях видял нещо. Какво?

— Сигурно трябва да си провериш очите — сопна се Трейс, когато говорих с нея. — Ясно е, Дик, че това може да е било дори малка лодка с фенерче.

— Забелязах рубка на подводница. Достатъчно съм ги виждал, за да знам, че е така.

Тя изръмжа нещо неразбираемо — вероятно „инат“ на езика на апаките, макар че не мислех да й доставям удоволствието да я питам какво говори. Лодката на мъртвите танга все още я нямаше, нямаше и напредък по разследването на опита за нападение в базиликата „Свети Петър“.

— Тия как изобщо са успели да изобретят спагетите? — запита Трейс, като изля яда си към италианските власти.

— По старомодния начин — обясних. — Откраднали са ги от китайците.

Случи се Китай да е следващата ми спирка в прегледа на дейността на „БетаГо“. Реших да проверя две пратки. Едната щеше да е обявена — надзорникът на куриерите щеше да знае, че съм там, макар че самите куриери нямаше да знаят това. Щях също да говоря с местния клон и с някои от хората, които използват услугите на фирмата. Обикновено не бих постъпил така, но японските директори на „БетаГо“ решиха да ми помогнат, като информират китайците какво става. Когато разбрах за това, се постарях всички да научат точно разписанието ми. След това уредих да отида в Китай два дни по-рано, за да наблюдавам куриерите при курса преди онзи, който трябваше да проследя.

Маршрутът минаваше през Шанхай до Нанжин и Ухан, после към Нанин и след това Тайланд, където главната спирка се оказа Банкок, столицата. От Япония куриерите пристигнаха в Шанхай с обикновен самолет, а след това със самолети под наем. И тук наблюдаваме как централата мисли за разходите и как може би има някаква сладка вътрешна сделка с китайците, и как всичко това създава едно много слабо звено в цялата операция. Винаги наемаха самолети на една и съща фирма, собственост на двама пенсионирани китайски

генерали. Авиопаркът на компанията се състоеше от два самолета „Xian Y-7-100“ — китайски вариант на руски транспортен самолет — изведени от експлоатация в армията преди няколко години. Наблюдавайте самолетите и ще научите разписанието на куриерите. Проникнете сред наземния персонал в летищата, което определено не е така лесно, както в Щатите, защото тук военните управляват, и ще получиш пълен достъп до товара на куриерите, докато самолетът не замине за Банкок. Оттам няколко куриери превозваха неща до Корея и обратно до Япония по привидно случайно разписание.

Получих си визата за Китай — за многократно влизане, ако се наложи — и се разбрах да се срещна с Тоширо, за да му върна взетите назаем пистолети. Озовахме се на полицейско стрелбище, където стреляхме за вечерята си — губещият трябваше да плати. Почти триста куршума отидоха, преди Тош най-после да трепне и да пропусне центъра на мишената. Аз обаче не се съгласих на предложението за повторение. Той плати добре, с вечеря и коктейли в „STB 139“ — един от най-люксовите (и най-скъпи) ресторанти в града. След това се пуснахме по баровете, като преминахме от бира „Кири“ към саке и после „Бомбай“, а след това същото, но в обратен ред. Не спах — защо ми е да спя, когато мога да ударя няколко напитки със стар приятел? Освен това, ако човек не спи или не чука, защо трябва да е в леглото?

Озовах се в токийското летище един час преди първия полет за Шанхай. Сигурен съм, че съм изглеждал като някой ненормален, пък сигурно и съм миришел така — идеалното прикритие като боклук. („ТЮЛЕН — Група шест“ и оригиналната „Червена клетка“ винаги пътуваха без униформа, и то много без униформа, с бради и дълги коси, съответстващи на цивилните дрехи. На това се дължеше отчасти успехът ни. Говори се, че след като напуснах „Червената клетка“, там наложили нови тениски и норми за външен вид. Лъскавите пагони така и не разбраха защо ефективността на групата падна рязко. Но пък вероятно адмиралите са били доволни, защото след като членовете на групата си личат, се намалява броят на докладите за срамни пропуски в сигурността.)

Когато резервирах полета до Китай от Япония, знаех само деня, в който тръгваха куриерите, но не и кои са те и с кой самолет ще летят. Но през този ден за Шанхай имаше само три полета от Токио и

предположих, че ако една компания се скъпи за билетите, тя няма да си прави труда да праща куриерите си през трета страна и да плаща за допълнителната спирка. Запазих места за всичките три полета с леко различни версии на името си, за да объркам компютрите, които следят за подозрителни действия. („Мар Чинко“ е незабавно разпознаваемо като „Марчинко“ и лесно може да се обясни на някой чиновник като грешка на негов колега. Но за компютъра имената са много различно нещо и не биха включили никакво предупреждение.) Петнадесет минути след като стигнах на летището и се регистрирах в зоната за изчакване на полета, се появиха четирима млади мъже с много лоши подстрижки и отпуснати якета. Очаквах двама куриери, но сега забелязах, че единият от тях е с чанта с кафява панделка, подобна на панделката, каквато видях да използва един куриер в Япония. Открих, че в билета ми има „проблем“, и се наложи да ида до бюрото и да заста на зад тях. На чантите на всички имаше панделки, макар да използваха паспорти от различни страни (трима от Корея и един от Тайланд). Реших, че се намирам зад основния екип и поддържащите го хора, и се оказа, че съм прав. Обикновено онези стояха далече един от друг, но според тях работата им не започваше, докато не кацнат в Китай, и затова нямаше проблем да дойдат заедно до летището.

Направих снимки на всички с новия си японски мобилен телефон. Изпратих ги по електронната поща до адрес, който можех да проверя по-късно, но щеше да е прекалено лесно да ги изпратя и на някой съучастник в Китай.

Ами ако грешах? Ако тези хора бяха част от международен баскетболен отбор и пътуват заедно?

В такъв случай щях да се намирам в Шанхай достатъчно рано, за да наблюдавам другите два самолета. Но не грешах. След като стигнахме Шанхай и след като митничарите помиришаха визите ни, четиримата се разделиха на две групи. Аз последвах втория екип, който се отправя към новото метро от летището за града. Това означаваше, че трябва да оставя шофьора си да ме настигне в града. За него това нямаше значение. И преди съм работил с Ло По и той не само вършеше каквото му кажа, но и знаеше, че ще си получи парите, независимо от всичко.

Китайският ми не се намираше в отлична форма, макар че в самолета прекарах няколко часа разговори с един „дългокос речник“ и

една удобна книга за идиомите. Но имах тайно оръжие — прототип на нов електронен преводач, който ми зае един бивш тюлен и мой приятел на име Ейс Дж. Сарич.

Компанията на Сарич, „ВоксТек“, се намира в Анаполис. Оригиналният електронен преводач беше използван в Афганистан през 2002 г. Той е с размерите на ръчен компютър и го ползват и полицията, болнични работници, както службите за работа в аварийни ситуации. (Спокойно, туристи, готви се по-тънък модел.) Стандартната версия работи с флашкарта с почти шестдесет езика и 15 000 фрази в база данни, която клиентът може да настройва според нуждите си. Китайският е лесен — опитайте арабски, урду, пушу и дари, които също се предлагат в този уред. Има няколко други интересни особености — уредът е модулен, което означава, че можете да откачите говорителя и микрофона и да монтирате GPS система. И въпреки че в нормални условия работи с литиеви презаредими батерии, ако сте на зор, можете да пъхнете две обикновени батерийки. Моят прототип позволяваше двупосочен разговор в реално време, без да се налага да натискам многобройни клавиши или да сменям картите. Ейс казва, че двупосочната версия ще излезе на пазара най-малко след десет години, и ако е толкова добра, колкото бета-версията, с която си играех, ви съветвам да изпратите заявката си още сега.

Хотелът се намираше близо до Световния финансов център и първият екип се разходи наоколо, преди да се регистрира. Сигурно се бяха изгубили или пък разглеждаха забележителностите, или пък проверяваха дали някой не ги следи. Накрая се добраха до хотела. Когато се убедих, че са се регистрирали, позвъних на мобилния телефон на Ло По и му казах къде да ме чака.

Фактът, че наричам Ло По мой шофьор, може да обърка впечатленията ви за способностите му. Баща му е американски гражданин, преместил се в Хонконг да върти бизнес скоро след посещението на Никсън в Китай през седемдесетте години. От Хонконг се прехвърлил в Шанхай, където се оженил за китайка, и Ло По е продуктът на този брак.

Ло води едно „изследователско бюро“, което оказва помощ на чуждестранни бизнесмени. Компанията е кръстоска между детективска агенция и охранителна фирма. С него се запознах преди време, когато водих един семинар по тероризъм в град Вашингтон —

Ло По задаваше толкова много въпроси, че трябваше да го покана на по чашка след това, за да го накарам да млъкне. Запознах го с „Бомбайски сапфир“, а в замяна той поправи произношението ми на мандаринските мръсни думи. Ло По никога няма да стане по-добър от средния стрелец, ако все така настоява да използва посрания си китайски пистолет „Тип 59“, но иначе уменията му са над средното. Може да кара хеликоптер и е квалифициран инструктор по парашутизъм. Английският му е добър, а немският — още по-добър. И е наследил способността на баща си да се оправя с китайската бюрокрация.

Този следобед, когато куриерите тръгнаха за доставките си, не прибягнахме до много от уменията му. Трафикът в града позволяваше лесно да следим колата им — една предварително наета тойота. Ло По беше взел мотоциклети под наем, но не по-зле можехме да се справим и ако просто ходим пеша. Онези взеха две пратки в града и двата пъти успях да се приближа достатъчно, за да ги снимам с камерата на телефона. Взеха електронни файлове и някакви хартии, които трябваше да заминат извън страната. Файловете се съхраняваха на лентови касети и DVD дискове и всичко пасваше точно в два средно големи куфара.

След втората спирка се отправиха към Хонкяо, летище до Шанхай, което се използва предимно за вътрешни полети. Предполагам, че сигурно щях да се задоволя със снимките, като изтъкна, че съм забелязал кои са куриерите и съм преминал край следящия втори екип, без да ме спрат. Но по някаква причина това ми се стори прекалено лесно.

Самолетът на куриерите ги чакаше на един терминал за чартърни полети, а не в хангара — минаха през общата зала и една охранявана зона. Точно когато куриерите стигнаха до будката за проверка на багажа, един ядосан полицаи ги дръпна настрана.

— Маіјук! — каза той. — Не мърдай.

Двамата спряха бързо и учтиво запитаха какво става. Полицаят поиска да види чантите. До него стоеше един таксиметров шофьор — Ло По — който беше казал, че някой откраднал от негов пътник две точно такива чанти. Полицаят може и да е имал съмнения, но в подобни обстоятелства би повярвал на съотечественик, а не на чужденец като куриерите.

Ло можеше да настоя и сигурно да си тръгне с чантите. Следящият екип все още се намираше извън сградата, за да паркират колите, и ние можехме да уредим първите двама куриери да заминат за ареста, преди някой да разбере какво става.

Куриерите и следящият екип се събраха в чакалнята за чартърния самолет. Ло, този път с нова шапка и риза, ги наблюдаваше как отидоха от сградата към самолета, махнаха с ръка на пилота, качиха се на борда и изтеглиха след себе си малката стълба от задната врата, през която влязоха. Охраната на летището се осигуряваше от китайските военни, но както забеляза Ло, минеш ли вратата, всички дежурни редници смятаха, че си там с основание, стига да изглеждаш уверен. И както всички редници по света малцината, които биха задали въпрос на цивилен, несъмнено не биха посмели да спрат един офицер.

Докато Ло играеше на *courier interruptus*^[1] и след това изпращаше хората на „БетаГо“, аз се качих на един самолет за Нанжин. Така изпреварих куриерите с доста минути и добре, защото имах проблеми с вземането на колата, която Ло ми беше резервирал, и едва не загубих втория екип. В Нанжин всичко мина делово, с три бързи спирания и бързо връщане в летището. Това ми създаде проблеми, защото мислех, че ще тръгват сутринта, а купуването на билет в последната минута се оказа трудна работа. Интересът ми към такъв билет толкова изостри подозренията на охраната на летището, че се наложи да измислям някаква лъжа за несъществуващ бизнес партньор, който се разболял. За щастие ръчният ми преводач очарова двамата, които дойдоха да ме проверят, аз им казах няколко плоски шегички и се разделихме със смях.

В Ухан стигнах час след моите хора. Не можех да ги следвам из града, но пък и след като самолетът чакаше, не се налагаше да го правя. Направих си резервация за Нанин на единствения самолет следващата сутрин, след което се разходих из района.

Куриерите прекараха нощта в града, а една местна охранителна фирма трябваше да осигурява охраната на летището, където ги чакаше самолетът. Охранителната фирма всъщност беше местно армейско поделение или може би не съм разбрал. Шестима млади китайци стояха около самолета, който чакаше пътниците си пред хангара. Войниците бяха добре обучени — пехотно пушечно месо. Но охраната на празни на вид самолети беше над нивото им.

Не приличам много на китаец, но ще се изненадате колко далече може да стигнете с чифт омазани работни дрехи и няколко псувни на местния диалект. Намерих сандък с инструменти в хангара наблизко, след това се отправих спокойно към самолета, кимнах и се захванах за работа, като проверих налягането на въздуха в гумите. (Никога не знае човек кога ще се спуска някоя от тези пущини.) След това се качих на колелото и огледах много внимателно двигателя. След като се убедих, че това наистина е двигател, обиколих от другата страна, където екипажът удобно беше оставил отворен люка и спуснал сгъваемата стълба. Най-трудното в цялото приключение беше да се сетя кой бутон да натисна, за да не светне светкавицата на фотоапарата в мобилния ми телефон, докато снимам добре подредените куфари в задната част на самолета.

Когато вземаха пратки, куриерите закрепваха и активираха радиомаяци за проследяване със спътник. Подобна технология използват и в Щатите за следене на камиони. Надеждна е, но може да ти създаде фалшиво усещане за сигурност. Една радио джаджа, която се събира в дланта ти, не е достатъчен заместител за чифт стандартни очни ябълки.

Всъщност джаджата, която използвах тук, не пасваше съвсем в дланта ми, както разбрах след огледа на самолета и връщането на сандъчето с инструменти. „БетаГо“ ползваше под наем хангара, за да държи в него резервно оборудване. (Дори имаше малък знак, който обявяваше, че това е тяхно оборудване и не се допускат посетители. Жалко, че не разбирам добре китайски.) В задната част на хангара намерих два големи сандъка, в каквито превозвах материали заедно с пълен комплект чанти, чувствителна хартия и приемо-предаватели. Съвсем случайно ги намерих, защото любопитството ми беше възбудено от няколко ключалки на единствения шкаф. След почти цяла минута за отварянето им ми се стори, че заслужавам нещо за усилията си, и си взех един приемо-предавател.

На излизане от хангара срещнах един истински механик, но с помощта на стратегически поклон и измърморените думи *lao jia* („извинете“, макар че ако си скръстиш краката както трябва, е ясно, че търсиш тоалетна) успях да мина покрай него. След малко се преоблякох в дрехите си на западняк и влязох в терминала за пътници,

където прекарах няколко часа в сън, докато се кача в самолета си в шест на следващата сутрин.

В Нанин стигнах навреме, за да видя как самолетът с куриерите каца. Вместо да ги следвам, се разходих до самолета им, който се охраняваше от друг контингент войници от Народната армия. Ако нещо върши работа, използвай го пак — затова се преоблякох и потърсих сандък с инструменти. Успях само да намеря един гаечен ключ. Като го потупвах многозначително, тръгнах към самолета. Изминах два-три метра, преди някой да викне на китайски да спра. Обърнах се безгрижно и изгледах отвисоко един лейтенант, който започна да ме разпитва за всичко, от събитията по света до размера на обувките ми.

В най-добрия случай китайският ми е за бой и въпреки че си носех електронния преводач, реших, че е най-добре да не го показвам. Вместо това обясних на английско-китайски, че работя по договор за английска фирма за поддържане на самолети и че трябва да поставя нов радарен висотомер в определен самолет, който до момента не успях да открия. Нямах документи, но имах радарния висотомер, или по-скоро малко електронно нещо, което изглеждаше точно като радарен висотомер, ако някой изобщо има представа как изглежда. Не след дълго лейтенантът ме помъкна към самолета. Аз се засуетих в кабината известно време, после активирах радиомаяка и го оставих на открито зад седалката на втория пилот. Половин час по-късно се намирах при терминала, до прозореца в северната част, загледан привидно безгрижно в пистата.

Каква ще бъде реакцията при появата на нов радиомаяк? Обща тревога, изолиране на товара и изпращане на екип за проверка на всичко и всички? Незабавно обаждане до куриерите и нареждане да се върнат и да проверят куфарите? Предупреждаване на силите за сигурност да докладват за всякакви подозрителни дейности?

Отговор: никое от горните. Всъщност не видях никаква реакция. Екипът не се върна още цели четири часа, а когато пристигнаха, не показаха с нищо да са предупредени за неприятности. Самолетът излетя малко след това.

Радиомаякът имаше светодиод, който се включваше при задействане, но може да беше отказал. Възможно беше също самолетът да бъде спрял в Тайланд. Съмнявах се, но имаше такава възможност и

затова реших да проверя, като накарам един мой познат да посрещне самолета там. (Следващата сутрин трябваше да бъдат в Шанхай и затова не можех да отида сам, дори и да имаше самолет за там същата нощ.)

Си Би Фюн живее в Тайланд, но е роден във Виетнам — син е на капитан от армията, избягал шестдесет секунди преди комунистическия преврат. Запознах се с бащата през годините, когато опитвах да си докарам тен из Югоизточна Азия. Той беше печен, сериозен войник, когото не можеше да корумпираш. Това за малко не му струва жената и детето — северновиетнамците взривили дома му, докато бил на патрул, и само късметът ги спасил, защото същата нощ били на гости при роднини. След няколко месеца прехвърлил семейството си в Банкок, а аз изиграх съвсем малка роля, за да им помогна, и оттогава насам благодарността му ме притеснява. Сега, вече пенсионер, господин Фюн старши работеше за банка „Тай дану“ в отдела за предотвратяване на загуби, или с други думи, не позволяваше служителите да си пъхат пръстите в касата. Си имаше собствена фирма, която специализираше в митнически и охранителни дейности за чужденци, с офис в летище Дон Муан в Банкок, та нямаше да се налага да ходи далече, за да ми помогне.

Казват, че крушата не пада далече от дървото, но в този случай се беше търкаляла половин километър, преди да спре. За разлика от баща си, когото не съм виждал без усмивка на лицето. Си се мръщи деветдесет и пет процента от времето. Но няма съмнение, че е син на баща си. Очите му те приковават като шипове за траверси, а извади ли пистолета, почвай да си казваш молитвата — от сто метра улучва главата на кибритена клечка.

Обадих се на Си и го попитах дали може да изпрати някого да провери самолета на „БетаГо“, когато кацне. Отговори, че нямало начин, защото всяко обаждане от моя страна било достатъчно важно, че той сам да свърши работата. Благодарих му, а после обясних набързо какво търся. Помогна фактът, че той знаеше за тази фирма и къде ще се насочи самолетът, след като кацне. Когато настоях да ми изпрати сметка за отделеното време, той изсумтя и каза, че и дума не може да става. Благодарих, но си отбелязах така или иначе да изпратя чек.

Ло По чакаше в Шанхай, когато се върнах същата вечер, с голяма усмивка на лицето. Взе чантата ми и започна:

— Мистър Дик, ваш самолет късен. Ти дължи две напитки.

Вече беше решил и къде ще платя — един западен клуб във Вайтан (или, на английски, кея), където напитките се сервираха в чаши, високи колкото огромната цена, и където сервитьорките носеха толкова къси поли, че на клиентите им потичаха лигите. Китай беше хвърлил доста юани в Шанхай в опит да го направи международен финансов център, и градът може и да не е съвсем като Ню Йорк, но не е и съвсем назад. Хотели, адски луксозни ресторанти, екзотични клубове. Ло По изглежда искаше да ми покаже всичко, и кой съм аз, та да отказвам?

Всичко това означаваше, че ми остана време само да взема душ и да се обръсна сутринта, когато се появих за срещата с изпълнителните директори на „Шанхай сенчъри“ — китайските партньори на „БетаГо“. Доведох със себе си Ло По като асистент и преводач, но както повечето китайски изпълнителни директори, и тези говореха английски свободно. Само за три секунди ми стана ясно, че макар да ме третират с типичната азиатска учтивост, ме пращат за зелен хайвер. Описаха ми дейността си по възможно най-завоалирания начин, казаха, че нямат проблеми, и настояха да ми покажат видеопрезентация на фирмата. С типично китайско спокойствие казаха да задам въпросите си за сигурността на вицепрезидента по охраната, който, разбира се, се намираше в другия край на страната и щеше да се върне след няколко седмици. Посещението ми свърши с обиколка на хангара, в който се съхраняваше самолетът за куриерите. Естествено, вторият самолет липсваше, защото беше на ремонт и не можеше да се разгледа. (По-късно го видях в една зона за паркиране от другата страна на летището. Стоеше без охрана и всеки можеше да се качи в него с минимални усилия. Да, имам и снимки за доказателство.) Те уж силно искаха да ми покажат как се задействат радиомаяците, но нямали сведения за проследяването, което се извършвало от Япония. Въпросите ми за аварийни планове, групи за ответни действия в критични ситуации, заместващи маршрути и куриери — за всички тях трябваше да питам отсъстващия вицепрезидент.

Следобедът завърши с твърдения от някои клиенти за страхотната услуга, която получават от фирмата, след което бързо ме отпратиха в луксозен ресторант за вечеря, която се състоеше предимно в тостове за мое здраве, подчертани с блюда с юфка и пържена риба. Когато всичко свърши, се строполих в хотелската си стая колкото от преяждане, толкова и от умора. Останах мъртъв за света докъм 2 през нощта местно време, когато се събудих от силен трясък.

Тряска предизвиках аз, падайки от леглото. Треперех и от всяка пора се лееше пот. На ръце и колене стигнах до порцелановия бог и заех съответната позиция. Останах така тридесет минути, през които отстраних доста голяма част от телесните си течности и част от стомаха, без да изпитам облекчение на болката. Сърцето ми тупаше толкова силно, че ехото кънтеше от стените на малката баня, а аз се чувствах толкова слаб, че едва се изправих пред мивката, за да си измия лицето. Един поглед в огледалото, и веднага се върнах в тоалетната — по лицето си имах големи пурпурни петна, сякаш някой ме е удрял в съня ми.

Мога да кажа едно за шанхайския медицински център — много е бял. Само толкова видях от него — едно непрекъснато размазано петно светлина от линейката до залата за спешна помощ. Когато успях да мигна, вече ме бяха разгледали пет различни специалисти. Консенсусът — като правя свободен превод от китайски — беше, че страдам от мистериозно заболяване.

Е, тук ми се стори, че ще си издрайфам мозъка.

В един момент ме закачиха на система, за да заменят загубените течности. Изпомпаха стомаха ми, въпреки че сам бях го сторил. Дадоха ми някакви инжекции и ме натъпкаха с всичко — от пеницилин до лайно от бяло куче. След няколко часа боцкане, вземане на кръвни проби и рентгенови снимки от главата до петите (докладвам, че наистина имам мозък) измислиха нова диагноза. Не страдах от мистериозно заболяване. Страдах от много мистериозно заболяване.

Е, стана ми приятно, че поне това изяснихме.

Скоро се намерих на легло с колела, в което ме караха по коридора към една от малкото стаи с надпис на английски и китайски. Китайските знаци бяха толкова много, че стигаха за роман. Надписът на английски съдържаше една дума с яркочервени главни букви: „ВНИМАНИЕ“.

Очевидно на китайски пишеше нещо като „Тук облъчваме американски кучета“, защото един доктор се появи веднага и обясни, че иска да ми направи тест, който включва гълтане на радиоактивен барий. Казах му, че нямам намерение да се превръщам в бомба. Тръгвах си, та ако ще да лазя по остатъците от стомаха си.

Опитът ми да стана от леглото се оказа не съвсем величествен, защото главата ми се залюля, а краката ми затрепериха, и ако не се намирах близо до стената, щях да се плъосна по гол задник на пода. Поех си дълбоко дъх и с една ръка на болничната нощница, а с друга на стената се отправих към стаята с дрехите ми. Двама или трима от санитарите опитаха да ме спрат, след като се облякох, но вече имах достатъчно инерция, за да намеря вратата и да избягам. Едно такси с друга потенциална жертва тъкмо спираше, което взех за добра поличба и се върнах в хотела.

Ло По ме чакаше. Казах му, че съм ял развалена патица или нещо такова миналата нощ, но той само изсумтя, като каза, че всичко е от алкохола. Закара ме в една стара част на града, където го чаках в колата, защото все още нямах сили, а той отиде в малък магазин в една уличка. Върна се с един плик с някакъв прах, който трябваше да смеси с топла вода. Ло По каза, че е лекарство за махмурлук. Вече бях съгласен на всичко, което би ме накарало да се чувствам добре, и затова опитах праха. След половин час къркоренето в стомаха ми спря и вече можех да ходя, без да се олюлявам. Къса дрямка възстанови малко от енергията ми, но се почувствах почти нормално едва след като изпълних рецептата на доктор Бомбай в бара на хотела.

За днес бях решил да проследя един екип куриери из Китай, но вече беше късно. Освен това вече добре познавах пропуските в работата, за да мога да напиша унищожителен доклад, защото всякакъв друг доклад би значел още от същите лайна. Реших да замина директно за Тайланд.

С помощта на лека загревка в спортната зала на хотела възстанових част от апетита си. Нищо не може да раздвижи кръвта ми като напъна от последната коремна преса. Успях да си взема една плодова напитка в бара на хотела след обилен душ и затова се намирах в добро настроение, когато се срещнах със Си в неговия офис към седем вечерта.

Според него нямаше признаци някой да е открил приемо-предавателя, който оставих в самолета преди два дни. Несъмнено той все още се намираше на борда — Си ми даде снимка, на която приемо-предавателят се виждаше точно където го оставих.

Повозихме се до сградата, която използваше „БетаГо“, и я разгледахме от друга сграда отвъд широкия паркинг. Сградата се охраняваше непрекъснато от най-малко двама души. Сигурността се засилваше около час преди пристигането на самолета, а охраната не се шегуваше — носеха автомати М16. Половин час преди самолета от Китай пристигна един микробус с екип куриери. Охраната изглежда познаваше куриерите, които не се наложи да си показват документите. Не след дълго пристигнаха и митнически служители, за да посрещнат самолета. Документите се проверяваха вътре в сградата — ако са отваряли куфарите. Си нямаше как да разбере.

След разтоварването самолетът от Китай отиде в друга част на летището за дозареждане с гориво. Отлетя обратно на север след няколко часа, като взе някакъв лек товар.

Междувременно друга група куриери от „БетаГо“ обикаляше града. Вечерта, когато Си беше наблюдавал, куриерите дошли няколко часа след самолета от Китай. Занесли багажа си до хангара, а после се обадили до малка авиолиния за товарни превози за последната отсечка. Осъществили личен контакт, а двама служители оглеждали самолета, за да се убедят, че е подсигурен, преди да го пуснат да продължи. При полета онзи ден самолетът превозвал още няколко товара и според Си това не било необичайно.

Тук определено се работеше по-сигурно и комплексно, отколкото в Китай. Си беше решил, че има три или четири начина за проникване. Предпочиташе представянето за митнически служител и дори беше намерил лична карта, в случай че реша да опитам два часа по-късно, когато самолетът кацне.

— Защо не? — запитах. — Но не приличам особено на азиатец.

— Няма толкова проблем, мистър Дик. Ти австралиец, разглежда контрабанда. Движи бързо, действа силно, никой не пита въпроси. Изследва първо близък самолет, а после иде на другия.

Истинският митничар не представляваше проблем. Си го познаваше и му обясни какво прави, с обещанието да не му се месим в работата. Ако имахме за цел да свършим някои по-нечестиви неща,

можехме да му платим или пък да се отървем от него без особени неприятности — митничарите работеха сами при повечето проверки.

Разглеждахме един „Боинг 707“ близо до сградата на „БетаГо“, когато куриерският самолет се приближи. Привидно недоволен, че не съм намерил контрабандно кенгуру, върнах обратно товарителницата в мига, когато двигателите на китайския самолет млъкнаха. Микробусът, дошъл да ги посрещне, се намираше на двадесетина метра от мен и когато задните му врати се отвориха, той се приближи към самолета на заден ход.

Което означаваше, че аз имах място на първия ред, откъдето видях как от микробуса излизат шестима въоръжени мъже и стрелят с автоматите си.

[1] Игра на думи с латинския израз *coitus interruptus* (прекъсване на половия акт) и думата куриер. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10.

Нищо не може да излекува болезките ти така добре, както звукът на пушечна стрелба. Няколко минути преди микробусът да се приближи, коремът ми отново ръмжеше и намекваше, че сигурно онази болест, от която страдах в Шанхай, не е напълно победена. Но когато литнаха куршумите, стомашните ми проблеми се превърнаха в далечен спомен.

Си ми беше заел един „Смит и Уесън“. Извадих го от кобура, когато се плъснах на бетона. Сега вече летяха гранати и мъжете обикаляха самолета на „БетаГо“.

Договорът ми с фирмата не изискваше въоръжена намеса при появата на бандити, но някои реакции са генетично заложиени. Стрелях в най-близките стрелци, като съборих двама, преди приятелите им да разберат, че представлявам заплаха, и да обсипят района около мен с олово. Повечето от куршумите се забиха в самолета над мен, но достатъчно се удариха и в бетона и колесника, за да не ми позволят да вдигна глава, преди микробусът да изчезне.

Си стигна до колата под наем две стъпки преди мен и скочи зад волана. Едва ме изчака да седна на седалката до него, преди рязко да включи на скорост. Микробусът вече не се виждаше, но от летището имаше само един изход и затова не беше трудно да се досетим къде са тръгнали. Измъкнах телефона, докато карахме към изхода, и се обадох в офиса на „БетаГо“ в Токио, като мислех, че е добре да ги информирам. Но сателитният ми телефон нямаше покритие. Майната ми — не бях проверил дали световно покритие наистина означава световно.

(— Когато си въобгъзяваш, задник такъв — ръмжи сивокосият старшина в мозъка ми, — правиш мен и себе си на гъз.)

Взех телефона на Си от колана му и набрах номера на „БетаГо“. Вместо с човек се свързах с автоматична система. Нямаше вариант за докладване на въоръжени обири и затова опитах оператора. Тя или не ме разбра, или реши, че съм някакъв шегаджия, и затвори. Отново

набрах номера и натиснах бутона за разговор с вицепрезидента Йоширо Фуки. Но се свързах с телефонен секретар.

— Хей, Фуки сан. Обажда се Дик Марчинко. Пет или шест откачалки с автомати обреха самолета ти, който кацна в Банкок, и ти откраднаха микробуса. Реших, че е добре да те информирам.

Сега Си вече караше малката тойота да чука на вратата на звуковата бариера. Свихме към града през магистралата. Щракнах телефона и чух ругатня. Вдигнах поглед точно навреме, за да видя задницата на голямо ремарке, надвесена пред мен. Не я ударихме — един мерцедес отскочи пред нас в последния момент, та ударихме него. За втори път тази седмица наляпах въздушна възглавница. Не се свиква с този вкус.

Когато се измъкнах от колата, имаше още две-три други коли, които образуваха началото на доста добро задръстване поне два километра. Затичах, надявайки се, че и микробусът е задръстен някъде напред.

Март е началото на горещия сезон в Тайланд. Според местните този ден сигурно си беше направо прохладен, но повярвайте, жегата от асфалта можеше да изпържи едно яйце за три секунди. Плувал съм в океани с по-малка влажност.

В почти всяко друго задръстване, в което съм седял, винаги има един-двама с мотори, които се промъкват през тесните дупки в трафика. Обикновено ги ругая, кучите им синове, от завист. Но сега се молех за някой такъв — щях да му дам кредитната си карта там, на асфалта, в замяна за мотора.

Но не се появи мотоциклет. Сигурно съм тичал, или по-скоро плувал, мила и половина, преди да видя сивия микробус пред себе си. Когато стигнах на двадесет метра от него, разбрах, че е блокирал почти две пътни ленти и че другите коли минаваха покрай него — точно той беше предизвикал задръстването.

Си ме настигна след няколко секунди. Обикновено доста трябва да работиш с някого, преди да можеш да му разгадаваш мислите — преди да заработите като истински екип, са нужни няколко престрелки или един юмрук фест в някой бар. Но Си веднага схвана какво става. Предпазливо приближихме микробуса от различни страни, макар съвсем ясно да се виждаше какво ще намерим.

Шофьорът все още седеше в колата, отпуснат назад на седалката и загледан в предното стъкло. Тилът му беше покрит с кръв, която се цедеше от голяма дупка отстрани на черепа. В кабината вече бръмчаха мухи.

Стрелците бяха си заминали. Откраднатите кашони — не.

Или някои от тях. Прекалено зает бях да се крия от куршумите, за да броя кашоните. Измъкнах телефона и направих снимки. След това казах на Си, че е време да търсим алтернативен превоз.

— Мистър Дик, какво става? — запита той.

— Проклет да съм, ако знам. Но много време ще ни трябва да обясним всичко на полицията.

Си не спори по този въпрос, а вместо това ме поведе далеч от магистралата и към близките местни пътища.

Когато целувах земята под самолета в летището, осъзнах, че именно тази пратка щях да следя според хората, които ме наеха. Затова ми се стори, както може да се е сторило и на вас, че вероятно става дума за някаква сложна вътрешна игра.

Ако искате, наречете ме параноик. Но като работна версия тя имаше много предимства пред варианта да прекарам следващите четиридесет или петдесет години в някой тайландски затвор или дори няколко седмици в центъра за разпити, повтаряйки думите mai goo — груб превод „нямам никаква шибана представа за какво говорите“.

След няколко часа стигнахме до един офис, който Си поддържаше в китайския квартал на Банкок. След като намерихме нещо за ядене Си се зае да работи с някои познати от полицията. Аз седнах до едно антично английско бюро от седемнадесети век и ровех всички телефонни номера в мисловното си тефтерче, за да видя каква друга информация за обира ще мога да измъкна. Обадох се на приятели и на приятелите на приятели в посолството и военната мисия, като се уповавах на дължими услуги в замяна на информация. В момента аз знаех адски много повече от тях.

След като всички разбраха къде съм, се обадох на Дани в Афганистан. След кончината на Козия ебач нямаше повече нападения срещу „империалистическите чужденци“ от „Червената клетка“ и се носеха слухове, че няколко любители на джихада чули за случилото се с Козия ебач и решили, че има по-лесни начини да си вадиш парите.

Дани мислеше да остане още няколко дни в Афганистан, а после да се върне в Щатите.

Док и Трейс не отговориха: оставих им съобщения на телефонните секретари, в които казвах, че съм в Тайланд и че ще се обадя по-късно. Три следобед в Банкок е прекалено рано във Вирджиния (три сутринта) и затова, въпреки че имах нужда от дистанционна целувка от Карен, реших да се обадя след няколко часа. Реших да изляза да подишам онова, което в Банкок минава за чист въздух, и се насочих към Санчао Тай Хонконг. Това е храм, в който местните смятат, че можеш да си купиш късмет от мъртвите, като направиш жертвоприношение. От опит знам, че късметът е нещо, което не се купува, защото мистър Мърфи е най-некорумпираното същество на планетата. Но все пак пуснах няколко бата^[1], което си е евтина инвестиция.

На връщане спрях при един уличен продавач и си купих един kluay ring — банан, печен на въглища, местен специалитет. Свих не където трябва и се затрудних да намеря офиса, което се оказа добре — две полицейски коли с мигащи лампи спряха пред сградата още докато се намирах на половин пряка от нея.

Бързо пресякох улицата и развих внезапен интерес към стъклените тигани, като се смесих с местните хора и туристите пред малка сергия на улицата, откъдето гледах полицаите. Всички, освен един си заминаха, като човекът, когото оставиха, цивилен, седна в една кола на половин пряка разстояние, откъдето можеше да наблюдава входа.

Намерих един телефон надолу по улицата и се обадих на Си. Той не отговори и вместо да оставя гласово съобщение, набрах номера на будката. Пет минути по-късно Си се обади. Сега бяхме вече „свързани“ със случая „БетаГо“. Служителите от фирмата вече бяха се обадили на полицията и им бяха казали, че съм звънял.

Да ви го навра много. Или може би трябва да кажа да си го навра много.

— Дали мислят, че аз съм ги обрал или че съм просто свидетел?
— запитах Си.

— Полицията смята, че си свидетел. Намериха и колата под наем. В момента всичко е възможно.

— Каква е теорията за кашоните в микробуса?

- Един липсва.
- Казаха ли, че има радиомаяк?
- Мисля, че не. Смятам, че не си променил решението си, нали?
- Не.
- Значи отиваш до Чиан май?
- Вероятно.

Чиан май е в Северозападен Тайланд и вероятността да ида там беше още по-малка от тази да се предам доброволно. Си очевидно се обаждаше от полицията и ми подсказваше какво става, уж опитвайки се да ме убеди да дойда и да говоря с тях.

- Какво е положението при теб?
- Сложно.
- Смяташ ли, че някой ми прави номер?
- Не се знае. Възможно е.
- Е, доскоро.
- Да.

Точно за такъв случай двамата със Си се бяхме разбрали да се срещнем пред Националния музей в Стария град на Банкок, като смятах, че за мене ще е лесно да се слея с туристите. Веднага тръгнах, като се огледах внимателно, за да съм сигурен, че не ме дебнат. Си пристигна час по-късно и отиде веднага в будката за билети. Изчаках достатъчно, за да се убедя, че не го следят, а после си купих билет и го последвах вътре.

— Интересно изкуство — промърмори той, загледан в една скулптура с вид на смачкан бронзов геврек. — Показва колко безсмислен е съвременният живот.

— И аз така смятам.

Излязохме през един страничен вход и намерихме място, в което даваха мотоциклети под наем. Тръгнахме през може би най-лошия трафик на света към Мин Бури, където едни негови приятели щяха да ме приютят. Когато стигнахме, стана тъмно и се сетих, че трябваше да се обадя на Карен. След като паркирахме мотоциклетите на уличката, му казах, че ще вляза в къщата веднага след като се обадя от телефона малко по-надолу по улицата.

— Моментът не е подходящ за телефони, Дики — каза Си.

Вдигнах поглед. Той беше насочил един пистолет към мен. От къщата излязоха двама с автомати АК-47.

— Си, какво става бе, мамицата му?

Леко преместих тежестта си върху единия крак, за да мога да скоча към него. Мислех, че ако скоча, имам шанс петдесет процента да ме застреля в главата и петдесет процента в сърцето. Но не проверих шансовете, защото някой ме фрасна с приклад в тила и светът потъмня.

Някои видове безсъзнание са добри. Безсъзнанието след изпиване на бутилка „Бомбай“ в края на дълъг ден например. Други са лоши. Това беше от тях.

Смътно си спомням, че ме завързаха с въжета и вериги и ме метнаха в задницата на един микробус, след което ме караха няколко часа. Нямах представа колко време сме карали, нито в коя посока. Но знам какво ме събуди — мъркането на едно коте. Всъщност три. Не си падам много по котките, но тези определено привлякоха вниманието ми.

Ами двестакилограмовите котета го могат.

Бяха ме поставили на едно открито място на дъното на стръмна камениста урва. В ранното утро през облаците проникваше достатъчно слънчева светлина и позволяваше да видя два индонезийски тигъра на скалите на пет метра от мен, а друг душеше въздуха на три метра от лицето ми. Навремето индокитайските тигри са върлували из цял Тайланд и околностите. Преценките за останалите живи тигри са различни, но при официалното преброяване са установени по-малко от шестстотин. Помислете значи: една значителна част от популацията беше изцяло моя. Не можете да си представите каква чест се оказа това за мен.

Изправих се съвсем бавно в седнало положение. Едно от съвсем първите неща, на които не ви учат в школата за тюлени, е как да се справяте с тигри. Всъщност до момента бях виждал тигри единствено в зоопарка и в цирковете. Никой от тях не се е намирал така близо като този. Ако се обърнех и затичах, той щеше да се метне на гърба ми, за да се повози.

Който и да ме беше сложил тук, се бе постарал да не ми позволи да направя някоя глупост: петметрова верига държеше крака ми към един шип, забит в циментова тежест. Станах бавно и се плъзнах към болта, който ме държеше на място.

Тигърът наведе глава и съвсем леко се поклати при моето помръдване. Надявах се това да значи, че се чуди как да се оттегли, без да стане обект за подигравки на приятелите си. Но номерът му не минаваше. Единият изръмжа гърлено. Другият стана, зина широко и изрева.

Не съм специалист, но предполагам, че ревът означаваше нещо в смисъл „убий копелето веднага“. Защото точно в този момент тигърът пред мен скочи с широко отворена паст. Аз отскочих вляво, за да му избягам. Това не свърши много добра работа, но поне успях да избягна зъбите му. При тази реакция бях забравил за веригата, която ме спъна, и аз паднах на земята.

Тигърът прелетя над мен, а ноктите му разкъсаха ризата ми. Размахав ръце и свободния си крак, за да опитам да го убедя, че нямаше да съм лесна плячка. Голямата котка се извърна и изръмжа, а после отстъпи назад с вдигнат таз и приведени рамене, готов за нов скок.

Аз се върнах отново към колчето. Този път, когато тигърът скочи към мен, бях готов — стиснах веригата с две ръце и рязко я подхвърлих нагоре към брадата и врата му и го ударих с всички сили. Искях да вкарам веригата в устата му, та да му счупя челюстта и зъбите, но той не ми позволи, като взе да ръмжи и да съска и накрая се наведе и замахна с лявата си лапа. Аз го фраснах с парче верига отстрани по главата и го улучих в окото — той изпищя адски и отскочи, като легна на земята далеч от мен.

Нека ви кажа едно за тигрите — много лош дъх имат.

Когато обърнах глава, за да проверя къде са компаньоните му, той скочи. Този път ме изненада и аз успях единствено да го ръгна с лакът, докато падах. Озъби се над мен, а аз опитах да му издера с пръсти удареното око. Той отново изквича, изви се и опита да се претърколи далеч от краката ми. Аз успях да се изправя достатъчно, за да го ритна в корема. Той изквича силно и ме удари със задната си лапа толкова силно, че паднах. Болката беше като от куршум, но опитах да не й обръщам внимание и се хванах отчаяно за веригата.

За мое щастие тигърът се насити. С куцане се отдалечи от мен, като ръмжеше заплашително, но беше победен. Лявото му око висеше от някакви лигави жили отстрани на муцуната му.

Двамата му приятели се изправиха. Според справочниците те не ловуват заедно, но пък очевидно не могат и да четат. Двойката скочи заедно с прецизността на отбор по фигурно плуване. Аз стиснах веригата в ръце и си поех дълбоко дъх. Чаках да видя какво има да става. Изведнъж тигрите скочиха, но не към мен. Очевидно вярвах, че трябва да направят своето за оцеляването на най-силните и тъй като приятелят им се беше оказал по-слаб, се наложи да го елиминират. Котките му се нахвърлиха от противоположни страни, той изръмжа слабо и наведе глава в очакване на неизбежното. Последва битка, като двете здрави котки победиха и след това се сбиха за наградата. Котката отляво беше по-голяма, с по-дълги лапи, но онази отдясно се би по-агресивно и се буташе напред като булдозер с остри саби вместо нож. Наградата лежеше наблизко, докато те стискаха челюсти и се търкаляха в мръсотията. Поваленият тигър насочи здравето си око към мен, но моля да ме извините, че не изпитах съчувствие.

Схватката приключи, като котката отляво отстъпи с ръмжение, но покорно. По-малката, като малка е относително казано, вдигна нос във въздуха и поклати глава, с което вероятно каза на другата да иде да се чука отзад. След това отиде при поваления тигър, стисна челюсти на врата му и го избави от мъките. С последен зъл поглед към другия тигър го повлече назад.

Победителят получава всичко. А губещият — мен. Другият тигър изръмжа към бившия си компаньон, а после се извърна и наведе глава на нивото на раменете си.

— Ела, кучи сине — казах, като размахвах веригата. — Ела да си го получиш като приятелчето.

Една бележка, в случай че се озовете в подобна ситуация: тигрите не се впечатляват от мръсни думи.

Сърцето ми се разтуптя като изпуснат от контрол барабан, когато тигърът взе да ме дебне. От раните ми течеше кръв и леко ми се зави свят. Дясното ми коляно изскърца и пренесох тежестта върху лявото.

След това ме обзе едно от онези вдъхновения, които идват с пълното отчаяние — изръмжах като тигъра победител.

Това даде незабавен резултат: проклетото животно изрева и скочи със зъбите напред.

Ревът ми се промени в дивашки вик, докато замахвах с веригата и се прицелвах в устата му. Ударих единствено въздуха — тигърът

отлетя настрани, падна в мръсотията и изквича.

Нещо зад мен изтрака — плавната, чиста свирка на пушка „Ремингтън“ — и тигърът спря да мърда.

— Не знаеш ли, че тигрите са застрашен вид? — извика Трейс Далгрен, която се спускаше по скалите зад мен. А след нея идваше Тоширо Окинага с пушка в ръка.

Моите приятели са измъквали задника ми от тигана толкова често, че вероятно не трябваше да се изненадвам от появата на Трейс и Тош. Въпреки че е от индиански произход, Трейс обича да се прави на кавалерист спасител, а Тош пък умее да се озове на мястото, в което се разхвърчават лайна. И все пак останах шокиран, че са в Тайланд.

Щастлив, адски доволен, но все пак шокиран.

— Вицепрезидентът на „БетаГо“, който те нае за тази задача, е намерен мъртъв във вилата си на италианската Ривиера преди два дни — каза Трейс.

Носеше със себе си аптечка и се зае да почиства раните ми. Йодът ми причини адска болка. Нали е садист, Трейс не използваше джин за тези цели.

— Натъпкали го в сак под къщата. Полицаяте мислят, че е мъртъв от месец.

— Месец? В такъв случай кой ме е наел? Призрак?

— Ти ни кажи.

Обадил се бях по телефона на изпълнителния вицепрезидент Жан Капон в дома му и оставих съобщение, преди да се свържа с него по мобилния. Полицията знаеше кой съм заради публичността ми след обиколката из „Свети Петър“ и успели да се свържат с Трейс в Сицилия.

Капон бил убит и полицията търсела версии за причината. Казали на Трейс, че може би убиецът е онзи, когото разследвах аз.

— Добра версия, ако е бил жив, когато те наеха за задачата — каза Трейс.

Всъщност на мен версията ми се стори отлична. Аз също смятах, че каквото и да е смятал той, че става, е било оправено между момента на убийството му и наемането ми. И аз трябваше да представя корпорацията като света вода ненапита, за да може да се продаде.

Или да ме убият. Тази част не изглеждаше логична — защо трябва да ме прашат на другия край на света и да ме слагат за закуска

на тигри, когато и акулите биха се справили не по-зле с мене.

А какво да кажа за участието на Си? Аз го потърсих, а не той мене.

Дори и онзи тигър да не ме беше олигавил целия, пак нямаше да реша тази загадка. Липсваха прекалено много късчета от мозайката — дори не можех да се досетя как Трейс и Тош знаеха къде съм.

— Не е трудно да се досети човек, тигърско лайно такова — обясни приятелят ми от Япония. — Ти си оставил телефонния си номер в гласовата поща на госпожа Далгрен.

Усетила, че има нещо, и разтревожена, че ако се обади по сателитния телефон, ще даде сигнал не на когото трябва, Трейс отлетяла за Япония и се срещнала с Тош, който ѝ помогнал да ме намерят. Когато стигнали до Банкок, аз бях си оставил съобщението в нейния телефонен секретар, те проследили номера и попаднали на офиса на Си в китайския квартал. Така се заели да намерят Си първо в летището, а после на места, в които можело да се намира според полицията от Банкок. (Трябва да кажа, че никога не съм бил „свързан“ с обира на фирма „БетаГо“ и Си го потвърди. Полицайте, които дойдоха за мен, се оказаха всичко друго, но не и полицаи, а хората на Си, преоблечени, за да ме разкарат.)

Трейс и Тош намерили един младеж, който много искал да помогне, след като Трейс го убедила, че животът му зависи от това. Хлапето беше към петнадесетгодишно и вършеше различни работи за Си, който се оказа не съвсем като баща си, както смятах отначало.

Разпознах хлапето в микробуса като един от задниците с автоматите АК-47, преди да ме фраснат по главата. Той не говореше английски, а тайландският му не се разбираше, но пък се справяше достатъчно добре с китайския, за да обясни на Тош, че се кълне във всеки от предците си, че не знае къде е Си.

— Моли се да не го удряш и да запазиш мизерния му живот, както е обещано — добави Тош.

— Той каза „мизерен“?

— Китайският ми е ръждясал, но нещо такова имаше предвид.

— Нека аз поговоря с него — обади се Трейс. — Знам езика му.

Задържах я. Хлапето ме зяпна с отворена уста. Щеше да ни каже всичко, което искахме, стига да го знаеше. Ако го натиснем, сигурно

щеше да измисли каквото му се стори, че искаме да чуем. Това можеше да ни удовлетвори, но нямаше да помогне.

— Питай го как се е свързал със Си — казах на Тош, като не откъсвах поглед от хлапето. — Защо е терорист?

Тош не знаеше думата за терорист на китайски и го нарече престъпник. Хлапето изохка и заразказва историята си. Роден бил в Патани, провинция в южната част на Тайланд с около седемдесет и пет процента мюсюлманско население, и когато станал на дванадесет, се махнал от семейството си и заминал на север в Банкок да търси късмета си. Не му потръгнало. Известно време проституирал и обслужвал чуждестранни туристи, но заради напредналите си години не можел да е фаворит, а пък и се отвращавал. Започнал да се носи по течението, докато попаднал на Си.

Си очевидно не искал да го използва като проститутка. Открил, че бившите улиčníци стават добри войници в някое от сенчестите му занимания. Си изкарал добри пари — вероятно десетки хиляди долари месечно, както научихме по-късно — от продажба на кости от тигри на китайци в Китай, Малайзия и Индонезия, както и навсякъде в Тайланд. Хлапето било един от куриерите, натоварен със задачата да доставя трупове в един магазин в китайския квартал на Банкок, където всичко се преработвало и експедирало за продажба като афродизиак и лекарство за всевъзможни болести^[2]. Хлапето не знаеше къде е Си, но се съгласи да ни покаже неговия магазин. Реших, че можем да започнем оттам.

Пътуването до града ни отне малко над осем часа и когато стигнахме, часовникът показваше почти 7 следобед. Тош отиде да депозира нашия информатор при приятели за съхранение. Аз и Трейс разузнахме.

Гардеробът ми е прекалено неподходящ за маскиране като турист. При пътуването из магазините в китайския квартал се досетих за по-добра дегизировка. С помощта на едно дълго и прокъсано наметало, стара широкопола сламена шапка, малко грим и въськ по брадата и мустака се превърнах в дърт китаец, който скита из улиците и търси съставки за медицинската си практика. Не изглеждам съвсем като китаец, но с наведена глава и затворена уста мисля, че можеше и да не ме разпознаят. В най-лошия случай щях да приличам на остарял

хипар от някоя западна страна, който си търси либидото — нередка гледка в Далечния изток.

Не знам дали заради дегизировката или заради здрача, но никой не ме спря, докато отивах към магазина. Той представляваше малка двуетажна сграда, типична за китайския квартал в Банкок — първият етаж се използва за магазин, а вторият е къщата на семейството, което продава в магазина.

Ние искахме само да разгледаме и щяхме да се върнем с Тош и повече оръжие, а не само с онзи „Глок“, който той ни даде. Но когато огледах някои от смеските — и се запознах с разположението на магазина — собственикът ме зяпна странно и реших, че моментът е подходящ. Приблжих длани и наведох глава за традиционния поздрав wai, а после протегнах ръка и го поздравих по моя традиционен начин — древна словашка хватка през гърлото, предавана от поколение на поколение в клана Марчинко.

— Търся Си — казах на английски, а после на развален мандарин.

Той мигна, но не отговори.

— Дик? — запита Трейс, като тичешком влезе в магазина изотзад.

— Затвори магазина — казах и взех пистолета й.

Тя трябваше да излезе навън и да затвори бамбуковите капаци пред магазина. Въпреки русата си коса тя има азиатски вид заради това, че е апах и е възможно с дългата си синя тайландска рокля и сламена шапка да е минала за местен човек. Тайландците са миролюбиви хора и никой не спря да й задава въпроси.

Собственикът на магазина продължаваше да мълчи, макар че не съм сигурен дали защото се правеше на герой, или защото не разбираше какво му казвам. В тайландските къщи често живеят големи семейства, особено в китайския квартал, и не е необичайно човек да попадне на някой дядо или братовчед и прочее. Но стаята горе се оказа празна, освен бюрото и малкото креватче в ъгъла. В долното чекмедже на бюрото имаше лаптоп. Включих го и когато се появи екранът за паролата, опрях пистолета в главата на китаеца и му казах, че денят не е хубав за умиране.

Той се съгласи. Но не знаеше паролата.

— Кой я знае? — запитах.

Последва поток от китайски с тайландски акцент. Може и да ми беше казал всичко за цялата мрежа на Саладин или пък най-страхотната рецепта за бухтички. Не знам.

Свалих го на долния етаж и потърсих шишенцата със стритите на прах кости от тигър. За щастие не се налагаше да чета йероглифи — на етикетите имаше снимки на животното.

— Човекът, от когото ги купуваш — казах. — Заведи ме при него.

Последва още китайски, този път по-бърз и по-неразбираем. Опитвах да го накарам да забави, но жестовете ми го накараха само да заговори още по-бързо.

Някой почука по бамбуковия капак отпред.

— Затворено е — казах на китайски. — Елате утре.

— Дик, трябва да поработиш върху произношението си — обади се Тош отвън. — Ужасно бъркаш интонациите. Пусни ме да вляза.

Тош владее китайски значително по-добре от мен, но акцентът на собственика затрудни и него. Накрая разбрахме следното: изглежда Си е собственик на сградата, а заловеният от нас мъж притежаваше само магазина. Парчетата от тигрите се разфасовали в стаята долу и се изпращали на различни места в Югоизточна Азия, като операцията се координирала от стаята горе. Собственикът на магазина се кълнеше, че не е виждал никога този компютър и че не знае паролата му.

Взех телефона на стареца и се обадох на Шунта, за да питам дали не може да намери начин да преодолеем паролата. След като свърши с оплакванията, че съм го събудил посред нощ, ми каза, че има много начини, но никой не гарантира, че твърдият диск няма да се самоизтрие. Предложи да му го изпратя.

— Нямаме време. Кое е другото най-добро нещо?

Шунта се зае да бръцолечи нещо за заобикаляне на някаква памет за произволен достъп и марсианците.

Е, може и да не бяха марсианците. Трудно е да се каже.

— Имаш ли приятел хакер в Банкок, на когото би поверил живота си? — запитах.

— Да, но е малко странен.

Според Шунта странен се оказа човек, който работи от девет до пет в една банка и ходи на работа с обувки. Говореше безупречно английски, по-добре дори от Шунта, и не използваше думи като

таковата и готин. Измъкна диска от компютъра и го вкара в друга машина, където с помощта на програма на език „Асемблер“ разгледа диска, преди да пусне „Уиндоус“. (После каза, че май това е било излишно, но по-добре да се подсигуриш, за да не съжеляваш.)

Нямаше канибалски програми, а данните на диска се оказаха некодирани. Но нямаше много информация — една електронна таблица с цифри и анонимни адреси на електронна поща. Тош изпрати копие от списъка на своите експерти в Токио, а аз изпратих едно до Шунта. Освен че щеше да го сравни с нашия списък, той щеше да го изпрати и до нашите приятели в агенция „Безименна“ и други, за да проверят дали адресите не са включени в някой списък с терористи. Трейс, с кипяща кръв на апак, настоя да изпратим списъка на групите за борба с експлоатацията на тигрите.

— Щом свършим, заповядай — казах й.

Списъкът, в който гледахме, се оказа малко прозорче към сложния свят на международния тероризъм и контрабанда, с намек за сложните връзки не само между тези две неща, но и със законния бизнес. Мрежата, чрез която Си прекарваше кости и кръв от тигри, можеше да се използва за превоз на всичко, от цветя до ракети — действаше като UPS^[3], само дето доставяше нелегални пратки. Превозваше ли оръжие, наркотици или други незаконни неща? Нашият източник знаеше само за тигрите, но можеше да се предполага, че превозва и такива неща.

Ами „БетаГо“? Имаше ли връзка?

В момента смятах, че е така, но нищо не беше особено ясно. Ако ставаше дума за филм, лошите щяха да са разкрити още през първите пет-десет минути и щяхме да се спуснем в преследвания с коли и романтични прелюдии. Но животът не е филм и хората, които си пръсват задниците в опит да разплитат различните мрежи, които застрашават съвременния свят не работят по сценарий, който им казва какво ще се случи след малко. Определено би имало полза и е необходимо повече споделяне на разузнавателна информация между различните агенции като ЦРУ, военното разузнаване, митницата, емигрантските служби, службата за борба с наркотици и т.н., но не трябва да се залъгваме. В крайна сметка експертите ще си забият носа в списъка с електронни адреси, който не им дава кой знае какво.

В нашия случай смятах, че мога да разбера много повече за всичко, ако намеря Си. Но без прясна следа реших, че е най-добре да направя следващото най-добро нещо — да говоря с баща му.

Би Сон Фюн живееше петдесетина мили западно от града, малко след Нахон Патхом. Нахон Патхом е бил центърът на кралство Дваравати, управлявало Централен Тайланд от шести до единадесети век. Той е важно място за будистите поклонници, които смятат гробницата в Пра Патхом Чеди за свещено място.

Една необозначена полицейска кола наблюдаваше входа за имота на Би Сон Фюн. Аз спрях до нея, а Тош показа на полица документите си — онзи с нищо не показа, че разбира кои сме, но пък и не ни спря.

Къщата представляваше голяма двуетажна сграда от деветнадесети век. Изглежда е била построена от някой китайски или европейски търговец — покривът не беше стръмен като на близките местни постройки, а балконите сякаш бяха взети от Италия. На вратата ни посрещна един слуга. Изглежда ни очакваше и ни въведе незабавно през големия хол с висок таван в стая в задната част на къщата. По стените висяха големи изрисувани пана с будистки религиозни сцени. По стените на по-малките стаи имаше дървена ламперия. Имах чувството, че се намирам в музей или тих параклис.

Би Сон седеше на тапициран стол в иначе празна стая в задната част на къщата. За последен път го бях видял преди пет години в Банкок — тогава приличаше на малко по-стара версия на младия лейтенант, когото познавах във Виетнам. Лицето му нямаше бръчки и коремът му все още беше изопнат. Ако изключим сивите коси по слепоочията, човек сигурно ще реши, че той е на тридесетина години, а не на шестдесет.

Но онзи Би Сон, който стана да ме поздрави, се оказа старец. Тялото му все още беше здраво — в грациозния му поклон и твърдото ръкостискане си личеше атлетичност. Но лицето му изглеждаше бяло и празно. Дълбоки бразди прорязваха челото му, а кожата около очите изглеждаше черна, сякаш са го удряли.

В известен смисъл май бе точно така.

— Семейството ми ти дължи всичко — каза той. Когато говореше, гледаше пода.

Не знаех какво да кажа — за първи път ми се случваше.

— Търсим сина ви, Си — обади се Трейс.

Би Сон не си направи труда да я погледне. За него в стаята се намирахме само той и аз.

— Ужасен дълг е честта — каза той, като продължаваше да гледа в земята. — Аз търся успокоение в Буда, но за мен мирът е неплодородна земя. Ела.

Отведе ни до една врата отстрани на стаята. Тя водеше в малък кабинет. На бюрото имаше книга, като онези, в които се водеха счетоводните сметки преди компютрите. На една страница към края се виждаше зелена панделка. На страницата се четяха адреси и телефонни номера на тайландски. Погледнах ги, а после пяхнах книгата под мишница.

Трейс понечи да каже нещо, но аз вдигнах ръка.

— Ако мога да ти помогна по някакъв начин, Би Сон, кажи ми.

Би Сон наведе глава и не отговори. Излязохме.

— Не разбирам — каза Трейс, докато вървахме към колата. — Няма ли да питаме къде е синът му? Крие ли го?

— Не го крие — обясних. — Тази книга съдържа списък на чуждестранни контакти. Тя ще ни покаже мрежата, в която участва Си. Хайде да идем в американското посолство. Местният служител от ЦРУ ще си спечели доста голяма похвала.

— Ти ще предадеш случая на ЦРУ? — запита Трейс.

— Аз вече знам важното.

— Кое е?

— Си е работил с мрежата, която доставя пратки за Саладин, ако не и със самия него. Казали са му, че знам за него или операцията, или и двете, и сигурно са го накарали или изнудили да ме убие. Мисля, че не го искаше — стрелците при самолета сигурно е трябвало да ме очистят заедно с куриерите. Но нямаха достатъчно информация, или пък може би Си е нагласил нещата така, че да ми се размине. Във всеки случай след това се е случило нещо, което го е убедило, че трябва да нахранят с мен тигрите.

— Не виждам как Саладин участва във всичко това — каза Трейс.

— Ами той дърпа конците през цялото време. Той ме е изпратил тук — отвърнах. — Въпросът е защо.

Тайм аут за половин секунда. Напоследък се носят слухове, че според мен Християните в действие, познати още като ЦРУ, са гнили до дъно. Това не е точно така. Некомпетентни са може би, но моята критика е към бюрокрацията, а не към хората. Определено има няколко торби с боклук, но като цяло служителите са свестни. Много от тях са умни. Едно от оплакванията ми обаче е, че много от тях не са научени да разбират култура, различна от собствената им. Малцина имат режим „слушане“... а не само „предавам/излъчвам“. Но това е вина не само на шефовете им, а и на самите тях.

ЦРУ започна да се сговнява, когато разузнавателите решиха да си играят със спътници, вместо да слагат око и ухо на земята, където наистина се вижда какво става, и да почувстват пулса на света. Днес си плащаме цената за това — няма агенти с опит.

Ще кажа това: определено в организацията господства мисленето за изгодата, „каква ми е ползата от това“, но така е и в цялата страна. Кенеди беше казал „не питай какво може страната да направи за мен, а какво можеш да направиш ти за нея“. Днес тази историческа фраза поражда истеричен смях. Сега изграждаме корпорации и правителствени структури така, че „отговорността“ и „отчетността“ да се разпределят в хоризонтална плоскост и да няма определена линия на отговорност. Това подхранва и стимулира стремеж към оправдания и егоистична алчност. Край на лекцията... Благодаря за вниманието.

Грешах в едно — главата на Християните в действие в Тайланд се оказа жена. Иначе другите ми предположения се оказаха точни. Адресите и телефонните номера принадлежаха на контрабандисти в Малайзия, Китай, Япония, Италия, Испания, Мароко, Саудитска Арабия, Пакистан и Иран. Единствено тези в Малайзия и Мароко имаха пряка връзка с терористични мрежи, а останалите работеха с всеки, който си плати.

На ЦРУ им трябваха две седмици да съпоставят информацията със самите контрабандисти, които не са склонни да си плащат за обяви в рекламните издания. Но аз намерих връзката със Саладин сам, и то за няколко часа, след като се завърнах в Банкок и постъпих както ми каза интуицията. Обадох се на детектива в Сингапур, който разследваше

банковия обир с откраднатите автомати „Миними“, и предложих размяна на информация за възможния източник на оръжието. Оказа се, че той вече има един от телефонните номера от моята книга.

Объркахте ли се? Докато си играех на „свържи точките“, и моята глава се виеше, така че не бих се изненадал, ако съм объркал и вас. Ето какво знаех или подозирах по онова време: „БетаГо“ беше законна компания, която терористите използваха, за да прекарват пари или информация, но някой беше разбрал какво става и терористите решили да се чупят, но не преди да използват компанията, за да стигнат до Азия по все още неясни причини. Си нямаше преки връзки с „БетаГо“, но достатъчно добре познаваше терористите или за да е заинтересован да ме убие, или пък да бъде убеден да го свърши от тяхно име. Саладин някак управляваше терористичната мрежа и чрез нея успя да вкара пари до хората в Пакистан и Афганистан в замяна за действия срещу моите хора там. Саладин се стремеше да заеме мястото на Бен Ладен, но не знаех каква точно сила и обхват на действие има. Възможно беше да е просто шегаджия с факс апарат и достъп до интернет, макар да смятах, че има доста пари и връзки по целия свят.

А Египет? Мираж ли беше онази подводница и грешка ли се оказа заместник-министърът на ВМС Абу Бакар?

Не точно, както разбрах от телефонния разговор с Док, когато се добрах до хотела си в Банкок. Моят сладкодугмен приятел беше разбрал от няколко от членовете на екипажа, че в навечерието на моето сицилианско приключение имало аварийна процедура. Подводницата излязла на повърхността, а после около четиридесет минути се упражнявали в процедурите за спасяване на човек зад борда. Интересно, но това не било записано в дневника.

— Не съм подводничар — каза Док, — но дори и аз знам, че такова упражнение не е на място. Басирам се, че не е вписано в дневника, защото всеки, който има право да проверява, ще разбере, че в това няма никакъв смисъл. Според мен капитанът трябва да се следи — той е наредил изпълнението на това упражнение или се е подписал за него.

— Не са пускали никой да излезе навън на път за учението?

— Не. Всички от екипажа са били на мястото си — каза Док. — Май е трябвало да приберат ядрената глава и да се върнат с нея в Египет.

— Не, не мисля така. Ако е така, са щели да крият ракетата близо до водата.

— Не знам, Дик. Представи си, че Египет има ядрена ракета?

В думите на Док имаше смисъл — египетското правителство щеше да спечели много. Но не мислех, че бомбата щеше да иде в Кайро, ако бяха я откраднали. Ако приемем, че Саладин е участвал, а освен автоматите „Миними“ нямах друга връзка между него и случая, щеше да изкара бомбата от острова при първа възможност и щеше да я използва, за да циментира позициите си. Ако взриви ядрена бомба, щяха да го почитат повече и от Бен Ладен. Щеше да отговори на името и стремежите на адаша си.

— Трябва да разследваме капитана на подводницата — каза Док. — Но чрез кого? Не можем да се доверим на египтяните. Мога да кажа на Християните в действие в Кайро, но те само ще ме гледат тъпо.

— Колко разговори на Бакар си записал? — запитах.

— Доста са. И всяка вечер прихващаме информация от диска.

— Кога смяташ да прибереш клавишния регистратор?

— Не смятам.

— Мисля, че е добра идея да го прибереш. И докато си там, можеш да подмениш твърдия диск. Доколкото чувам, „Дел“ май изземват от пазара някои свои продукти...

Ето какво сторихме: обадих се на Шунта и му казах да подготви нов диск за машината на Бакар. На този диск се намираха зашифровани съобщения по електронната поща, в които се говореше за участието на капитана на подводницата в един заговор срещу правителството. Когато Шунта свърши тази работа, взе парчета от разговорите, които нашите бръмбари бяха регистрирали, и направи запис за заговора. Твърдият диск и лентата заминаха за Кайро с помощта на моите хора. Док уреди с домакина посещение на сервизен техник в дома на Бакар. Точно когато затварял компютъра, Йети предоставил лентата на Джамал. Предполагам, че Джамал не беше на нивото на терористите — не обичам да мисля лошо за хората. Но независимо от това лентата представяше доказателство, което той не можеше да забута на някой рафт. Има ли един заговорник, значи има и още и отказът да вземеш мерки в случай на пряка заплаха срещу правителството си беше измяна. Освен това точно такова нещо щеше да направи от Джамал герой, в случай че се намерят още факти.

Фактите скоро се намериха на твърдия диск на компютъра в дома на Бакар.

Чувам ли някой да цъка с език там долу? Запазете съчувствието си за някой, който го заслужава — като например невинните хора, застреляни в черквата „Свети Петър“ преди няколко седмици, или куриерите на „БетаГо“, които са мислели, че работят за законна фирма, или пък десетте ученици, убити на следващия ден от самоубиец с бомба в Индонезия. Според документите в дома на самоубиеца се виждало, че планирал да убие повече хора в черква няколко седмици по-късно, но изтеглил графика си напред, защото полицията го погнала.

Знам за този инцидент, защото именно информацията от книгата на Си насочи полицията към него. Жал ми е за децата. А за техния убиец и копелето, което му е помогнало да ги убие — дано гният в ада до края на света.

Трейс, Тош и аз си взехме стаи в хотел „Ориентал“ в Банкок — наистина сериозен хотел. Тайландците разбират от хотелиерство — даже и в най-обикновеното крайпътно заведение те третираат като цар. А хотел „Ориентал“ не е крайпътно заведение. Има осем ресторанта и повече барове, отколкото бих си правил труда да броя. Горедолу всичко, което може да искаш от един хотел.

След като приключих с телефона, се отдадох на четиридесет и пет минутна дрямка на едно легло с размерите на тенискорт. Когато се събудих, отидох до прозореца и се загледах към река Чао Прая. Отгоре тя изглеждаше спокойна и величествена. Безбройните малки лодки и постоянният хаос, който те създаваха, се намираше далеч оттук.

Искаше ми се и моите грижи да са там. Саладин все още се намираше някъде навън, може би на другия край на света, а може би в съседна стая. И планираше нещо, нещо адски по-голямо от това да отърве света от Дик Разрушителя.

След няколко силни вдъхвания на влажния вечерен въздух се облякох и отидох да проверя баровете. Проправих си път до онзи с прекалено многото палми, за който се говори, че бил обитаван от духа на Съмърсет Моъм, британеца, дете пишел и пиел, и то не непременно в такъв ред, в хотел „Ориентал“ през годините, когато в Британската

империя слънцето не залязвало. Не видях духа на Съмърсет, но Трейс се появи след няколко минути. Тя също беше мислила за Саладин.

— Какво ли е чувството да си в средата на пъзела? — запита тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Саладин — ти си липсващата връзка, която обвързва всичко. Той те изпрати тук, за да те убие.

— Не, изпрати ме тук, за да не му преча. Въпросът е за какво?

— Не мислиш, че опитва да те убие?

— Може да е опитал. Но според мен той е и разтревожен. Аз не се отказвам лесно. И затова не иска да се мотая около него.

— Къде щеше да си, ако това не се беше случило?

— Във вила „Свирепия“, където щях да готвя на скара и да извеждам кучетата да потичат.

— Нямаше ли още да си в Сицилия и да търсиш изчезналите крадци?

Вероятно не, защото Кохът и Гноеликия ми омръзнаха, а освен това вече бяхме осутили опита за кражба на бойна глава. Но Саладин не можеше да знае това. Ако той стоеше зад кражбата на ракетата, щеше да опита да се отърве от мен, преди да я открадне.

Или след това.

— Знаеш ли, адски късмет имаш — добави Трейс.

— Защо мислиш така?

— Ако Си спазваше принципа на простите неща, щеше да те гръмне още пред къщата си. И така щеше да е най-разумно.

— Но щеше да трябва да лъже баща си защо ме е убил, а не може да го стори — казах. — По този начин излиза, че той не е убиецът.

— Правилно.

Трейс вдигна чашата си към сервитьора и поиска нова напитка.

— Ти газирана вода ли пиеш? — запитах.

— Трябва да поддържам тялото си чисто. Това е концепция, която няма да разбереш.

Засмях се. Тя — не. Трейс не пиеше алкохол, защото помагаше на една своя племенница да изпълни ритуала на апахите за зрелост и трябваше да държи тялото си чисто до края на церемонията. Работата ѝ усложняваше нещата и щеше да се наложи да изпълни специален ритуал за умиротворяване на духовете за това, че е убила воители, иначе излагаше на опасност благоразположението на духовете към

племенницата си. Възхищавам се на отношението ѝ към семейството и предците.

А аз продължих с „Бомбай сапфир“.

— Права си, но не си права за Си — казах, докато сърбахме напитките си. — Саладин не се придържа към простите неща. Не може да си представи ситуация, която не е усукана и усложнена като спагети около котешки крак. Сицилия беше добър пример. Той прекалено много се бави, преди да започне плана си, използва прекалено много хора и после се отнесе прекалено рисковано с бомбата.

— Добре. А защо въвлече мафията?

— Предполагам, за да транспортират бомбата — отговорих. — Чрез мрежата с крадени коли можеха да я закарат чак до Северна Африка.

— Алберто каза, че Карло ди Джовани не бил замесен — каза Трейс. — Как щеше мрежата да я превози, ако той не позволи? Освен това ти каза на Док, че има повече смисъл за Саладин да използва бомбата веднага щом я получи. Колкото по-дълго я съхранява, толкова по-вероятно е някой да я намери.

Трейс имитираше доста добре един старшина от екипите, който ми напомняше, че не съм проверил всичките си хипотези и въобгъзвявания.

— Намериха ли телата на хората, които се криеха в крепостта в Сицилия онази нощ? — запитах.

— Не. Не е необичайно морето да изхвърли удавник на друго място. Не че всяка година се давят много хора — сви рамене Трейс. — А и лодката не намериха. Предполагам, че е потопена или открадната.

— Ако е възнамерявал да използва бойната глава скоро след като я открадне, какво би нападнал?

— Аз бих я сложила в някой кораб за Ню Йорк.

— А ако искаш да започнеш война с християнския свят? Саладин каза, че готви война на цивилизациите и религиите.

— Ню Йорк е най-големият и най-очевиден символ на САЩ — каза Трейс.

— Да.

— Ти къде би атакувал?

— Може би Йерусалим. Той е повече център на християнството, отколкото Ню Йорк.

— Ще убиеш предимно мюсюлмани и евреи. Той вече опита да нападне черквата „Свети Петър“ — добави Трейс. — Ти го победи. Ако това е той.

Победих напълно случайно. Но дори да не бях се случил там, какво щеше да постигне онази шарена сбирка от терористи? Шепа боклуци с автомати могат да нащърбят доста камъни, да надупчат доста ценни стъкла и да съсипят дузина известни картини. Могат да убият сто души. Но това едва ли е достатъчно да започнеш война дори и според шантавата логика на Саладин. Някой, който краде ядрена бомба, има грандиозни видения за унищожението.

Но пък той опита да я открадне чак след нападението. А тангата само усложниха нещата. Задномагаре се възползва от нападението, за да уреди по-добра охрана и да вкара повече хора и оборудване. Същото ставаше из цяла Италия и в други части на Европа. Може и да не продължи дълго, но все пак защо да бъркаш в гнездото на осите, ако димката не е в ръката ти?

Освен ако Саладин не желаете засилени мерки за сигурност.

„Ние ще нападнем в избран от тях момент.“

— А дали пък онова не беше лош английски? — запитах.

— За какво говориш? — попита Трейс.

— „Избран от тях момент.“ Все мислехме, че „тях“ трябва да е „нас“, че Саладин иска да каже, че той ще избере момента. Но ако не го избере? Представи си, че иска да каже, че ние ще го направим, когато те поискат.

— Ние не искаме да го правят — каза Трейс. — Ние искаме да ни оставят на спокойствие, мамицата им.

— Това ти е проблемът, Далгрен. Не мислиш като шибан психар.

— Сериозен проблем на характера според мене — обади се Тош.

— Иди се чукай, самурай — отвърна Трейс.

— Внимателно, присъстват дами.

— Яж ми онази работа.

— Той нямаше предвид теб, Трейс — обадох се, като посочих с ръка. Местната шефка на ЦРУ се беше приближила зад Тош. Дръпна един стол от съседната маса.

— Вашата информация се оказа изключително полезна — каза. — Намерихме най-малко две напълно неизвестни клетки в Индонезия. Ще помогнем на властите там да ги спипат.

— Чудесно.

— Тайландската полиция и военните издирват Си Би Фюн. Но без успех.

Нямаше да го намерят. Сигурен бях, но не им го казах. Бащата на Си несъмнено се беше самоубил заради безчестието, което онзи докара на семейството.

— Освен това са по следите на няколко терористични клетки в Тайланд сред мюсюлманите — добави шефката. — Тайландските власти планират серия нападения. Според тях най-голямата клетка е в Ко Фукет. Аз утре заминавам за там и вие сте добре дошли.

Ко Фукет е голяма островна провинция по горния бряг на Андаман и притежава едни от най-красивите плажове и най-малките бикини на света. За съжаление той се намирал точно на пътя на вълната цунами, която порази Тайланд и останалата част от Азия в края на 2004 г. Районът се възстанови, макар че плажовете са малко по-празни отпреди. Но дори и така провинцията със своите туристи и работещи представляваше точно мястото, в което един умен терорист би се скрил пред очите на всички.

Един път и аз да имам възможност да ида на мисия с име „Операция ебане“, а отказах.

— Боя се, че трябва да хванем самолет сутринта — казах. — Може би някой друг път.

Тош се нави да иде, защото смяташе, че там може да има някаква връзка с „БетаГо“ и местния ѝ филиал. Може и да имаше право, но предполагам, че искаше да разгледа плажа.

— Хващаме самолет сутринта ли? — запита Трейс, след като другите си отидоха. — Закъде?

— Рим. Знам кой е Саладин. Не мога да разбера само как не загреях преди две седмици.

[1] Паричната единица в Тайланд. — Б.пр. ↑

[2] По-късно се досетих за един интересен въпрос: ако смлените кости и кръвта на тигъра са толкова скъпи, откъде китайците са знаели, че не купуват нещо подправено? Очевидно проблемът е голям и стоките на Си се ценели много, защото били истински. Тук няма място да обяснявам методите за гарантиране, но освен китайските „лекари“, които гарантирали за него, очевидно той плащал и за митохондриални

ДНК изследвания на случайни пратки. Това е скъп тест и показва за колко пари става дума. — Б.а. [↑](#)

[\[3\]](#) Американска куриерска фирма. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 11.

Трудно е да изживееш момент на трогателно спокойствие в летище „Дон Муан“, особено ако говориш по телефона. Около теб вдигат шум десет милиона души, връзката е ужасна, а от близката будка за бонбони те зяпат две-три хлапета с надеждата да им подхвърлиш някой бат за дъвка.

Но човек търпи.

— И аз те обичам — казах на Карен. — Обещавам да се прибера при първа възможност.

— Кога?

— Скоро.

Ако си моряк, дългите раздели са просто част от живота и не казвам, че човек свиква с тях, но ги приема като част от пейзажа, като бурята, която разпенва морето. Но вече не бях във ВМС, а Карен пък никога не е служила в армията. Липсвахме си взаимно и се заклехме да поработим по въпроса при първа възможност.

— И кога е скоро? — запита тя.

— Скоро. Много скоро.

На стари години се разкисвах и този път нямах нищо против да си призная. Но трябваше да свърша тази работа.

— Добре прекарахме в Италия — каза тя.

— Скоро пак ще прекараме добре.

— Започвам да мразя думата „скоро“.

— Обичам те.

— И аз.

Сложният маршрут, който Трейс уговори, ни прекара през Токио с един директен полет и затова се отправихме към залата за пътници на японската авиолиния, където застанахме на опашка, източила се почти до центъра на Банкок. Проблемите със Си, Саладин и „БетаГо“ бяха разтърсили охраната на летището и те действаха в състояние на тревога, което означаваше, че вместо да се покланят на проверяващия

за оръжие, пътниците сега се налагаше да си свалят обувките, да се завъртят два пъти и да преминават. Така повечето хора се чувстваха по-сигурни, но това подобри ли сигурността?

Вие отсъдете.

След като минахме през контролния пункт, оставих Трейс и се втурнах да търся кафе в западен стил, за да задоволя жаждата си за ежедневна доза. Докато се редях на опашката, забелязах да ме гледа един небръснат мъж с мръсен тюрбан до будката за вестници на няколко метра от мен. Когато погледите ни се срещнаха, той бързо отвърна очи. Отначало не помислих нищо, но като плащах кафето, забелязах, че отново ме гледа. На будката имаше книги и си помислих за миг, че може да е видял лицето ми на някоя и иска автограф.

Ако повярвате на това, значи мога да ви предложа дългобойна суперточна ракета „Скъд“.

Отпих дълго от кафето — слабо, което е често срещан проблем в Азия. Тюрбаноглавия още ме зяпаше. Отидох няколко метра настрани до един щанд за дамски шалове. Разгледах няколко, като обърнах особено внимание на сложните шарки... и огледах Тюрбаноглавия много по-добре. Достатъчно добре, за да съм сигурен, че съм виждал мърлявите му парцали и разтревоженото му лице и преди.

Издърпах единия шал и запитах дамата колко струва.

Сто бата — два долара и половина. Извадих десет банкноти от 1000 бата и показах мобилния телефон на колана ѝ.

— Дай да се обадя по телефона? Местен разговор.

Очите ѝ щяха да изпаднат от главата при вида на парите. Измъкна телефона светкавично.

Изключително учтивият телефонен оператор на летището не само отговори при първото позвъняване, но се съгласи също веднага да потърси Трейс. Тюрбаноглавия се размърда в мига, когато тя се включи.

— Ало?

— Един от боклуците на Си е тук до щанда за кафе — казах. — Той е един от задниците, който ме удари в главата и ме оставиха за месо за тигрите.

— Мамка му. Аз съм тук пред изхода към самолета. Чакай.

— Не. Първо изпрати тук летищната охрана. Аз ще го проследя.

Хвърлих телефона обратно на жената и се спуснах в тръс по коридора. Тюрбаноглавия влезе в мъжката тоалетна двадесет метра пред мен. Чудех се дали да го последвам там — тоалетната е удобно място за засада — но пък не знаех дали там няма прозорец или друг изход и не исках да го загубя.

Блъснах вратата достатъчно силно, за да отскочи от стената. Зад нея нямаше никой.

Тя водеше към къс коридор, от който се влизаше в по-широко помещение. Имаше и друг ъгъл, зад който човек може да се скрие.

Един мъж, който си вършеше работата пред писоара, погледна през рамо. Не знам от каква националност беше, но лесно се разбираше по лицето му какво иска да каже: „Еба си майката насрана, тука има някакъв луд, а аз съм с разкопчан цип“.

Отвъд писоара имаше шест тоалетни. Само едната беше заета, а на пода се виждаха лъснати стилни обувки, а не стандартните за тангата и затова я оставих за последна и проверих другите една след друга с бавно отваряне на металните врати. Нищо зад врата номер едно. Врата номер две — също празна. Врата номер три? Последният обитател беше забравил да пусне водата, но отдавна го нямаше.

Лъскавите обувки се оказаха на висок английски бизнесмен, който ме изгледа с подходяща насмешка на излизане от кенефа. Или халюцинирах, или Тюрбаноглавия се беше изпарил яко дим в ароматизирания въздух на кенефа.

Реших да си тръгна, но в този момент открих още една възможност — зад вратата се виждаше шкаф за чистач. Тъкмо опитвах ключалката, когато дойде Трейс с двама цивилни членове на летищната охрана. Не разбирах английския им заради силния акцент, но те достатъчно добре разбраха мен, за да накарат някого да донесе ключа.

Не, охраната нямаше ключове за всички врати в международно летище Банкок. Но пък така е в повечето летища. Е, поне знаеха как да намерят чистача, който пристигна за две минути. Опитайте да направите това в международното летище на Лос Анджелис.

С извадени пистолети двамата отвориха вратата и пред очите ни се появиха метли, бърсалки и една доста подозрителна на вид машина за лъскане на подове.

— Липсват няколко плочи в тавана — каза Трейс с вдигната нагоре ръка. — Онзи се е качил горе.

Хората от охраната извадиха радиостанциите си. Аз взех да се катеря по стената.

Или по-скоро по стълбичката, облегната на стената на стаичката. Вкарах глава нагоре и видях, че плочите висят на конструкция от ленти и алуминиеви пръти. Обикновено това нямаше да е достатъчно да издържи никого, но близо до отвора за стаичката някой беше добавил редица стоманени въжета. За да се получи нещо като мостче, имаше поставени и няколко шперплатови плоскости.

Един от охраната отдолу ми заговори нещо на неразбираем акцент. Накрая схванах, че ми дава фенерче. Взех го и се изтеглих нагоре. Високото два и половина метра огромно пространство гъмжеше от греди, метални въздуховоди и дебели пластмасови и метални тръби. Почувствах се като Дороти в края на Омагьосаната гора в книгата „Магьосникът от Оз“.

Шперплатовите плоскости бяха само две, но стоманените въжета продължаваха доста надалеч като Жълтия път към Града на тангата. Алуминиевите плоскости, които те поддържаха, бяха широки към петнадесет сантиметра и на около петдесетина сантиметра една от друга. Изминах по тях към десет метра, като алуминият под мен се огъваше съвсем малко. След това изведнъж въжетата изчезнаха — след няколко мига схванах, че тук пътеката завива надясно. Последвах я, а тя се изви зигзагообразно, преди да стигне до нов шперплат. Там видях малка раница. В нея имаше чифт очила за нощно виждане и си ги сложих. Оказаха се висококачествени за цивилни, но близки до устройствата, които ползват нашите военни. Освен това имаше и шест големи списания с описание на оръжието, превърнало се във визитка на Саладин — автоматите „Миними“.

Трейс и един от охраната ме настигнаха, докато разглеждах раницата. Когато тръгнах отново, Трейс се размърмори, че тя трябвало да води. Предполагам, че апахите никога не се чувстват добре, освен ако не са начело. Постъпих по обичайния начин, когато подчинен предложи нещо тъпозадничесто — игнорирах я.

Пътеката свърши при една преградна стена от гипсокартон, предвидена да забави разрушаването на сградата при катастрофа. Плоскостта пред мен се оказа здраво хваната към каквото имаше зад

нея. Но тази вляво просто се облягаше на мястото си и мръдна, щом я докоснах с ръка.

— Защо не ми дадеш пистолета си? — запитах тайландеца.

Той или не разбра, или се престори, че не разбира. Вместо това махна с ръка да тръгвам, а той ще дойде след мен.

Благодаря.

Хората от охраната вече прекратяваха всякакъв достъп към терминала. Това не е лесно, като се знае колко хора преминават през летищата всеки ден. Не виждах точно какво правят, но можех да си представя ситуацията. Затваряха се преградните врати, самолетите се изтегляха далече от сградата и пътниците за всеки самолет един по един биваха отвеждани в различни места, включително на пистата, където да ги претърсят, преди да им се позволи да се качат на борда. В същото време специално обучени щурмови отряди — специални тактически екипи — заемаха позиции из терминала, за да са готови за атака.

Позволете да спра за минутка, да изпратя един поздрав и да аплодирам бурно тайландските военни. Армията на Тайланд не е голяма, но пък има желание за работа и редовно се учат за овладяване на кризи заедно със САЩ и СЕАТО, организацията на държавите от Югоизточна Азия. Не казвам, че в честен бой биха победили тюлените от ВМС, но могат да направят боя доста интересен.

Не че тюлените биха воювали честно.

— Останете зад стената — казах на Трейс и на нейния агент от охраната. — Аз ще бутна този картон, за да видя какво ще стане.

Ритнах картоната отдолу и той падна. В същия момент аз се изтърколих през отвора, като очаквах да пропадна през тавана в помещението отдолу. Това не се случи, нито пък таванското помещение се изпълни с жуженето на хвърчащи куршуми.

Озовах се на една метална решетка, която вероятно е била монтирана тук при първоначалния строеж. Тя вървеше върху няколко греди от дясната ми страна, в мястото на закрепване на стената. Друга огнезащитна стена тръгваше на метър от лявата ми страна — сякаш се

намирах в дълъг коридор в тавана. Оказа се, че това е тесен проход между различни части на сградата.

Моят приятел танго не беше тук, нито пък се виждаше къде е отишъл. Тръгнах по решетката — приличаше на онези, които поставят по мостовете над железопътни линии — и реших, че вероятно онзи е поел по най-очевидния път.

Десетина метра от мястото, в което се качих на тавана, пътеката спираше. Но дебелите греди и опори продължаваха и установих, че мога да се придвижвам, като се държа за опорите отгоре и друсам задник като дебела жена на дансинга.

Славно нещо е да си воин диверсант.

Придвигвах се по гредата и в един момент забелязах слаба жълтеникава светлина през жиците и тънкия метал напред. Светлината идваше от един проход през друга стена право напред. Но този отвор беше достатъчно голям през него да мине камион и водеше към нещо като машинно отделение от тръбопроводи.

— Какво виждаш? — запита Трейс зад мен. Тя е направо маймуна и нямаше проблеми да ме следва в тъмното.

— Немного. Къде са нашите охранители?

Наведох се над нея и прошепнах на тайландеца да пита къде са неговите хора. Той прошепна нещо в отговор, но ми се стори, че предлага на Трейс да се оженят.

— Радио — казах и направих жест, сякаш ползвам радио. — Къде са хората ти?

— Май казва, че идват — обади се Трейс.

— Да не ни направят засада — казах.

Трейс повтори това няколко пъти на много бавен английски език за нашия тайландски приятел. След третия път онзи взе да кима енергично. Каза нещо по радиото, а после я погледна и вдигна длан. Реших, че това е техният пичовски начин да кажат, че можем да тръгваме, и тръгнах.

Десетина метра навътре от отвора се простираше паяжина от въздуховоди, пластмасови тръби и дебели снопове жици. Пространството след тях изглеждаше относително свободно. Светлината се процеждаше отгоре от три далечни правоъгълни отвора, от които бяха извадени плочите.

Намирах се на четири-пет метра от най-близката плоча, когато видях някаква сянка да се движи далече вляво. Замръзнах, без да съм сигурен дали това е моята плячка или пък някой от охраната. Сянката изчезна наляво от мен. Придвижих се напред, за да не я изпусна от поглед, и забелязах още една раница и парче шперплат на три метра вдясно от мен. Отидох при нея и намерих отдолу зареден и готов за стрелба автомат „Миними“. Някой, изглежда, планираше адски хубаво изпращане.

От раницата взех два пълнителя и ги наврях отпред в панталона си. В нея имаше и втори чифт очила за нощно виждане, които подадох на Трейс.

— Там — посочих мястото, в което бях видял сянката. — Ти чакай.

Три стъпки по-нататък усетих как рамката под мен се огъва. Помислих, че съм стъпил не където трябва и затова се наклоних назад, за да се хвана за някое въже. В този момент откъм сянката проблесна лъч светлина.

— Залегни! — изревах и секунда по-късно през таванското пространство ревна товарен влак.

Ако не влак, значи беше звукът на дъжд от куршуми от автомат „Миними“, усилен от закритото пространство.

Отвърнах на огъня, но в същото време таванът започна да се огъва, защото куршумите на онзи бяха срязали няколко въжета. За част от секундата останах във въздуха, поддържан от ругатни и пожелания. Но земното притегляне е кофти копеле и само след миг преминах през покрива на една будка за вестници, преобърнах стойка с книги на Том Кланси и се изтърколих в секцията с любовни романи. Две европейки на средна възраст, които ги разглеждаха, примигнаха насреща ми. Не съм сигурен дали не сметнаха, че съм част от рекламата за книгите или пък отговорът на мечтите им.

Но май не помислиха нито едното, нито другото. Разпищяха се, а после решиха, че е по-безопасно да припаднат.

Изправих се на крака, презаредих автомата, грабнах един рафт наблизко и го изправих като стълба, изкачих се нагоре и бутнах няколко плочки с приклада. Не виждах добре, защото очилата ми се намираха настрани и се оказаха частично повредени при падането. Един свеж залп куршуми ми даде идея за местоположението на моя противник.

Отвърнах на огъня с надеждата, че ще го ангажирам поне докато Трейс и охранителят се измъкнат.

До момента в терминала всичко беше относително спокойно и се обзалагам, че повечето от хората вътре са смятали, че става дума за някаква глупава тревога заради нечий забравен багаж. Стрелбата промени всичко. Хората се разбягаха с писъци и викове във всяка възможна посока. Звукът от тях точно пред магазина — странна смес от тропаци крака и високотонални писъци — се оказа по-силен от стрелбата. Чак подът се разтърси и моята стълба от рафт взе да се хлъзга и успях да се изтегля горе точно преди да падне.

Онзи не стреляше, вероятно за да презареди. Погледнах наляво, като очаквах да видя Трейс. Вместо това пред едно петно бяла светлина премина сянка с голям пистолет в ръце.

Добър или лош?

Знаех само, че сянката нямаше достатъчно очертания, за да е Трейс. Затова последвах правилото на воина диверсант — стреляй и остави Господ да ги оправя.

Добро решение. Оказа се, че това е копелето, заради което се качих на тавана. Първият ми куршум го уцели отляво на врата. Последният — отдясно. Тези по средата преминаха през гърлото му като банциг през бичме. Тялото му увисна, изправено на едно от въжетата от тавана. Главата му падна назад, но не докрай, защото увисна на няколко парчета кожа.

Обезглавяването е твърде хубаво нещо за тези копелета. Ако разсъждавах, щях да го прострелям по-малко, за да се гърчи в болка, преди да иде в своя ад. Но предпочитам да не мисля за онова, което можеше да бъде.

— Дик!

Трейс се оказа точно зад мен и викна в ухото ми.

— Добре ли си?

— Да бе, да ти го начукам.

— Е, извинявай, че попитах.

Когато слязох от тавана, охраната от тайландци беше подсигурила терминала, като уби още четирима други терористи. Не стана ясно какво точно планираха, но очевидно за него се искаха

сериозни оръжия и подготовката беше вървяла от доста време. Обзалагам се, че искаха да завладеят някой от терминалите и вероятно да го взривят с помощта на намиращ се наблизо отвън камион цистерна. Тайландците не харесаха идеята ми, защото от нея следваше, че в същия ден там има още танга, защото според мен за такова нещо трябва да се дузина, и следователно бяха пропуснали няколко от тях.

Обясних това на началника на охраната, който изглежда намираше съжденията ми толкова интересни, колкото заболяването от тиф. Показа ми тайландската версия на разкарване, зазаяпан в пода, кимащ и казващ „да, да, да“, което значи „не, не, не“. Накрая ме погледна, усмихна се и каза на тайландски на помощника си да ми помогне да се кача на самолета, за който съм дошъл.

Добре. Не ми плащаха да стоя тук. Нито пък да ме стрелят.

Нашият самолет качваше пътници, когато започна веселбата. Самолетът вече беше изтеглен от терминала и когато се качихме, бяха минали два часа. Екипажът раздаваше напитки и единствените нервни пътници по това време се оказаха въздържателите.

Помощникът на шефа на летищната охрана обясни на екипажа кои сме ние и стюардесите се отнесоха към нас като членове на кралско семейство и настояха да седнем в първа класа, въпреки че вечно пестеливата Трейс беше резервирала места в бизнес класата. Истината е, че самолетът се оказа празен наполовина, така че стюардесите не направиха огромна жертва, но важното е, че помислиха за нас.

Когато седнах с първата си напитка „Бомбай сапфир“, вторият пилот излезе от кабината и се представи. Каза, че е голям почитател на книгите и искаше да се снима с мен, когато кацнем, а дори предложи и да разгледам кабината. Преди да измисля тактичен отказ — на езика ми се въртеше думичката „не“ — първият пилот обяви, че има разрешение за излитане и вторият се върна в кабината, като обеща да си поговорим после.

След третата напитка, струва ми се, спътниковият ми телефон се оказа в диапазон, от който можех да говоря. Проверих какво става във вила „Свирепия“, където Шон командваше. Новинарските служби тъкмо съобщаваха за случилото се в Банкок. Аз му казах още някои неща и го накарах да се обади до нашите приятели в Службата за вътрешна сигурност или Военното разузнаване, както и на всички

други и да им разкаже. След това го накарах да провери дали Дани и Док са получили съобщението да ме посрещнат в Рим, където и той трябваше да дойде, след като се увери, че всичко у дома е както трябва.

Оставих съобщение на Карен, че съм наред въпреки новините. После бутнах облегалката назад и заспах.

Някъде над корейския бряг отворих едното си око и забелязах двама брадати мъже до входа на кабината, които се оглеждаха нервно. Твърде грозни изглеждаха, за да са част от сън.

Освен това не се намираха където трябва, ако чакат за тоалетна, която в този боинг се намираще отляво зад нас.

Мамка му.

Спокойно, но преднамерено се протегнах и извих глава, сякаш съм се схванал от седалката. Не видях друг в първа класа да е изправен — повечето, ако не и всички, спяха. От бизнес класата ме делеше една завеса.

Може би сънувах. Но никоя от брадатите муцуни не се превърна в Джей Ло или в друга нелоша мацка.

Трейс на седалката до мен промърмори нещо насън на езика на апаките. Протегнах крак и я ритнах.

— Хей — казах.

— Да ти го начукам — изръмжа тя.

Винаги е в най-добро настроение сутрин рано.

Наведох глава към нея, дръпнах я за ръкава под одеялото, като се стараех да изглеждам като човек, който търси един бърз тек със спътничката си. Но сладките неща, които й прошепнах, съвсем не се оказаха сладки:

— Мисля, че имаме проблем. До кабината стоят двама смешници, които май искат да се учат да летят, но не се интересуват от кацане. Провери какво става отзад. Аз ще се престоря, че отивам до тоалетната.

— Мм — отвърна Трейс. — Гониш вятъра, мамка му.

Но стана.

Двамата задници щяха да прегорят с поглед тила ѝ. Не съм сигурен как щях да постъпя, ако някой я последваше, вероятно щях да го фрасна, да го просна и да действам според ситуацията след това.

Трейс направи две крачки, а после се върна да си вземе чантата, сякаш я е забравила. Наведе се и уж ме целуна по бузата.

— Разбирам — прошепна. — Проблемите те следват като лош късмет.

Гледах как врътка хубавия си задник към задния салон, а после се почесах по главата и се престорих, че няма лошо да стана и аз. Станах и се престорих, че пресмятам колко време ще се бави, а после се завъртях и тръгнах напред.

Тоалетната отляво се оказа празна. До нея в коридорчето стоеше една много притеснена стюардеса, зад която се беше прилепил един висок слаб мъж с плетена шапка.

— Извинете, господине — каза тя. — Тоалетната е повредена.

— О, няма проблем. Не идвам да се изпикая — отвърнах. — Вторият пилот ми предложи да ми покаже кабината и реших да се възползвам.

Стюардесата ме изгледа в очите. Знаеше кой съм, но не знаеше как да постъпи.

— Защо не повикате втория пилот от мое име? — запитах.

Мъжът зад нея пристъпи напред.

— Има ли проблем? — запита той на доста лош английски, сякаш не разбираше какво си говорим.

— Мисля, че не — усмихнах се широко.

Една от ръцете му се криеше зад гърба на стюардесата, а другата се намираше в джоба му.

— Вие от авиокомпанията ли сте?

— Да — отвърна мъжът.

— Да? Наистина ли?

Вратата на кабината се откряна леко. Мъжът погледна към двамата брадати мъже, но не ги виждаше през преградата.

Искаше ми се да не ги вижда, защото така юмрукът ми го фрасна отстрани по скулата, а не отпред в лицето.

Кучият син падна назад и на пода изтропа един бръснач с пластмасова дръжка. Сkochих напред в мига, когато се отвори вратата, и преминах край излизания член на екипажа, като извиках на пилота да предупреди властите, че някой прави опит да превземе самолета. Извъртях се в опит да затворя с удар вратата, като реших, че най-добре е просто да заключа кабината.

В този момент обаче схванах, че човекът, край който бях минал, не е член на екипажа, а един от нападателите. И той не държеше

бръснач, а бляскав пистолет „Зиг“ 9 мм в ръка, насочен право към моя милост.

ЧАСТ ТРЕТА

СБЛЪСЪК

„В дългата история на света само няколко поколения са получили шанса да защитават свободата в часа на най-голямата опасност за нея. Аз не бягам от тази отговорност — приветствам я.“

Джон Кенеди

ГЛАВА 12.

Нищо не може да ми кипне лайната по-силно от вида на неправилно използван хубав пистолет. Което означава по дефиниция всеки насочен към мене пиццов.

Ударих го с лявата си предмишница и го отклоних в момента, в който онзи стреля. Самолетът рязко отскочи наляво и аз изгубих равновесие. Вместо юмрукът ми да го удари в челюстта, цялото ми тяло се блъсна в него и притисна ръката му към стената. Пистолетът отхвъркна нагоре и се удари в тавана в мига, когато самолетът рязко наведе нос. Успях да фрасна тангото по ченето с лявата си ръка два-три пъти, преди самолетът да се изправи рязко и да се отклони към дясното си крило, с което ни захвърли през кабината. Когато самолетът накрая рязко зае хоризонтално положение, двамата с тангото изпълнихме бърз валс на пода. Аз паднах с коляното си върху гръдния му кош толкова силно, че ребрата му изпукаха. От устата му плисна кръв. Ударих го здравата два пъти по главата с десния си юмрук, а после взех пистолета от пода наблизо и стрелях от упор в черепа на копелето.

Изправих се и проверих дали вратата към кабината е заключена. Пилотът дишаше учестено и се бореше повече със себе си, отколкото със самолета. Вторият пилот седеше отпуснат на мястото си, а по рамото, врата и тила му се виждаше кръв. В ъгъла зад неговата седалка лежеше една стюардеса. Също простреляна в главата и също мъртва.

Звъняха сигнали за тревога. Според приборите в кабината губехме налягане и май един от куршумите беше преминал през обшивката. Повредена беше само една от следящите системи, но тогава не знаехме това. Точно зад седалката на пилота имаше дупка от куршум. Като реших, че ще мога да спра разхерметизирането на самолета, свалих ризата си и я натъпках в нея, точно като малкото холандче^[1]. Тя се развя като синьо знаме и като последната новост в декорирането на самолетните кабинни.

— Добре ли сте? — запитах пилота.

Той се поуспокои и овладя снижаването.

— Да. Да. Добре съм. Онзи насочи пистолета в главата ми.

Пилотът пусна щурвала, за да ми покаже.

— Ръцете на кормилото — казах. — Сещам се.

Обикновено леко кафеникавото му лице сега беше нещо средно между червено и пурпурно. Приличаше на филипинец, но лесно разбих английския му.

— Обади ли се до контролната кула? — запитах.

— Те може да ни гръмнат.

— Кажим им, че владеем положението и искаш да кацнеш веднага. Веднага.

— Може да не ми повярват.

— Да се надяваме, че ще повярват. Отзад има най-малко двама. Трябва да кацнем, преди да измислят начин да влязат тук.

Всъщност тревожех се, че онези са намерили начин да вкарат експлозиви на борда и че ще ги взривят.

— Къде сме? — запитах.

— Летим към Япония. Над Японско море.

— Тогава предупреди японците и попитай къде можем да кацнем — казах. — Приземи ни веднага. Бързо.

— Те може да не ни позволят да кацнем.

— Ще ни позволят. Ще ни приземят на военно летище.

— Може би не. Може да викнат изстребители. Да ни гръмнат. Не искат рискове.

— Спокойно. Трудната част мина.

Е, излъгах яко. Но мислите ли, че ако му кажех какво може да стори малко С4 или подобен пластичен експлозив на самолет на девет хиляди метра височина щеше да се почувства по-добре?

Наведох се, разкопчах колана на втория пилот и го измъкнах от седалката. След това седнах зад щурвала, за да си поема дъх, и проверих пистолета. Побираше пет патрона, но вече нямаше нито един.

Взех сателитния си телефон и набрах Трейс, но се свързах с гласовата ѝ поща. Вдигнах слушалката и опитах да разбера как работи разговорната система, която се свързва със стюардесите отзад. Никой не отговори, когато натиснах бутона, въпреки че вероятно не натисках необходимия бутон. Обърнах се да питам пилота, но той се беше

втренчил в приборите и с ръка натискаше слушалките отгоре на темето си. Станах и отидох да претърся тангото за още патрони.

Под ризата му беше залепена с тиксо дълга и тясна пластмасова кутийка, прилична на онези, в които пушачите предпочитат да носят по някоя и друга пура по време на път. Но в тази нямаше нищо от най-доброто хаванско производство. Вместо това имаше бомба с таймер и достатъчно семтекс да унищожи кабината.

Не точно каквото търсех.

Прерових джобовете му и открих сгънати документи, но не и патрони или оръжие. Седнах в седалката на втория пилот и разгледах документите. Пилотът ми хвърли един поглед, а после взе най-горния лист. На него имаше настройки за навигационната система на самолета. Не можеше да каже къде биха ни закарали всички цифри, след като бъдат въведени, но аз се досещах — вторият и третият лист представляваха въздушна снимка на японската ядрена електроцентрала „Кашивазаки карива“.

Тя се намира в префектура Нигата, на двеста и двадесет километра северозападно от Токио, и е най-голямата ядрена централа в света, а и сама по себе си представлява цял град. Даже самолетът да не предизвикаше ядрено замърсяване, само изключването на два агрегата щеше да предизвика огромна катастрофа в Япония. Седемте реактора осигуряват към тринадесет процента от всички ядрени мощности в страната и заедно осигуряват около една трета от електричеството всеки ден. В най-добрия случай внезапното затваряне на централата щеше да доведе до прекъсвания на храненето из цялата страна и да изпържи не една инсталация. А да не говорим за най-лошия случай.

Пилотът ме побутна и френетично посочи другия комплект слушалки. Сложих ги навреме, за да чуя как един истеричен похитител настоява да отворим вратата на кабината или всички пътници ще бъдат избити.

И за да покажат, че са сериозни, гръмнаха пътник номер едно.

Чух заглушен писък, после гъргоре, а после още писъци на фона от охкания и два изстрела.

— Решавайте! — изрева похитителят.

Пилотът ме погледна, сякаш имаше какво да се мисли по въпроса. Ръцете му се тресяха силно.

— Искат да взривят ядрена централа — казах и му посочих снимката. — Ако ги пуснем тук, всички пак ще загинат.

Колкото и да имаше логика в думите ми, пилотът не се успокои. Взе да си мърмори нещо.

Снижавахме бавно и вече летяхме на две хиляди и петстотин метра, където разхерметизирането не беше толкова голям проблем. (Не че това е добре.) Но ако тангата в салона имаха поне още един пистолет, щяха да го използват рано или късно, за да разбият ключалката на вратата. Вратите бяха предвидени да поемат известно кофти отношение и вероятно, може би, щяха да издържат на изстрел от упор. Но сложи бомба като тази в ръката ми, и нещата ще станат други.

Извадих сателитния телефон в опит да се свържа с Трейс. Но великите хора мислят еднакво — тъкмо щях да натисна бутона за бързо избиране, когато телефонът иззвъня.

— Дик, аз съм.

— Колко са там?

— Видях четирима. Отзад съм, почти в бизнес салона.

— Оръжия?

— Два пистолета. Ножове.

— Този в кабината имаше бомба. В пластмасова кутия за пури, тънка и дълга. Видя ли нещо такова?

— Имат две раници. Друго не знам.

— Къде са?

— Четирима отидоха напред. Може да са...

Телефонът изпищя и изтрака. Предположих, че някой е стоял зад нея, видял е, че говори, и се е доближил достатъчно, за да я изненада и да я удари, за да изпусне телефона.

Натиснах телефона си до ухото. Чух Трейс да ругае, а после да крещи на някого.

— Вземете мене, не момчето. Вие, двамата. Хайде. Мене. Не него. Двамата — натърти тя, с което, предполагам, искаше да ми каже колко души има при нея.

Гласът ѝ се засили малко, когато се доближи до тангата, но не беше лесно да я чувам.

— Пуснете го — каза. — Ти пушиш пури? Дай ми една. От кутията.

След това телефонът изпиука и млъкна, вероятно смачкан от тока на някой терорист.

— Колко ни остава до кацането? — запитах пилота.

— П-петнадесет.

— Надявам се искаш да кажеш минути, не часове.

Пилотът кимна. Но истината е, че спокойно можеше да каже и часове. Задействаха ли бомбата, с нас щеше да е свършено^[2].

— Можеш ли да включиш автопилота да ни държи над океана? — запитах. — Не кацай. Просто ни дръж над водата, в случай че стане нещо.

В отговор получих празен поглед.

— Имат още една бомба. Ще опитам да се отърва от нея, но искам да съм сигурен, че няма да стигнат до ядрената централа, ако не успея. Става ли?

Сега усетих, че ме разбира, защото лицето му се наля в пурпурночервено.

— Когато извикам „давай“, искам да разтърсиш самолета. Да го усучеш, завиеш, и да направиш всичко, на което си способен. Нали? Просто откачи малко.

— Добре — успя да произнесе онзи.

Станах. Настроих бомбата, която бях взел от похитителя в кабината, за тринадесет минути. Ако не се върнех преди това, всички щяхме да умрем. Но поне ядрената централа щеше да остане незасегната. Пъхнах бомбата в един джоб отзад на седалката на втория пилот и после ми дойде внезапно вдъхновение.

Или мозъчна пръдня, зависи от гледната точка. Взех слушалките и казах на пилота да включи разговорната система, за да ме чуят в самолета.

— Готов ли си? — запитах, като сложих ръка върху микрофона.

— Когато извикам, наведи самолета колкото можеш по-рязко надолу.

Пилотът кимна.

— Добър ден, дами и господа — казах с най-добрата си имитация на глас на капитан на самолет. — Имахме известни трудности на борда, малко турбулентност. Но ще се погрижим за проблема — сега!

Отключих вратата и я отворих. Пилотът натисна щурвала напред и самолетът рязко се спусна надолу през ляво крило. Спускането не се

оказа така рязко, както очаквах, но не можех да се оплача — летях право напред, с юмрук към лицето на един от терористите.

След това се случиха сто различни неща за десетина секунди. Самолетът рязко отскочи напред-назад, като се спусна, изкачи се, а може би дори се премести настрани. Пуснах удареното от мен танго и награбих едно друго до него, като заедно с китката му стиснах и един нож. Междувременно пътниците скочиха от седалките си и се сбиха с двама от другите. Един от терористите взе да стреля с пистолета си, падайки. Аз скочих, паднах, когато самолетът зави рязко наляво, и после стиснах парцалоглавеца с пистолета. Той се оттласна назад и стреля веднъж, два пъти, три пъти.

Можеше и двадесет пъти да стреля, ако иска, но това пак нямаше да му помогне. Пистолетът се оказа празен. Аз го фраснах толкова силно, че помислих, че съм си счупил дланта.

Отзад Трейс праметна един похитител, опрял нож на гърлото над рамото ѝ. Острието прорязва крива, но плитка следа отстрани на врата и по задната част на главата ѝ. Тя отскочи напред, към втория терорист — онзи с бомбата. Когато двамата паднаха, трима пътници скочиха върху тях и взеха да удрят и да ритат, та Трейс се озова сред голямо меле, докато опитваше да измъкне бомбата. Когато накрая успя да я вземе, двамата терористи бяха умъртвени от бой.

Жалко. Смъртта е прекалено хубаво нещо за тези копелета.

Момчето, което беше заложник по-рано, се оказа зле нарязано. Една стюардеса го взе на ръце и го занесе назад, където нейна колежка измъкна аптечка. Междувременно Трейс се спусна бегом към мен между седалките.

Когато самолетът изравни, имаше само един прав похитител. Стискаше пистолет и се намираше по средата на салона за първа класа, като временно държеше всички нащрек.

— Откажи се — обадох се.

Съмнявам се, че разбираше английски. Другите похитители се оказаха от Индонезия и Тайланд, но този беше арабин, с обръгнало от слънцето лице и сива брада.

Пистолетът, който взех в кабината, се намираше в колана на панталона ми отзад и нямаше патрони, но онзи не знаеше това. Пъхнах ръка до пистолета и го измъкнах с толкова театралност, колкото успях да събера, и го вдигнах нагоре, без да соча към онзи.

— Хвърли пистолета — казах.

До него в седалките си се намираха двама пътници. Единият — бизнесмен на средна възраст — имаше толкова дебел корем, че изглежда се беше заклинил между седалките. Другият обаче изглеждаше строен като футболист. Надявах се, че докато отвличам вниманието на оня копелдак, той ще го удари. Очите му скачаха натам-насам, но не предприе нищо.

Терористът бръкна под ризата си и измъкна друга бомба.

— Хвърли пистолета — казах.

Той спусна пистолета. След половинсекундно облекчение загрях, че иска да стреля в бомбата и да я взриви. Хвърлих се напред, за да го съборя, и разбрах още при скока, че съм твърде далеч, твърде закъснял и по принцип твърде сериозно изтакван.

Всъщност толкова изтакван, че не само чух гърма на пистолета, но и видях блясъка от цевта.

Но как е възможно това, след като цевта на пистолета се намираше на двадесетина сантиметра от експлозива? С4 може и да е стабилен, но пластичните експлозиви не обичат да ги подрусват, а стрелянето от упор определено може да се окачества като подрусване.

Наивни, но скъпи читателю, не пистолетът на тангото гръмна, а този в ръката на Трейс. Тя беше го намерила в мелето отзад и с точната си стрелба изпрати нашия приятел в рая по въздушна поща.

Слава на Бога за това.

— Провери дали няма още бомби — казах на Трейс. — Ако има живи терористи, искам ги. Не позволявай да ги бият, колкото и да им се иска.

Извърнах се и изтичах обратно в кабината. Моето soiree^[3] не отне и десет минути. Което означаваше, че имам почти пет минути да обезвредя бомбата, която бях си оставил като застраховка за деня на страшния съд.

Доста време. Само дето вратата не се отваряше.

— Добре, аз съм — изревах на pilota. — Марчинко е. Тук всичко свърши. Добре сме. Самолетът е наш.

Изваках няколко секунди търпеливо — пилотът има нужда от няколко секунди да се откопчае от седалката и да дойде да отключи.

Десет секунди? Двадесет? Тридесет?

Определено не и четиридесет, а вече ставаха петдесет. И никакъв признак на живот от кабината. Самолетът просто си бръмчеше напред, право към Япония.

Я виж: самолетът рязко наведе нос и се завъртя по оста си, само че два пъти по-рязко и отчаяно от преди, когато изскочих от кабината.

О, мамка му.

[1] Холандска приказка, според която едно дете открива теч от морето през дигата и запушва дупката с пръст, докато дойде помощ. — Б.пр. ↑

[2] Всъщност възможно беше бомба като тази да нанесе само „дребни“ поражения на самолет, като убие няколко души, но го остави достатъчно здрав да кацне. От подготовката им разбрах, че знаят къде е най-добре да я поставят. Но не съм толкова тъп, за да разгласявам тези места. — Б.а. ↑

[3] Представление (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13.

Има два възможни начина на действие, когато разбереш, че са те прецакали: първи, свиваш опашка между краката и се криеш под шибаното легло, където подсмърчаш и плачеш, докато светът се махне.

Втори, тръгваш с всички сили срещу онзи майкотаковач, макар и да знаеш, че нямаш шансове.

— Дайте ми хирургическото тиксо — ревах, като в същото време взех да разглобявам едната бомба на части.

Не са ме нарекли Дик Разрушителя заради въздържанието ми да ползвам експлозиви, но този път трябваше да се боря с инстинкта си. Определено тук работа щеше да свърши съвсем малко взрив.

Лепнах малко експлозив на ключалката и изкрещях всички да тичат във втория салон. Не можах да настроя таймера за по-малко от минута. С ругатни го оставих и тръгнах назад, но в този момент забелязах, че лентата се отлепя. Бомбата падна в забавен ход на пода.

Мистър Мърфи не се беше ебавал с мен колко, четиридесет-петдесет минути, и сега не можа да се въздържи и да ми го натресе в лицето. Направих половин крачка напред и изведнъж усетих, че летя към вратата на кабината, защото пилотът беше решил точно в този момент да възобнови акробатичните си упражнения.

Семтекс може и да е стабилен като за експлозив, но това не означава, че можеш да си играеш с него на футбол. Самолетът пак друсна и реших съвсем убедено, че следващото, което чуя, ще е силен гръм, последван бързо от тръбите на ангелите. Размахах ръце над пода към бомбата на няколко сантиметра от мен. Когато самолетът отново смени посоката, аз се метнах върху бомбата, стиснах я в лапи, а после скочих и я плеснах на вратата.

Мисля, че натиснах тиксото, за да е сигурно, че няма да падне, но всъщност помня само как се хвърлих в обратна посока.

Когато гръмна, аз се намирах по средата на салона. Паднах по-скоро заради ударната вълна, но вероятно просто си паднах, а после скочих и се спуснах към кабината. Във вратата имаше отвор колкото

пъпеш, но тя все още беше заключена. Наложих се да бръкна, та да я отворя, по дяволите.

Пилотът мърмореше маниашки и зяпаше приборите. Мисля си, че се молеше на Аллах да му подреди девиците в линия, защото му оставаха тридесет секунди до рая. Значи, разбра се как похитителите са качили оръжието на самолета — пилотът го беше донесъл вместо тях.

Бомбата все още се намираше където я бях оставил. Рязко измъкнах таймера и я деактивирах. В този момент пилотът насочи самолета към подобния на одеяло със зелени, кафяви и сиви кръпки японски пейзаж. Молеше се толкова силно и бързо, че имах чувството, че пее рап.

Два здрави удара отстрани по главата не успяха да го смълчат, нито пък да го накарат да пусне щурвала. Опитах да го стисна за врата и ако трябва, да му откъсна главата. Самолетът потегли рязко нагоре и къде заради мен, къде заради инерцията, но вратът му се прекърши. По приборите блиснаха кръв и повръщано.

Бързо седнах на мястото на втория пилот в опит да овладее самолета. Сигурно силно желаете да ви обясня как го хоризонтирах, мамицата му, как след това рязко завих надясно и прелетях четиристотинте или петстотинте мили до Токио и приземих големия самолет на пистата като истински професионалист.

И аз бих искал да ви го разкажа. Проблемът е, че знанията ми за управление на „Боинг 777“ се събират в точката в края на това изречение.

Трейс, една стюардеса и едно хлапе от Китай, което ми приличаше на четиринадесетгодишно влязоха в кабината, в която аз безуспешно опитвах да изравня самолета. Хлапето се оказа курсант във Военновъздушните сили на Тайван — не готов пилот, но адски познат от мене. Бързо-бързо му отстъпих мястото си и той укроти самолета също толкова бързо.

Междувременно стюардесата се зае с радиото. Един контролор се разкрещя на японски и английски да се идентифицираме. Когато се идентифицирахме, той каза, че два изстребителя щели да ни откъснат крилете след тридесет секунди.

Учтиво помолих да не правят така.

Нашият курсант успя да ни приземи безпроблемно във военновъздушната база „Мисава“ в Северна Япония. Избраха тази база, защото е огромна — цели три километра писта имахме на разположение. Хлапето използва цялото разстояние, освен последните десетина сантиметра, и тогава спря. Но пък като спря, си бяхме цели.

Похитителите бяха убили двама членове на екипажа и трима пътници и ранили сериозно още трима. Тридесетина други пътници имаха натъртвания и охлузвания. Един пък беше получил сърдечен удар, но го преживя. Освен онзи, когото убих в кабината, четирима други терористи бяха мъртви, когато се приземихме. Други двама умряха няколко часа след това.

Последният ще застане пред съда след три седмици. Аз не мога да присъствам, но се надявам да ме поканят за екзекуцията му. А още по-добре ще е да се присъединя към отряда стрелци.

След толкова много адски проблеми с полет „Роял тайландер“ 1313 останалите връзки до Италия се оказаха милостиво отегчителни. Няколко двойни напитки „Бомбай“ помогнаха за гладкото минаване на полета, в който благодарение на любезните думи от страна на шефа на Куника ни настаниха в първа класа и двамата с Трейс можехме да се протегнем повечко. В Рим пристигнах като мнозина други преди това — готов за грабежи, изнасилвания и палежи.

Док и Дани чакаха до терминала, когато двамата с Трейс излязохме от митницата.

— Чухме, че сте прекарали добре — каза Док. — Слушахте ли новините?

— Говорят ли за нас? — запита Трейс.

— Съвсем бегло.

През последните двадесет и четири часа имаше още два опита за отвличане на самолет в Азия. А хората от охраната на летище „Джон Ф. Кенеди“ в Ню Йорк бяха заловили групи заподозрени терористи в момента, когато преминавали през терминала. Някои от нашите приятели в НАТО бяха казали на Док, че е предотвратен опит за

нападение в Лондон, но информацията за арестите не се предоставяла, докато тече следствието.

— Саладин ти е изпратил нов факс с адрес на интернет страница и този път е копирал всички арабски новинарски служби — обади се Дани. — Войната идва.

— Само толкова ли е казал?

— Да, и обичайните дрънканици за величието на Господ. Ще е добре веднъж поне да не намесват Бог — отвърна той и ми подаде няколко напечатани страници. Да, същите дитирамби в ситен шрифт на пет страници.

— Гноеликия те потърси горе-долу по времето, когато започна отвличането — добави Док. — Беше пощурял. Каза, че трябва да говори с теб. Някъде в Рим е.

— Щастливец.

— Сигурно иска да ти благодари, че спаси Япония — обади се Трейс.

Очевидно е, че тя каза това със сарказъм — Гноеликия изобщо не знае къде е Япония.

Помислих да му се обадя, но след десетина секунди желанието ми се изпари. Той не можеше да ме търпи, но от предишните ни разговори ставаше ясно, че според него аз знам какво правя. Той искаше да вдигне достатъчно шум около себе си, за да си спечели още една звезда. Затова може би, като силно акцентирам на „може би“, ще ми помогне за онова, което трябва да се направи — да иде при папата и да му каже подозренията ми. Аз исках незабавно затваряне на черквата „Свети Петър“ и претърсването ѝ от всеки друг, но не и охраната на Ватикана.

Но след десет секунди осъзнах, че колкото и амбициозен да е, Гноеликия все пак е генерал и че като са му сложили звездите, са увеличили в съответната пропорция отвращението му към рисковете. Затова продължих с първоначалния план — да ида в американското посолство и да изложа случая пред посланика. Той изглеждаше разумен, не ме мразеше в червата и даже четеше книги, за бога. Ето защо реших, че трябва да е завършил поне четвърти клас, което е два пъти повече от Гноеликия.

За късмет кого срещнах в коридора на американското посолство? Гноеликия, който беше се записал за малък разговор на четири очи с

посланика. Преди да успея да го поздравя или дори да се обърна и да тръгна в обратната посока, той ме грабна за ръката и започна да бръщолеви как чрез умните си действия Гноеликите по целия свят спрели така наречения Саладин.

Признавам, че се изненадах. Не от думите му, а от чесновия му дъх. Такава силна миризма е забранена от Женевската конвенция за бойните отровни вещества.

— Заловил си Саладин? — запитах, като отстъпих назад в опит да си поема дъх.

— Заловил? Не. Но вдигнах тревога. Задействах нещата.

— Браво, генерале. Кой е той.

— Кой кой е?

— Саладин. Кой е той?

— Един, който иска да е като Бен Ладен — отвърна Гноеликия.

— Къде ще удари следващия път?

— Няма да удря. След днешните нападения с него е свършено.

— Сигурен ли си?

Тъглчето на устата на Гноеликия потрепери. В широката пустош между ушите му се прокрадна съмнение. След като се оказа вътре, то отекна от твърдите стени и стана толкова силно, че той не можеше да се престори, че не го чува.

— Ти ми кажи — заяви той. — Ти си специалистът.

— Саладин е още жив.

— Какво? Къде?

— Аз си мислех, че ти си го притиснал някъде.

— Не се прави на умник, Марчинко.

— То ми е в длъжностната характеристика.

Да, признавам, че прекалих малко. Но не можах да устоя.

— Кажи ми нещо, което не зная.

— Ами ти знаеш толкова малко — отговорих, — че не знам откъде да започна.

Гноеликия ме последва в кабинета на посланика. Ухили се самодоволно с надеждата, че така посланикът ще разбере, че аз съм просто един луд за връзване. А аз просто се втурнах в атака и изложих версията си, като признах, че нямам твърди доказателства, но случаят е от тези, при които е по-добре да провериш, за да не съжaliaваш. Най-общо казано, ситуацията имаше следния вид: Задномагаре беше

инсценирал нападението в черквата „Свети Петър“, за да вкара достатъчно експлозивни в нея, с които да я разруши. Вероятно е възнамерявал да използва и откраднатата ракета, но до момента разполагаш само със слаби косвени доказателства за връзката му с операцията в Сицилия. Но онзи със сигурност щеше да има резервен план. Дори няколко.

— Нашият шанс, господин посланик, е да идем направо при папата, да изложим положението и да поискаме да затвори катедралата. След това да докараме неутрална трета страна, която да претърси и осигури катедралата до Великден — избрания от „тях“ ден, най-светия ден в християнския календар.

— Каква неутрална страна?

— „ТЮЛЕН — Група шест“. Трябва да се използват рейнджъри. Ако зависеше от мен, никой нямаше да излезе или влезе във Ватикана, докато всяка тухла от катедралата и околните сгради не бъде прегледана на рентген, маркирана и номерирана.

Посланикът ме изгледа сякаш съм го фраснал в стомаха. За момент не можа да каже нищо, което позволи на Гноеликия да издърдори:

— По-голяма глупост от това не съм чувал. Досдиер е Саладин? Чупката.

— Кой крак да ти счупя?

Не се шегувах.

— Защо Ватикана ще наеме терорист да оглави охраната? — продължи Гноеликия. — Това е смешно. А онзи дори не е мюсюлманин.

— Мюсюлманин е, независимо дали е практикуващ. Самият той ми каза, че баща му е от Африка. Провери му досието. Ще видиш, че има предци от двете религии. Възможно е да греша — обърнах се към посланика. — Но натам ни води логиката. „Избраният от тях ден“ трябва да е Великден, защото е най-важният в християнската вяра.

— Това е просто правописна грешка — обади се Гноеликия. — Четох интернет страницата. То е нещо като грешка на езика. Марчинко, онези вече са си изгърмели патроните. Ние ги спряхме. Заковахме ги. Ти просто не можеш да го приемеш. Разбира се, че не, защото това означава, че си без работа.

Да бе. Сякаш тероризмът ще спре с арестуването на няколко десетки, стотици или дори хиляди торби за боклук.

— Ако „Свети Петър“ бъде взривен, кой ще поеме отговорността? — запитах.

Предполагах, че така ще го накарам да млъкне — от опит знам, че генералите се мотивират адски повече от страха да не ги обвинят за някоя катастрофа, отколкото от надеждата за добро попадение. Но очевидно Гноеликия вече си беше направил сметката за вината.

— „Свети Петър“ не е проблем — каза. — Проблем е Досдиер.

— Точно той е проблемът.

— Какво ще кажеш да изложим част от нещата, които ти ни каза — предложи посланикът. — Да ги изложим на Досдиер и шефа му, за да видим какво ще каже. Няма да му казваме, че според теб той стои зад всичко — бързо добави той. — Но достатъчно, за да го убедим да предприеме независимо претърсване. Можем да му кажем, че според нас в организацията са проникнали външни лица, което е вярно. Само няма да казваме, че според нас тези лица са начело. Реакцията му може да ни покаже истината. И ще накараме кардинала, на когото той е подчинен, да се отнесе сериозно към заплахата.

И аз бях мислил по този въпрос, но се страхувах, че Задномагаре ще отклони атаката твърде лесно. Дори може да започне свое собствено „разследване“, с което да унищожи нашето. Може да пренебрегне предупреждението или просто да измести графика напред. Нито знаех кой е кардиналът, на който той е подчинен, нито как ще реагира. Трябваше да изолираме Задномагаре от охраната, докато траеше претърсването на базиликата. Това можеше да стане единствено като изложим цялата ситуация, и то не на някой функционер на средно ниво, а на човека най-отгоре.

— Да идем направо при папата — това е голяма крачка, Дик — каза посланикът. — Много голяма. За подобно нещо не мога дори да помисля без позволение от Вашингтон.

— Според мен е редно не просто да мислим. Днес е четвъртък — според мен каквото има да става, ще стане в неделя.

— Моите уважения, но ти разполагаш само с догадки — продължи посланикът. — Нямаме доказателства за връзката на Саладин с опита за кражбата в Сицилия.

— Ще говорите ли с Вашингтон?

— Ще ми дадеш ли доказателства?

— Ще опитам.

Посланикът кимна.

— Добре. Ще говоря. Но накрая ще ни е нужно нещо повече от догадки.

— Има една догадка, за която по-добре се надявайте да съм прав — казах. — Че онзи ще чака до Великден.

Доказателства. И на мен ми трябваха. Веднага след срещата отидох в осигурения комуникационен център на посолството. Официално исках да информирам Службата за вътрешна сигурност за ситуацията в Азия. Неофициално исках да запалю огън под задника на Шунта, детектива, когото наехме да проследи парите на Саладин и всеки познат от общността на разузнаването. Връзка между Саладин и инцидента в Сигонела, връзка между Задномагаре и факсовете, които получавах, и други доказателства, които можеха да се завържат с хубава панделчица — ето какво голямо нещо трябва, за да вкарам Гноеликия и неговото братство в правата вяра. Проблемът е, че неоспоримите доказателства не падат просто така в скута на следователя дори и ако той си пръсва задника, за да ги осигури. Уговарях, ревах, пошегувах се, всички обещаха да положат максимални усилия и повече не можех да искам.

Изпратил бях Трейс, Док и Дани в „Свети Петър“ да разгледат и да видят няма ли нещо очевидно не на мястото си. Когато свърших в посолството, всеки от тях беше направил по два-три пълни тура. Срегнахме се в една пицария отсреща, отвъд река Тибър, за да споделим информация и малко *vinò rosso*^[1].

— Много мъже с рокли — изсумтя пренебрежително Трейс. — Бог знае какво крият между краката си.

Всички се изсмяхме, но тя не се шегуваше. Както вече знаех, нямаше начин да разбере човек какво оръжие крият монашеските одежди.

Задномагаре беше засилил мерките за сигурност в черквата. Например преместил беше скенерите за бомби и оръжие на пиацата, имаше кучета, обучени да откриват експлозиви, по-малко туристи се допускаха по едно и също време и вътре и около черквата обикаляха

към двеста цивилни мъже и жени от охраната. Никой не можеше да каже колко от тези нови охранители са подставени.

— Черквата може да се превземе с десет-петнадесет души — каза Дани. — Даже и с по-малко. Истинска каша ще е да ги изкараш оттам, защото където и да погледнеш, каквото и да пипнеш, все струва състояние. Доста трябва да се замислиш, преди да хвърлиш бомба, защото ще съсипеш някоя безценна творба на изкуството.

— Вече е сторено — казах. — Това са дреболии. Саладин не мисли мащабно. Мисли колосално. Той трябва да направи повече от Бен Ладен. Затова искаше ракетата. С каквото и да я е заменил, то не е по-малко.

— Освен ако се е отказал — обади се Док. — За да се бие друг път.

— Ако онзи е сложил бомба тук, тя ще е достатъчно голяма, за да събори сградата. Бен Ладен събори Световния търговски център, така че този трябва да направи поне толкова тука — каза Трейс. — Искам да кажа, че бомбата трябва да е очевидна, нали така? Би трябвало да можем да я намерим.

— Точно за това си мисля и аз — казах. — Намери ли я?

— Има много места, където човек може да сложи малки бомби — обади се Док. — Но да ги свържеш с кабел всичките?

— Това щяхме да го видим — потвърди Дани. — Ще трябва да се поразровим малко повече, отколкото е възможно при обикновената разходка за туристите.

— Но вече няма обиколки — каза Док. — Спрели са ги.

— Аз и без това не ги харесах.

— А вътре има толкова много хора от охраната, че се спъват един в друг — вметна Дани. — Как ще ги заобиколим?

— Няма да ги заобикаляме — усмихнах се и пресуших чашата си.

Четири часа по-късно двама членове на охраната във Ватикана се освободиха от дежурство. Качиха се в такси от черквата. Зад волана седеше типичен почти във всяко отношение римски шофьор на такси — мърмореше си нещо, караше като шибан луд и гледаше на

червените светофари като на предизвикателство пред мъжествеността си.

Нещо нетипично се оказа фактът, че той пое по възможно най-краткия път до предназначението им. И то, защото шофьорът — Йо — слушах указания от малка слушалка, скрита в тюрбана на главата ми. Док говореше от другия край и с помощта на карта и глобална позиционираща система ми обясняваше накъде да карам.

Оказа се, че карам към един клуб, където ходеха членовете на охраната. (Късмет, нали? Само дето това ми беше петият курс за вечерта и всички други си отиваха в едни много скучни жилищни блокове.) А клубът изглеждаше като римски еквивалент на полицейски бар в Щатите. През деня го посещаваха туристи, на които сервираха слаби напитки в замразени чаши. Към девет или десет туристите се прибираха в хотелите си и започваше да приижда тълпата със сините ризи. Имаше доста полицаи — от военни до *carabinieri* и ченгета под наем.

В големи количества нямаше единствено жени и когато една златокоса красавица с плитка миниполичка влезе, привлече очите на почти всички. Е, Трейс въздейства така почти навсякъде.

Двамата с Док наблюдавахме от далечния край на бара. Чакахме десетина минути влизането на Трейс. До нас седяха двама от охраната, а на джобовите на панталоните им се виждаха едни от най-слабичките щипки, на които висяха карти на охранители от Ватикана. Италианците обичат да казват, че тъй като всеки в тяхната страна започва да пие още от утробата, не се напиват. Това е мит, както може да потвърди всеки, който е присъствал на италианска сватба, но кои сме ние, та да изтъкваме този факт? А онези двамата нямаше да се усетят дори ако над главите им префучи влак.

Док действаше малко по-изтънчено от един влак. Стана леко нестабилно, като си мърмореше на италиански, че трябва да иде до кенефа, и се извини, като се блъсна в ухилените ни приятели. На влизане в тоалетната картите им се намираха в джоба му.

Трейс седна на една маса с размерите на пепелник. Поличката ѝ се качваше по малко нагоре всеки път, когато си поемеше дъх. Двама сервитьори дотичаха бързо при нея. Тя си поръча специалитета на заведението — оранжево-червено нещо с пяна, което се казваше

„Rutto“, или „оригване“ на италиански. В заведението настъпи тишина, когато сервитьорите се занадпреварваха обратно към бара.

Аз станах и отидох до една маса в другия край на бара и се усмихнах на двете жени там — и двете носеха карти на охраната от Ватикана на верижки около вратовете си.

— Ciao^[2] — поздравих.

Едната ме изглежда с надута усмивка и навря нос в чашата си с вино. Другата каза, че лицето ми ѝ е познато, но е сигурна, че не съм тукашен.

— E vero — отговорих. — Истина е. Американец съм. Тук съм за обмен с италианската полиция и тази вечер ми е последната. След няколко часа трябва да хващам самолета.

— Американец? Много добре говориш италиански — каза тя и отметна една къдрица от лицето си.

— О! — възкликна след миг, като разбра кой съм.

— Шшш!

Потупах я по ръката и казах, че не искам сцени.

Няколко минути по-късно Джина и приятелката ѝ Мария ми разказваха, че след приключенията ми охраната е засилена значително. Но между някои от ветераните и новодошлите имало големи търкания, постоянно се сменяли задачите и властвал хаосът, типичен при всяка реорганизация. Аз ги разпитвах внимателно и опитвах да изкарам колкото може повече подробности, без да се досетят за подозренията ми. Знаех, че сега не мога да се доверявам на никой от хората на Задномагаре.

Исках да сваля картите, а не гащичките им. Разбира се, можеше да се каже, че второто неизбежно щеше да доведе до първото. Но мистър Мърфи, който наблюдаваше срещата с голям интерес, реши да се намеси, преди да представя своите аргументи.

Всъщност реши да се изкашля.

Док тъкмо се върна на бара, когато мъжът на плота до него се преви и се разкашля. Първо си помислих, че това е Док, който отклонява вниманието, затова изчаках секунда-две, преди да се обърна и да видя какво става. Но по това време онзи вече беше се зачервил и очевидно се задушаваше.

Док скочи на крака, обгърна с ръце онзи и стисна с юмруци диафрагмата му. Човекът изкиха и изстреля нещо от устата си. В

същия момент един от другия край на бара стана, прекоси стаята и се блъсна в Док, като измъкна портфейла от задния му джоб.

Или опита. Направи само една крачка, преди Док да го стисне отзад за яката. Джебчията се оказа слаб и Док го метна на пода като парче тесто за пица.

Онзи с кашлицата се спусна към Док, вдигнал юмрук да го фрасне в тила. Но пропусна целта си, защото аз пристигнах навреме, за да го отклоня от курса му, като протегнах крак и придадох известно ускорение към задника му. Той влетя в една от големите витрини на заведението и се плъосна на улицата със страшен шум от пръснатото на парчета стъкло.

Ако трябваше да повтора сцената, щях да коригирам прицела си и да го запратя в някоя от близките маси или барплота. Не заради щетата, а защото неволно му помогнах да избяга, копелето мръсно. Онзи се изправи на крака и изтича до малък мотоциклет наблизо. Джебчията се измъкна от ръцете на Док и излетя през вратата след онзи с мотора.

Това трябва да бяха най-тъпите крадци на света, за да опитват да крадат в полицейски бар.

Човек би си помислил точно това. Определено в Щатите такова нещо си е самоубийство, както и във всяка друга цивилизована държава. Но Италия си е самостоятелен свят и вместо да скочат и да ни помогнат, ченгетата на бара се заеха да спорят кой има право да извърши ареста.

Междувременно собственика го занимаваха по-важни неща от правосъдието. Разскача се пред Док с протегнат длан и с настояване да му се плати счупеният прозорец. За съжаление онзи не разбираше английски и беше толкова разгневен, че Док не разбираше италианския му. Затова се намесих аз за жестомимичен превод — изхвърлих го през другия прозорец.

Двамата с Док излязохме веднага. Трейс ни последва след няколко секунди, като в хаоса успя да открадне още две карти.

Едно време в „Червената клетка“ научих, че по принцип не е необходимо човек да подправя картите с фотоснимки. Деветдесет процента от охранителите дори не си правят труда да сверяват

снимката с размер на пощенска марка. А сложиш ли си пръста върху нея, решавааш проблема с останалите десет процента.

Нахвърлихме план за проникване и оглед в базиликата, като внесохме някои корекции въз основа на казаното от двете дами и онова, което Док беше успял да чуе от двамата мъже на бара. Най-трудното се оказа да се приведем в необходимия вид и да си намерим сака с необходимия десен. Бог ми е свидетел, че не е редно да обличаш охраната в небесносиньо, ако лазурното отива повече на завесите.

Въпреки опитите да измъкна информация по-рано през деня, не се получи нищо. Но Шунта представи доста интересно наблюдение, след като анализира системата за комуникация между някои терористични групи, които според нас имаха връзка със Саладин, включително афганистанския ни приятел Али Козия ебач и откачалките от Тайланд. Те изпращаха шифровани^[3] съобщения по фалшиви адреси за електронна поща, които според хората от разузнаването имали общо с финансирането на разни сделки. Докато професионалистите от разузнаването опитваха да разберат смисъла на шифъра, Шунта разгледал самите адреси. Някои били създадени чрез публични услуги, за които не се изискват особено много лични данни, а другите се намирали във фирми и организации, нападнати от хакери. Според Шунта в повечето случаи това не било истинско „хакване“, защото адресите се оказали просто откраднати и използвани, преди да се усетят системните администратори, което обикновено отнемало около седмица. Повечето фирмени системи за електронна поща използвали елементарни процедури за сигурност, но дори и онези със сложните преградни стени можело да се преодолеят незабелязано и без изискана работа с компютъра. (Очевиден пример, с който не издавам нищо за мястото на семейните бижута: повечето преносими компютри на служителите на фирмите имат протокол за сигурност, който използва специален ключ или код за шифроване, за да комуникира с мрежата на целия офис. Това не позволява на другите да дойдат и да влязат в мрежата с „чужд“ компютър. Но тъй като на борда на откраднатия компютър кода вече го има, той се включва веднага.)

Някой от Агенция Безименна, разбира се, беше успял да намери физическото място на някои от системите. Той смятал, че дори и да успееш да влезеш в някой компютър отнякъде, сигурно ще искаш да разбереш малко и за организацията, която го е използвала преди тебе.

Освен това възможно е да са замесени служители, или някой друг. Аналитикът от Агенция Безименна открил компютри почти навсякъде в Европа и Азия, Мароко и Египет. Не забелязал нищо характерно и след като засякъл местонахождението на петдесет системи, се отказал. Но като разгледал списъка, Шунта загрял, че двадесет от тях са свързани по някакъв начин с католическата църква. Той смяташе също, че и други се възползват от пропуски в програмите за защита.

Когато навлезе в техническата област, го върнах към целта.

— Системите на католическата църква особено уязвими ли са?

— О, не, готин. Тази система е такава, че ако си външен, тя не ти се показва. Значи набирам ги, нали така? И не мога да разбера дали използват уязвим хардуер и програми.

— Не можеш ли да предположиш?

— Технически отговор ли искаш или кратък?

— Кратък.

Долових разочарованието в гласа му.

— Можеш да предположиш. Но, такова, ако знаеш предварително, няма да се притесняваш за това, че някой отвътре може да дебне и да те прихване. Виж, някой такъв може да те проследи обратно, когато се включиш отново, за да прочетеш електронната поща. Е, и това можеш да избегнеш, нали така? Ама е досадно, защото трябва да порботиш малко. А повечето хора ги мързи, нали загряваш, мързеливи са. Защо да бачкат повече, като може да си играят игри, нали?

Шунта продължи да дава квалификации и да представя аргументи за липсата на връзка със Задномагаре. Но след това представи много добър аргумент в полза на тази връзка — компютърната система на Ватикана била ремонтирана няколко месеца след като шефът на охраната поел длъжността.

Очевидно нищо от това не свързваше Задномагаре с терористичните мрежи, но пък се оказа една по-обещаваща връзка. Казах на Шунта да провери в биографията на Задномагаре за кои фирми е работил, преди да дойде във Ватикана, и дали и с тях не е злоупотребявано.

— Действам, готин. А, такова, да проверявам ли системите за, такова, други уличаващи неща, а?

— А папата католик ли е?

— А? — възкликна Шунта и отговори след кратък размисъл: — Това да не е, такава, въпрос уловка?

Една бележка за езичниците: Разпети петък е денят, в който римляните завели Исус на хълма и го окачили като перде на кръста. Това е грамаден ден в „Свети Петър“, а и в повечето католически черкви, където се прави помен с редица тържествени служби. Ватикана спря повечето от тези служби от съображения за сигурност. Но въпреки това в черквата имаше доста голяма тълпа, която се молеше и честваше по време на подготовката за Великден.

В средата на базиликата се намираха големи платформи с редици столове върху тях. Приличаха повече на скамейки в стадион, а не на черковни пейки и на тях щяха да седат големците (предимно високопоставени свещеници) по време на специалната среднощна великденска служба. Охраната представляваше кръг от хора около тези седалки, застанали през метър — метър и половина един от друг със скръстени ръце, стиснати устни и видимо отегчени. Друг кръг охранители, на три-четири метра един от друг, стояха по страните на катедралата, като не пречеха на човек да вижда страничните олтари, но пък и не бяха съвсем незабележими. Отдавна не бях виждал по-добро психологическо представление, но за съжаление то си оставаше само това — представление. Сигурността вече беше нарушена от трима охранители, които се смесиха с тълпата, оглеждаха лъстиво туристите и навираха намръщените си физиономии във всяко ъгълче.

Тези тримата се казваха Трейс, Док и Дани.

Къде се намирах аз, питате?

Ами питайте дружелюбния свещеник, който имаше документи от папската телефонна служба, упълномощаващи го да обикаля, или по-скоро да инспектира по-скритите ъгълчета на катедралата и да се постарее да изключва автоматично всички клетъчни телефони. Както повечето от своите братя, този отец беше открил призванието си, след като порботил в света, и след това донесъл уменията си в сферата на телекомуникациите в услуга на Господ. Английски говореше с американски акцент, където прекарал младостта си, а италиански подбираше според обстоятелствата. Добрият отец можеше да обясни

всичко това с твърд поглед и тихо спокойствие, което човек придобива само от вярата и заредения си пистолет.

Расото го жулеше малко, но това е личен проблем.

Най-очевидното място за бомбата щеше да е под пейките на трибуната. По страните и задната ѝ страна висяха кадифени завески, така че ако пъхнеш нещо отдолу, то щеше да си остане незабелязано до момента за вдигане на завесата. Но там хората от охраната проверяваха достатъчно често, за да може да се присъединят Дани и Док. Не само с очите си, но и с чифт „надушвачи“, които можеха да открият молекулите в експлозивите, двамата не откриха нищо. Нищо не показаха и проверките в по-малко очевидните скривалища, като изповедалните и задните стаички. Моя задача беше да търся в още по-малко очевидните места.

В ръка държах нещо като преносим радиоприемник в комплект с две слушалки. Никак не го биваше да открива сигнали от клетъчни телефони, но подходеше идеално за проверка на вътрешни кухни, в които може да е скрита бомба. Хората във фирма „Технологии за силите на реда“ казват, че този апарат е просто усъвършенстван модел на уредите, с които дърводелците откриват гредите зад стените в старите къщи, та да могат да нанесат максимум щети, когато ви окачват картината. Освен достатъчната си чувствителност да разпознае плътната мраморна колона от тази с кухина, пълна с пластичен експлозив, апаратът можеше дори да определи типа на експлозива. За тази цел трябваше да използвам сложния „надушвач“, който криех под расото си и който можеше и да не свърши работа, ако се окажеше, че бомбата е запечатана срещу откриване. Но всичко по реда си.

Претърсих централната зона на черквата, като се разходих по дългия коридор между масивните колони. Двойка големи бомби тук щяха да убият повечето хора и с голяма вероятност щяха да съборят сградата. Каменните пиедестали позволяваха разполагане на доста голяма бомба в правоъгълник. Замяната на големи парчета облицовка — по-големи са от човешки бой — не е лесна работа, но можеше да е направена при ремонта след повредите от куршумите на автоматите.

Колоните се оказаха плътни. Няколко часа проверки не показаха нищо и в стените, олтарите или където и да е.

Очевидно пропусках нещо. Реших да се върна в началото и изключих апарата, за да опитам да разгледам вътрешността на

черквата така, както би го сторил Саладин. Как би я взривил той?

Ако Задномагаре е Саладин, той щеше да я разглежда от височина метър и осемдесет. Ето защо приклекнах, наклоних леко глава и се извърнах надясно. В този момент се оказа, че гледам право в очите на Задномагаре.

Съмнявам се, че повечето хора биха ме разпознали преоблечен като свещеник. Всеки, който ме познава добре, би казал, че одеждите ще се разпаднат в мига, в който се докоснат до плътта ми. За съжаление Задномагаре не ме познаваше така добре. Намръщи се и пристъпи напред, а двамата бодигардове с ръст като горили след него се препъваха в дългите си маймунски ръце.

— Точно човекът, когото търся — казах и се изправих в цял ръст.

— Защо си се облякъл като свещеник?

— Осени ме духът Божи. Ти какво донесе тук след нападението преди три седмици?

— Както виждаш, засилихме охраната. Макар че очевидно не се справихме така добре, както можеше — отговори той и се извъртя с вид на загрижен шеф на охраната. — Според теб колко хора са проникнали в редиците ни? Дължа ти благодарност.

Задномагаре посочи един от шефовете си. Преди да започне да говори срещу него, аз го хванах за рамото и го завъртях към себе си.

— Ти папата ли искаш да убиеш? Или просто да разрушиш сградата и да избиеш няколко хиляди свещеници и монахини?

Нещо трепна в лицето му. Но след това изчезна.

— Отведете господин Дик Разрушителя и хората му извън катедралата и извън Ватикана — каза. — Старайте се да не стоите прекалено близо до тях. Много е вероятно Господ да го порази с мълния, ако го забележи на святата земя.

— Ти трябваше да събереш доказателства, а не да създаваш сериозен дипломатически инцидент с католическата църква! — кресна Гноеликия половин час по-късно в посолството.

Американските посланици в Италия и Ватикана стояха неловко на няколко крачки от нас. Посланикът във Ватикана, нисък човек на около осемдесет години, изглеждаше толкова блед, че имах чувството сякаш всеки миг ще се разтвори във въздуха.

— Ти отиде твърде далеч, Марчинко — продължи Гноеликия. — Твърде далеч.

— Не, не отидох достатъчно далеч.

Гноеликия се разяри толкова, че косата му затрепери от гняв. За разлика от Дани, Док и мен, Трейс беше задържана от членовете на швейцарската охрана. Макар и не под командването на Задномагаре, капитанът на швейцарската охрана се съобрази с указанията да я изрита от град Ватикана и добави своя собствена заповед тя да му каже кой е командирът ѝ. Заради отговора ѝ Гноеликия получаваше телефонни обаждания от всеки служител в Светия престол и всеки му обещава, че „неговите“ висшестоящи ще научат за светотатството, извършено от „заместниците“ му. Очевидно един-двама бяха успели да намерят някого в Пентагона — вероятно някой чистач — и вече няколко съобщения по електронната поща изискваха Гноеликия да обясни случая.

— Мисля, че трябва да поема нещата — каза Уайт, посланикът в Италия. — Може би двамата с Дик трябва да обсъдим въпроса насаме.

Другият посланик не изчака да го подсецат втори път, а направо избяга от стаята и се спусна по коридора. Очите на Гноеликия се стрелнаха след него, докато пресмяташе наум. От една страна, искаше да ме удуши, но от друга, ако кипне лайната на посланика, нямаше да може да го накара да го измъкне от калта. Накрая стисна зъби и взе да ги търка ожесточено, докато се отдалечи.

— Няма да повярваш на какви телефонни обаждания трябваше да отговарям — каза Уайт, когато останалите излязоха. Отиде до шкафчето до една от стените и отвори барчето. — Мисля, че няма католик в тази страна, който да не се е оплакал — усмихна се той и добави: — Но ти си свикнал с това, нали?

— Случва се.

— Аз не съм свикнал. Обикновено работата ми не протича под такова високо налягане. Но фактът, че съм отгледал три дъщери, означава все нещо.

Посланикът дръпна един от кожените столове и седна на него.

— Досдиер със сигурност ли е Саладин?

— Бих искал да кажа да, но не мога — отвърнах и го запознах с теорията на Шунта.

— Не е много, а?

— Не, сър. Но на ваше място не бих ходил на службата довечера.

— Подкрепям те, Дик. Вече съм те подкрепил. Но не можем да направим много. От Ватикана казват, че са взели предпазни мерки и, разбира се, Досдиер е разгневен. Ти нарече ли го Саладин?

— Не, не съм. Но е очевидно, че го подозирам.

— Той иска да те уволнят.

— Добре че не работя за него.

— Добре е изобщо — усмихна се посланикът. — Е, поне обявиха повишена сигурност. Ще претърсят черквата сантиметър по сантиметър.

— Вече го сториха. Няколко пъти.

— Трябва да кажа, че се надявам да грешиш.

— Няма да се притесня, ако греша. Надявам се да греша.

Когато излязох от посолството, ставаше осем часът. Трябваше да се срещна с останалите от екипа при фонтана Треви в туристическия район, над който се извисяваше статуята на веселящи се римски богове. Трейс и Дани стояха в един магазин за сувенири и се чудеха дали да купят две кани за кафе с Колизеума, или да се спрат на онези с Форума. Док разговаряше за фотоапарати с двама английски туристи до тях. Аз ги подминах и продължих две преки надолу до едно малко кафене. След малко бандата дойде един по един, след като бяха проверили дали не ги следят.

— Е, непослушен си, нали? — запита Трейс и дръпна един стол.
— Гноеликия напляска ли те?

— Отлъчиха ме.

— Моят „надушвач“ засече нещо под кубето — каза Док. — Кратък сигнал. Опитвах да настроя чувствителността, когато дойде един от охраната. Аз скрих картата и се направих на турист. Но после обявиха тревога, очистиха мястото и ме изхвърлиха заедно с Дани.

Аз извадих една туристическа карта на базиликата и накарах Док да покаже къде е доловил сигнал. Оказа се, че това е по средата между 46 и 42 — кубето на папския олтар (46) и Тронът на свети Петър (42), който прилича на ракета „Скъд“ в дъното на черквата.

— Аз не долових сигнали там — каза Трейс. — Сигурен ли си?

— Не. Сигналът не беше силен. Даже може да е отражение от нечийи дрехи.

Док може да не е истински технофоб, но е почти такъв и ако някой би имал проблем с оборудването, това е точно той. А мимолетният сигнал дори и в идеални условия съвсем не означава димящ пистолет.

Вероятно не е сега моментът да говоря в детайли за преносимите (или стационарните, ако щете) детонатори. Истината е, че дори най-добрите апарати, а тези на „Технологии за силите на реда“ са сред тях, заедно с устройствата на „Глобални решения за сигурността“ и няколко други специализирани и доста авангардни фирми могат да дадат грешни положителни данни. По принцип най-добре е да се използват в относително малки закрити пространства или съвсем отблизо, например за проверка на кола или куфар. А ние стигаме почти до края на възможностите на уредите и даже ги надхвърляхме.

И все пак...

— Олтарът под кубето е отцепен — каза Дани. — Ти колко близо до него стоеше?

— До кадифеното въже.

— Четирите колони, дето държат навеса над олтара, са идеалното място за бомба — обади се Трейс.

— С достатъчно експлозив ще очистиш папата и ще взривиш купола — добави Док. — С достатъчно силна експлозия можеш да събориш всичко.

— Мисля, че трябва да кажем за това на посланика — каза Дани. — Да поискаме проверка.

— Не. Задномагаре ще направи проверката сам — отговори Трейс. — И ще каже, че всичко е наред.

— Можем да излезем по италианската телевизия и да поискаме проверка — предложи Дани. — Да ги натиснем чрез медиите.

— Добра идея, ако не грешим — казах. — Но с това ще изстреляме единствения си куршум. Трябва сами да намерим бомбата.

— Как ще влезем? — запита Дани. — Имат снимките ни, освен на Трейс. Наблюдават улиците, площада, всяка алея, хората от охраната имат снимките ни, има и видеокамери, които гледат дори в канализацията.

— Ще намерим по-лесен начин да се отбием — обясних. — Не е проблем.

Оказа се малко по-сложно, отколкото си мислех. Гноеликия беше разпратил информация, според която аз съм напълно луд и не трябва да ми се има доверие. Това засилваше трудностите при набирането на необходимите ми средства и караше хората, които искаха да ми помогнат, да преодоляват малко повече проблеми. Когато уредих всичко необходимо, настъпваше вечерта в събота — само няколко часа оставаха до мига, в който щяха да заприихдат големците за среднощната служба. Аз обичам да работя нощем, но не и с такива кратки срокове.

Сред многото въпроси, на които няхаме отговор, в този момент беше и как Задномагаре възнамерява да се измъкне от град Ватикана преди или след нападението. Оригиналният Саладин не беше самоубиец, а и Задномагаре не ми се стори такъв. Не можехме да преценим как ще се измъкне, но ако плановите му включваха някой от боингите 737 на Светия престол, то Задномагаре нямаше късмет. Няколко съществено важни неща от двата самолета изчезнаха в съботния следобед. Удивително е колко много достъп ти осигурява един работен комбинезон и малко петна смазка по лицето.

Има два типа скокове от голяма височина, всеки със своите особени удоволствия. Оперативните скокове от голяма височина и с ранно отваряне на парашута са подобни на скоковете с парапланер. Скачаш от самолета, отваряш парашута и се превръщаш в безмоторен самолет. В зависимост от условията може да прелетиш четиридесет мили до целта. Не бих казал, че полетът ще мине приятно и спокойно, защото, от една страна, ако мисията изисква такъв скок, то има голяма вероятност хората долу да имат оръжие, но пък скоростта е стабилна и напълно предсказуема за този тип ситуации, ако, разбира се, парашутът се отвори когато трябва.

Алтернативата е скок от голяма височина с късно отваряне на парашута. Началото и краят на този скок са както при предишния — скачаш от самолета и се приземяваш. Но между тези две неща не се правиш на безмоторен самолет. А си като камък.

Или два камъка в нашия случай: Трейс изскочи заедно с мен от задната част на специално оборудван МС-130 и предоставен с

помощта на Франки без абсолютно никакво позволение от Гноеликия, Кохът, Срахсивгащите или всяко друго име, което може или не може да се появи в документацията. Земното притегляне ни дърпаше с около 180 мили в час^[4]. Целехме се в една искрица светлинка, по-малка от точката в края на това изречение. Тази светлинка беше Рим, а „Свети Петър“ пък имаше размерите на една от молекулите в тази точка.

Да, знам, че изглежда забавно, и е така. Но не вярвайте, ако ви кажат, че нощните скокове в населени места са лесно нещо. Не са. От друга страна, ако отворехме парашутите си на около двеста метра над земята, нямаше да дадем възможност на двете противозенитни батареи, разположени от италианците, да ни забележат.

Долових сигнала в слушалката и отворих парашута. В периода от време между изтеглянето на въжето и мачкащото топките рязко дърпане, от което разбрах, че парашутът се е отворил, се успокоих от факта, че съм точно на линия с острата кула на кубето. Ако парашутът не се отвореше, щях да свърша като хуй на клечка.

Но парашутът се отвори с рязко дърпане. Невинаги е добре да имаш големи топки, но все пак е по-добре от алтернативата.

Отклоних мислите си от болката, като проверих дали се е отворил парашутът на Трейс, а после се захванах сериозно с кацането. „Свети Петър“ ставаше все по-голяма на тридесетина метра пред мен. Наведох малко парашута, за да се прицеля по-добре, и се спуснах почти върху целта. Разтворих ръце и обгърнах фуниеподобната мачта на самия връх на кубето — точно в десетката.

Трейс пристигна на няколко метра по-надолу и се хвана за горната корона на кубето. Спуснахме се един срещу друг върху големите колони, които образуват основата на короната. През тези секунди бяхме най-уязвими — трябваше бързо да съберем парашутите, без да ги загубим или да паднем от катедралата. Виждахме се от почти всяка от съседните сгради и в наша полза работеше единствено върховната дързост на действията ни.

Заради което, честно казано, мислех, че ще се покаже и мистър Мърфи. Но той не го направи. Аз лесно събрах парашута и го натъпках между пръстите на парапета, а после завързах едно въже към същия парапет, а другия му край — за другия парапет на десетина метра в основата на колоните.

Ако не сте виждали катедралата и купола ѝ, представете си голяма плажна топка с руло тоалетна хартия отгоре. Плажната топка е поставена в кутия за шапки, която е разположена върху гигантски шкаф за обувки. Ние се намирахме в основата на рулото тоалетна хартия. Около нея като пръстен се извива тясна пътека с колони и прозорци от външната страна. Отвътре по тясна кухня едно стълбище с повече от триста стъпала води към основата на кубето.

Когато се оправихме, огледахме покрива на катедралата под нас. На предната част на сградата имаше снайперисти, откъдето прицелваха мощните си пушки към пиацата. Но иначе не се виждаше никаква охрана. Всички наблюдаваха вратите и близките улици.

В катедралата имаше поставен заглушител, който не допускаше използване на радиопредаватели или клетъчни телефони за задействане на бомби. Заради тази система обикновените радиопредаватели ставаха безполезни и затова двамата с Трейс бяхме взели линеен лазерен предавател, за да си говорим с Док и Дани, които чакаха в резерв в самолета, в случай че сбъркаме и кацнем в Колизеума. Доста трудно щяхме да уцелим самолета с лазерния лъч и затова поставихме един приемник на покрива на една сграда на север. Оттам сигналят се предаваше по обикновени микровълни към самолета. Предавателят, който наподобяваше футуристична рязана лъчева пушка, трябваше да се разположи някъде около приемника и после с помощта на няколко индикационни бутона да се насочи към приемащото съоръжение. Системата се използваше трудно и едва след няколко опита успях да получа сигнал за връзка и да кажа на Док добрата вест. Той излая „добре“ и прекрати връзката. Ако нещо се объркаше, двамата с Дани можеха да дойдат едва след час, за да се направят на кавалерия.

Ако бяхме туристи, щяхме просто да отворим вратата и да влезем. Но по време на размотаването си из черквата в петък Трейс беше открила нови предупредителни системи и видеоохрана по всички врати, включително тези на купола и вътре в него. Освен че бяха оправили прозореца, през който пропаднах, бяха поставили и аларми на по-малките сводести прозорци, които се отваряха навътре към кубето. Навярно по това време сигналят за тревога щеше да мине за неизправност, но не можехме да рискуваме.

Имаше няколко прозореца без аларма — онези в основата на кубето. Логично, тъй като вратите към кубето бяха заключени и свързани към алармата, та дори и да влезеш през прозореца, нямаше къде да идеш.

Освен ако не се спуснеш до балкона в основата на кубето сто метра по-долу.

С помощта на уреда за рязане на стъкло — от онези с диамантен резец, а не юмрука — свалих стъклото и отрязих достатъчно от дограмата, за да мога да се вмъкна. Под мен няколко свещеници, братя и монахини подготвяха вътрешността на черквата за среднощната литургия. Трябваше да приключат и напуснат сградата точно в 10 часа. В този момент черквата щеше да премине последен преглед от охраната и да отвори врати за службата в 11 часа.

Часовникът ми показва 9:08.

— Още ли искаш да си първи, Спайдърмен? — запита Трейс, докато приготвяше въжетата.

Кубето е към сто метра високо, а ние разполагахме със 120 метра въже, дебело 11 милиметра^[5], което е достатъчно да се претрепя.

— Гледай само да не се оплетат — казах.

— Мене ме притеснява онази релса.

Говореше за дългото плоско парче стомана, захванато в стената от външната страна на прозореца.

— Ще издържи, докато кубето е на мястото си — отговорих.

— Това имам предвид.

Ако не издържеше, щях да плъсна точно върху бронзовото кубе на олтара и да се превърна на храмова украса. Сигурен съм, че това щеше да изпълни пророчествата на някои от монахините, които ми преподаваха в унгарското католическо училище „Свети Ладислаус“.

Направих се на паяк, който се прокрадва към нищо неподозираща страхлива жена, като стъпих през прозореца и увиснах сред изографисаното небе над олтара. Имах седалка за спускане и всичко се оказа много по-лесно, отколкото звучи.

Първите три метра. След това тръгнах малко по-бързо, отколкото мислех, че трябва. Не е голям проблем, само дето рязката смяна на скоростта ме разлюля.

Нямам проблем да се люлея, защото така или иначе трябваше да стъпя отстрани на кубето. Не ми хареса въртенето. А започнах да се

въртя толкова силно, че направо можех да съм някаква шибана балерина. В същото време се носех из кубето като пощуряло махало на часовник. Накрая се фраснах лице в лице с един от пророците на тавана.

Той май нямаше против, или поне не възропта. Само че спря въртенето ми, но не и люлеенето, защото ме върна обратно в пространството. Сега вече приличах на скапано йо-йо, което обаче се носеше само в една посока — надолу. Прозорците се приближаваха все повече и в един момент имах чувството, че левият ми крак ще премине през онзи, който счупих преди няколко седмици. Само че не улучих и при следващото залюляване успях да стъпя на парапета. Не го направих красиво, но поне успях да стигна цял и без да задействам алармата.

Трейс, разбира се, се спусна идеално след минутка. Понякога толкова я бива, че ми се иска да я фрасна.

Скрихме се в коридора, свалихме парашутните костюми и облякохме по-подходящи одежди — за мен одежди на монах, а за Трейс — на монахиня. Бях си избръснал брадата за тази мисия — какви жертви само трябва да прави човек за тази работа. Почти тридесет години не бях виждал лицето си и то изглеждаше грозно точно като на онази работа на разгонена крава. Освен това бях се подстригал като монах, с тонзура. (Това е плешивата област, която позволява на Господ да прицели гръмотевицата си по-точно, ако объркаш нещо.) Но имаше едно успокоение в това — след всичко досега нямаше да се налага да го удриям на пост и молитва, та да ме пуснат през райските врати. Свети Петър няма да ме познае.

Извадих ръчно преносимия детектор на експлозиви и го включих — около минута му трябваше да загрее и да е готов за работа. Сигналът минаваше до слушалка в ухото ми и за да я скрия, покрих главата си с качулката.

Хората на Задномагаре бяха направили непробиваем кордон около катедралата, което означаваше, че преминеш ли, значи си свободен. Но за да не скучаят онези на кордона, уредих малко разнообразяване. Докато двамата с Трейс слизахме надолу по стълбището от кубето, едно такси се спусна с висока скорост по улица „Виа дела Концилиационе“ към площад „Сан Пиетро“ пред базиликата. Шофьорът, определено откачен колкото всеки чист

италианец (което значи много), всъщност беше Шон Мейко, слязъл от самолета няколко часа преди това на летище „Леонардо да Винчи“. Спрял едно такси и се разбрал с шофьора, който се съгласил да му покаже града „само“ за две хиляди евро и толкова vino, колкото може да изпие. Оказа се, че успял да изпие само чаша и половина, след като Шон му пуснал малко ГХБ в първото кианти. (ГХБ е гама хидробутиратна киселина, по-добре известна като „лекарство за чукане при първа среща“. Не се одобрява от Комисията за контрол на лекарствата.)

Шон оставил шофьора на бара, където се отбили, и продължил разходката в режим „направи сам“. Точно в 9:15 се спуснал по широката улица пред базиликата, преминал през две бариери и се втурнал през площада. След това завил надясно, заобиколил обелиска в центъра на площада и успял да се качи на едно от дългите ниски стълбища, преди колелата и разкъсаните от защитни шипове гуми да откажат напълно.

По пътя Шон си бил взел пътник — уж за автентичност, но предполагам, че е искал да изкара и малко пари. Пътникът излязъл спокойно и си тръгнал, без да обръща внимание на четиридесетте или петдесетте въоръжени охранители, които се спуснали към тях. Шон твърди, че в този момент запял „О соле мио“ на волана. Отнасям се с леко съмнение към тези негови думи, но вярвам, че можеш да прекараш доста евтино в ареста за пияници във Ватикана.

Докато над сто служители на закона извършваха ареста, двамата с Трейс стигнахме до коридорчето зад олтара на свети Лъв Велики на основния етаж на черквата.

— Изглеждате много добре в бяло, сестро — казах.

— Вървете на майната си, братко — отвърна тя, като хвана букет цветя от една кутия до входа и влезе в черквата.

Оставих ѝ няколко секунди преднина и я последвах с наведена глава и скръстени ръце към центъра на храма. Ако съм изглеждал като човек, който се моли, не е било преструвка — вече мислех, че не намеря ли бомбата, ще стана на парченца.

Районът около олтара на папата и огромният бронзов купол над него бяха отцепени с дебели кадифени въжета, но нямаше охрана, която да те спре да минеш. Всъщност единствените хора в тази част на черквата бяха двама братя в черни одежди, които нагласяваха

микрофони върху един пищен олтар за коленичене в централната алея. Пробвах микрофоните с части от молитви на латински.

Аз отидох в задната част на папския олтар, коленичих, а после откачих кадифеното въже, за да премина. Олтарът се намираше на платформа, която представляваше отлично скривалище за бомба — поставена добре, тя можеше да събори с лекота покрива отгоре. Коленичих като за молитва, а после извадих сондата на „надушвача“ и плавно го прокарах по стъпалото.

Не получих сигнал.

Тръгнах по платформата от дясно наляво, като се преструвах, че ми е възложена задачата да изгладя килима, та Негово Светейшество да не се препъне. Ако имаше молекули експлозив, сензорът не ги откри. Придвижих се по-нататък и проверих олтара, като заподреждах свещите, сякаш съм открил нещо нередно. Слушалката продължи да мълчи.

Тръгнах да обикалям платформата между олтара и гробницата на свети Петър. В този момент един от свещениците запита какво правя.

Толкова се концентрирах върху работата с „надушвача“, че не забелязвах кой е около мен. Свещеникът стоеше до парапета около гробницата. Наведох глава в посока към него, без да отговарям, и коленичих — както казваха монахините, съмняваш ли се, коленичи.

— Братко, какво правиш? — запита свещеникът. Говореше на италиански.

— Търся бомби — отговорих, като наведох леко глава и вдигнах ръкав, за да му покажа устройството. — Този уред търси определени молекули във въздуха.

Когато вдигнах очи, онзи се взря в тях и не отклони поглед.

— Не сте свещеник, нали? — запита той на италиански.

— Не. Аз съм експерт по сигурността от САЩ. Одеждата използвам, за да не бия на очи.

Очите му ме накараха да се чувствам сякаш отново съм в изповедальнята в „Свети Ладислаус“, където трябва да изповядам... е, няма значение какво трябва да изповядам. Щях да се чувствам по-комфортно загледан в цевта на автомат, а не в очите на белокосия Божи пастир. Накрая той кимна сериозно.

— Дай най-доброто от себе си, синко — каза.

Ако е казал друго, то потъна в ясното бръмчене от апарата, което чух при предния олтар, а сондата сочеше гробницата на свети Петър.

Малко прекъсване, ако не сте виждали базиликата отвътре. Гробницата на свети Петър е голяма полукръгла територия пред папския олтар, едно ниво под него и оградена с парапет. (Всъщност нарича се *Il Confessio*, което означава крипта със свързани проходи.) Прилича повече на сложен параклис, отколкото гробница и включва нишата, в която се пазят костите на светията.

Гробницата на свети Петър е като върха на айсберг над големия подземен некропол или погребална територия, над която са построени базиликата и предшественикът ѝ. Около гробницата на свети Петър има други папски гробници. Около и под тях се намират останките на римското гробище, в което е погребан свети Петър. Мавзолеите и проходите през града на мъртвите тръгват от базиликата. Нишите и гробовете, наречени *scavi* или изкопи на италиански, са под пода около гробницата и до тях се стига по малки стълби в колоните под купола.

През част от гробницата имаше временна платформа, близо до олтара, за да е по-лесна литургията. Точно там стоях, когато чух сигнала.

„Надушвачът“ беше намерил изключително малка следа от PETN — важна съставка на семтекса и други подобни пластични експлозиви. Но сигналът се оказа мимолетен. Не долових нов сигнал дори когато настроих уреда специално за PETN.

Два лъжливи положителни сигнала на едно и също място?

В зона, която не е достъпна за широката общественост?

Клекнах и бавно размахвах сондата над платформата, като се наведох над парапета. Под временната платформа имаше нещо като оградна решетка, която не позволяваше достъп до металните врати отстрани. Когато вдигнах крак над парапета, за да намеря място между свещите и да се прехвърля, един глас зад мен каза:

— Не, братко.

Извърнах се бавно. Свещеникът, с когото бях говорил преди малко, стоеше на няколко метра от мен замръзнал на място. До мен пък стоеше другият свещеник, стиснал в ръка пистолет „Ругер“ 9 мм.

[1] Червено вино (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Здравейте (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Шифровани, но не криптирани. При последното (обикновено) става дума за сложни математически изчисления, които превеждат обикновения текст в нещо като йероглифи. Отлични са, но както всяка математическа задача, могат да се „решат“ при достатъчно време и изчислителна мощ. Шифърът изисква предварително уговорен смисъл и ако се използва правилно, не може да се разбие само с математика. Ако двамата с вас се разберем, че думата Великден в електронната поща означава нападение, само ние ще си го знаем. — Б.а. ↑

[4] Редакторът иска да провери изчисленията си за крайната скорост, като казва, че не може да съм вдигнал повече от 150 мили в час. Отговорих му да си смята сам. Не само ще му дам калкулатор и парашут, но и ще го изритам безплатно от самолета. (Редакторът снизходително отстъпва пред по-запознатите и/или държащите огнестрелно оръжие. — Редакторът.) — Б.а. ↑

[5] Не пробвайте тези неща вкъщи. — Б.а. ↑

ГЛАВА 14.

— Много бавно — каза падрето с пистолета — се върни назад оттам.

— Тук ли? — запитах на висок глас. Разперих ръце настрани и отстъпих.

— Насам — каза и посочи лявата страна на нефа.

— Защо?

Той отговори, като вдигна пистолета. Аз отстъпих бавно. Трейс се намираше някъде наблизко и се надявах, че ако се движа достатъчно бавно, тя ще чуе какво става и ще го издебне. Направих още една крачка, а после се спънах от килима.

Честно, спънах се, но ако мнимият свещеник беше по-близо до мен, щях да го съборя. Той остана на няколко крачки от мен и спусна пистолета с лека усмивка, като се прицели.

Усмивката изчезна от лицето му благодарение на силен ритник отстрани в главата от свещеника, който ме беше спрял по-рано. Пистолетът гръмна и куршумът отскочи с адска сила на метър от гърдите ми.

— Бягай, синко! — каза добрият свещеник. — Повикай помощ!

И след това се нахвърли върху другия. Пистолетът падна на пода. Аз го вдигнах, когато двама други монаси, или по-скоро двама мъже, облечени като монаси, се втурнаха към нас и извадиха пистолети от одеждите си.

Първия проснах с един изстрел. Вторият се отклони надясно, встрани от огневата ми линия, но попадна точно на Трейс, която го елиминира с бойния си нож.

— Качи го горе и се свържи по радиото — викнах. — Бомбата е някъде в криптата!

— Сигурен ли си?

— Върви! И не вземай асансьора — може да спрат тока.

Добрият свещеник държеше лошия за ръцете и го притискаше към пода, коленичил върху него. Аз пуснах доза обезболяващо с бърз

ритник в черепа на лошия свещеник, след което дадох пистолета на другия.

— Отдолу има бомба! Не пускайте папата в сградата!

— Господи, няма да го допусна.

Прескочих бързо парапета и се хлъзнах надолу по стълбите. Само след две секунди осъзнах, че оттук не мога да вляза в криптата. Но „надушвачът“ хвана силен сигнал от двете страни на гробницата, което значи, че се разхождам напред-назад над експлозивите.

Прескочих обратно парапета и се спуснах към входа, който Карен беше използвала при предишното ни посещение и който сега се криеше зад редица пейки. Някой извика, докато тичах. Последваха изстрели. Аз се спуснах пред входа, разбира се, заключен. За щастие само със стандартния катинар, който се отваря лесно. Бръкнах под расото и извадих шперца. Чувах как хората от охраната тичат към центъра на черквата, но в този момент намерих подходящия накрайник и го пъхнах в катинара.

Но само за да го изпусна и той да падне на пода, при което мистър Мърфи го ритна здравата и го прати под заключената врата.

И къде беше Трейс, докато аз и Мърфи танцувахме на сцената?

Аз си мислех, че тя е някъде горе и че се връща към балкона и по въжето до покрива, откъдето да излезе отвън на кубето. Но се оказа, че не е така.

Когато тръгнала към стълбището, се натъкнала на група монахини, истински, легнали пред пода до един параклис. Трейс ги накара да станат, за да ги закара някъде в безопасност. Точно в този момент се появили хора от охраната и Трейс се отклонила вдясно в страничния параклис, монахините я последвали, минали зад един олтар в кратък коридор и стигнали в празна стая, която се оказала без изход.

Добрият свещеник трябва да ме е видял да изпускам шперца, защото се разкрещя на хората от охраната, за да привлече вниманието им. Междувременно аз вкарах в катинара един малко по-малък накрайник. Този път без кашкавалени пръсти — отворих катинара и хванах металните пръти на вратата. На няколко метра от мен хората от охраната стигнаха до свещеника, вдигнаха го на крака и в този момент затворих вратата зад себе си и я заключих.

— Марчинко! — изкрещя някой, когато треснах вратата. — Това е Марчинко!

Втурнах се надолу по стъпалата, осветени от жълта аварийна крушка в горния край на прохода. Завих първо надясно, а после наляво по стълбището и скочих през няколко стъпала, като се оказах под нивото на папските крипти, при по-древните гробове. Сега се намирах в пълна тъмнина. Извадих течнокристалното си фенерче и тръгнах напред в един тесен проход. След три-четири стъпки се озовах пред врата, монтирана съвсем наскоро, ако се съди по стружките от зидарска дрелка за направа на отворите за анкерните болтове. Отключих ключалката, вмъкнах се и после я затворих тихо, и чух охраната да идва.

Стените на този коридор изглеждаха като римска улица с мавзолеи отляво и отдясно. Имаше крипти и огромни зидани стени, примесени с гробове и части от първата базилика „Свети Петър“. Звуците от охраната се засилваха — вече се намираха при вратата, през която бях минал. Намерих отвор между два римски саркофага в стената и се пхнах в него, като си мислех, че това е плитка ниша, от която ще мога да направя засада. Но когато влязох, видях един проход зад сенките вдясно. Тясната метална врата се завъртя леко. Преминах през нея с насочен напред пистолет, като се приведох, за да се побера в коридора.

Една паяжина, дебела като ръка, ме хвана за лицето и раменете. Аз се притиснах до стената в тъмното и се заслушах за охраната. Стори ми се, че блъскат по първата врата и затова измъкнах фенерчето, за да се ориентирам. Очаквах да съм в някоя костница. Вместо това се озовах в нещо като голяма стая с тухлени стени. В стените се виждаха прашни вдлъбнатини, всяка с римски номер. В дясната част на стаята една врата висока към метър и половина и вероятно половин метър широка водеше в друг коридор. Вмъкнах се през нея, приведен като Квазимодо.

Проходът стигаше до друг коридор. Можех да тръгна наляво или надясно. Поогледах се, за да реша накъде е верният път, и забелязах една черна жица по стената пред мен.

Свих надясно и последвах коридора и жицата десетина метра, преди да се усетя, че се движа нагоре. Ако тази жица е свързана към бомбата — наистина несигурно предположение, но пък колко римляни

прокарват кабели за високоговорител в саркофага си? — то логично беше бомбата да се намира в другата посока. Върнах се назад и стигнах до първия проход, където чух приглушените звуци на хората от охраната, които ме преследваха. Продължих напред, като затаих дъх не само за да не вдигам шум, но и за да чувам по-добре. В тъмнината се долавяше някакво жужене, като онова, дето чуваш в три сутринта в камбоджански хотел и климатикът работи с пълна сила, без да успява да вкара нищо, освен горещ въздух. Шумът, изглежда, се засилваше с всяка крачка — оказа се ехото от машини някъде отгоре, което заглушаваше звуците в подземните проходи.

След около три метра проходът се разшири достатъчно и ръцете ми вече не драскаха по стените. Пак трябваше да съм наведен, но не толкова. От тавана висяха лампи в телени предпазители, окачени на метална лента, без да са включени — ако имаше прекъсвач някъде наблизо, не го видях, но и не бих го включил.

Разбрах, че пред мен има друг проход, по течението на въздуха и наистина след двадесетина крачки го достигнах. Пред него стоеше не само врата, но и дебела телена ограда. Всичко беше захванато с болтове към винкели и нямаше как да ги достигна от моята страна.

Докато разглеждах вратата, лъчът от фенерчето ми попадна на тъмно оцветени големи бутилки, подредени чак до тавана, и тук-там се виждаха някакви черни подпльнки. Покрай стените на помещението, което виждах, имаше големи сандъци, а бутилките запълваха останалото пространство.

Оказа се, че съм намерил бомбата^[1].

Коленичих и вдигнах жицата. Можех да я срежа лесно дори със зъби, ако се наложи, но имаше вероятност, който я е заложил да е взел това предвид. Срязването на жицата можеше да взриви бомбата, а не да я обезвреди.

Имах около час да реша какво да правя. Междувременно или трябваше да намеря детонатора, или да вляза в стаичката и да открия как действа бомбата.

Когато се изправих, нещо студено ме удари в рамото и ме тласна в оградата.

Не, това не беше Божията ръка или копитото на Дявола. Това беше неприятният край на един автомат „Миними“.

— Има пистолет в колана отпред и поне още един, а може би два. Застреляй го, ако се съпротивлява.

— И защо ще се съпротивлявам, мамицата му? — изръмжах, когато светлината заля лицето ми.

— Защото си мислиш, че ще избягаш.

— Не си мисля, а съм сигурен.

Задномагаре се засмя. Дватама цивилни агенти по сигурността — хора на Задномагаре — стояха на два метра от мен, вдигнали автомати с мощни прожектори на мястото, където обикновено би имало оптически прицел. Прожекторите ме заслепяваха.

— Не си се променил, Марчинко. Пак си все същият арогантен американски мъжкар и супермен.

Щях да му благодаря за комплимента, но бях твърде зает да отскачам от резкия удар отстрани в главата ми, който ми нанесе един от палачите. Понечих да го хвана, но онзи отскочи на безопасно разстояние.

— Не е проблем да те убия тук — каза Задномагаре. — Вземете му оръжието.

Извадих пистолета и го хлъзнах по пода. След това си навих десния и левия крачол и извадих двата пистолета, които носех там.

— Можех да те убия десетина пъти — обади се Задномагаре. — Късметлия си. Винаги си бил късметлия. Оплакваш се, че не ти върви, оплакваш се от мистър Мърфи, но знам, че си най-големият късметлия, кучи сине. Извади късмет в Китай, в Тайланд, в Лас Вегас.

— Какво за Лас Вегас^[2]?

— Аз им дадох пари, Дик. Винаги бях аз.

— Значи си бил прекалено голямо лайно да стреляш сам по мене.

Задномагаре се изсмя. Тръгна по коридора. Хората му ме ръгнаха да го последвам. Минахме край мястото, през което влязох в коридора и отброих десет крачки по наклонения нагоре под, преди да завием наляво в друг коридор, толкова тесен, че раменете ми докосваха двете му страни. Оттам стигнахме до още по-тясно стълбище. Стъпалата приличаха на тухли и се оказаха толкова малки, че стъпвах върху тях само с половин стъпало. Намирах се в средата и ако решах да играя на боулинг, можех да съборя само две трети от тангата и да оставя Задномагаре да ни изпържи със своя „Миними“.

Пет-шест пъти стигахме до площадки не по-големи от стола, на който седите, и променяхме посоката, за да продължим нагоре. След това влязохме в коридор, подобен на онзи, от който тръгнахме, завихме наляво и открихме ново стълбище. Низ от тънки правоъгълни течнокристални лампи осветяваше стълбите. Светлината позволяваше да забележа тънката жица по стълбището — жицата на детонатора.

Стигнахме друг коридор, този път зигзагообразен, а след това се озовахме на друго стълбище. Тук стените стояха още по-далеч една от друга, но се налагаше да се привеждам леко напред, като главата ми докосваше гредите на тавана. Стъпалата се извиха — стигнали бяхме основния етаж и сега вървахме към кубето. Надявах се горе Трейс да ме чака със своя автомат.

— Значи ме мразиш в червата, а? — запитах. — Как успях да те впечатля толкова? Дори не те познавам.

— Ние сме много, Марчинко, армия хора, които си прецакал. Някои са мюсюлмани. Други са азиатци. Трети — американци. Няколко дори са част от Военноморските сили. Членове сме на много голям клуб — хората, прецакани от Дик.

— Аз не прецаквам хората. Отнасям се еднакво с всички...

— Като с лайна.

— Е, поне четеш книгите.

Спрях, опрях се с длан на стената и изпуснах отчаян дъх от дробовете си. Всеки служител на „Бърза помощ“, който можеше да ме чуе, би поискал незабавно носилка.

— Остаряваш, Разрушителю. Дъртак. Правя ти услуга — изсумтя Задномагаре отгоре.

— Как?

— Няма нищо по-жалко от стар и уморен моряк. Виж се. Дори не можеш да се качиш по едно стълбище. Развалина.

Изстенах по-силно.

— Когато ме видя в Кайро, аз бях момче — каза той. — Но въпреки това накара хората си да ме застрелят.

— Кога е било това?

— Когато отвлече баща ми.

От всичко, което съм правил, а то е доста, в Египет съм отвлечал само един човек.

— Азис е баща ти?

— Как се почувства, като застреля дете, Марчинко? Хубаво ли ти стана? Но аз не умрях.

Инцидентът, за който говореше, се случи още като получавах заплата в „Зелената група“, която наследи „Червената клетка“. Изпратиха ни в Кайро да задържим Махмуд Азис абу Ясин оттам и да го докараме в място, където може да се проведе по-откровена дискусия. Азис беше боклук от най-големите, терорист още преди да излезе модата на тероризма, истински болен мозък, организирай няколко покушения срещу хора от Запада.

Точно преди да влезем в стаята на Азис, в коридора се беше появило едно момче — на дванадесет до шестнадесет години. Ники Гръндъл Гадния го гръмна с пистолета със заглушител, преди да ни издаде. Тогава мислехме, че е един от бодигардовете, но трябва да признаем, че не извади оръжие. Възможно е, разбира се, да беше невинен човек, попаднал случайно на неподходящо място в неподходящ момент.

Неприятно, но така е на война. Попитайте всеки един от шестдесет и петте души в Ню Йорк, Чикаго, Хюстън или Вашингтон, които Азис беше убил, преди да опаковаме и докараме задника му пред съда.

— Аз не съм стрелял по теб.

— Спомняш си значи. Добре. Аллах беше с мен тази сутрин — продължи Задномагаре. — По много начини. Само един от куршумите на твоите хора ме улучи. В рамото. Още пазя куршума.

— Трябва да кажа на Ник да се упражнява повече.

— Заведоха ме да живея при чичото на майка ми, който ме осинови и ме обучи да изпълня съдбата си. Онази част от семейството ми, която принадлежи на кръстоносците, вярваше, че съм с тях, но от онзи ден работя да постигна идеята си.

Продължи да дърдори обичайните самозаблудени глупости за това, че е помазан спасител на своята религия и народ. Човек би помислил, че един егоцентричен маниак поне ще опита да е оригинален — поне веднъж искам да чуя някой избран да каже „Не знам дали наистина съм Господ, но мамка му, ще опитам“.

Та да довършим предисторията: Задномагаре заминал при една от западноевропейските си лели да се възстановява. За личната му защита го обявили за негов братовчед, умрял преди две години от тиф.

Останалата част от историята — връзката с европейските аристократи и т.н., която агенциите по сигурността прегледали при проверката, идвала от тази част на семейството. От онази сутрин в Кайро беше водил двоен живот.

А може би и по-рано.

Оставих го да злорадства малко, за да съм сигурен, че го обзема самодоволство.

— Е, това погребалният ти огън ли ще бъде, или имаш план за бягство? — запитах.

Онзи само се засмя.

— Как ще ни взривиш? Предполагам с ракетното гориво, което видях долу. Доколкото разбирам, то няма да се възпламени само.

— Още си надут, а, Дики?

— Добре де, щом всичко е под контрола ти, как ще свършиш работата?

Задномагаре само се обърна и продължи нагоре.

Течението в коридора постепенно се усилваше и въздухът ставаше по-хладен и влажен. Ускорих леко, за да скъся разстоянието между мен и Задномагаре. Но прекалено силно се правех на уморен дъртак, защото само след един завой се озовахме навън. Един от двамата охранители над мен се спусна в тръс към изхода. Изчаках, докато пред мен остана само един, а после скочих, хванах го за крака и го съборих, като се изтърколих встрани и изстрелях пистолета в лявата си ръка в задника зад мен.

Да, бях дал скритите си пистолети. Но монашеското расо е достатъчно голямо да скрие много неща, включително пистолет РРК.380 със седем патрона.

Малкият пистолет изтрещя като изпусната от контрол мотриса в метрото. Прекалено стръмното стълбище не позволяваше на охраната да вдигне оръжието си както трябва или не достатъчно бързо, за да се предпази. Аз няхах този проблем.

Автоматът на тангото изтрака до мен на стълбите. Аз посегнах към него, но законът за земното притегляне е по-силен от този на необходимостта и пропуснах. Докато вървах към него, някъде отдолу взеха да стрелят хора от охраната. Дъжд от каменни отломки и куршуми засипа стълбищната площадка. Вдигнах автомата и го насочих за стрелба точно когато онези се появиха иззад завоя. По

средата на залпа имах чувството, че лицето ми се запалва и стрелях слепешката, като въртях автомата натам-насам. Загубих равновесие и се изтърколих шест-седем стъпала надолу. Когато спрях да се търкалям, се оказа, че стрелбата е спряла напълно.

Трябваше да отворя очи с пръстите си. Когато най-последно прогледнах, забелязах, че ръката ми е покрита с кръв. Улучили ме бяха в лицето, гърдите и врата — усещах болката — но след като все още дишах, реших, че съм ударен от някое парче камък, отлетяло от вековната стена. До мен на площадката имаше четири тела, а други две лежаха на стълбите до завоя. Един от мъжете имаше автомат „Берета 12S“ с пълен пълнител, залепен с тиксо към другия. Взех автомата, заредих го и тръгнах с усилие нагоре към вратата. В далечината чувах тупкането на хеликоптер.

Надявах се, че е дошла кавалерията.

Вдигнал в ръка автомата, се втурнах през отворената врата в нощта по пътеката в основата на купола. Хеликоптерът висеше от другата страна на кубето, над левия напречен неф.

Оказа се, че той е цивилна машина, а не на италианските военни. Планът за бягство на Задномагаре.

Тръгнах да прекося покрива, но в този момент от колоните в основата на кубето се изсипа залп куршуми. Аз успях само да залегна.

И така, къде, по дяволите, се намираше хубавото задниче на Трейс Далгрен? Защо не чакаше тук, за да спаси моето, както толкова много пъти досега? За да разберем това, трябва да се върнем назад до малката стая, в която се беше озовала с монахините при идването на хората от охраната.

Задномагаре не беше сменил всички от охраната във Ватикана, но Трейс не можеше и нямаше настроението да се доверява на никого. А знаеше, че и онези ще изпитват горе-долу същите чувства към нея. От друга страна, монахините й имали доверие, като чувството било взаимно. В момента, когато установили, че нямат изход, една от тях — най-старата и най-крехка според описанието на Трейс, избутала моето момиче най-назад и отишла при вратата. С глас почти като шепот казала на първите хора от охраната, че *terroriste* преминала през вратата отзад, която водеше надолу.

— Свети Петре, опази ни — извикала тя на италиански, падайки на колене в зов към светията да запази своята черква.

Останалите монахини, включително Трейс, също коленичили.

Доколко всичко е било преструвка и доколко — истинска молба, е трудно да се каже. Но със сигурност животът на Трейс бил спасен. Първите двама от охраната — подставени от Задномагаре хора, както се оказа — се поколебали достатъчно, че да пристигнат още четирима или петима от останалите. Старата монахиня станала и закуцукала напред с призив да вършат Божията работа и да отърват черквата от ужасните дяволи, изчезнали надолу по близкото стълбище.

— Si! Si!^[3] — изкрещели мъжете и заедно изтичали в грешната посока като повечето от нас, когато гоним дявола.

Трейс разцелувала всички жени и ги помолила да предупредят папата да не идва в черквата.

— Къде отиваш, сестро? — запитала най-възрастната монахиня.

— Трябва да се кача на покрива.

— Асансьорът и стълбището сигурно вече са под охрана.

Монахинята я хванала за ръка и я повела през параклиса към една странична врата, от която да иде към рядко използвано стълбище, като от петия етаж Трейс можела да завие наляво и да намери проход до купола, ако желае, а в другата посока щяла да стигне до покрива.

— Бог е с теб — казала монахинята на италиански. — Но за всеки случай пригответи пистолета си.

Трейс затичала нагоре по стълбите. Когато стигнала до площадката, за която ѝ казала монахинята, тя се отправила към купола и стигнала до големите прозорци. Дори без никой да стреля по нея, качването ѝ пак не би било много лесно, ако реши да се опита отвън, затова решила да влезе вътре и да използва въжето, по което слезе. Решила, че няма смисъл вече да се притеснява за алармата, и счупила стъклото на най-близкия прозорец, а после скочила на балкона. За съжаление разстоянието било малко повече, отколкото смятала, и така силно се ударила в пода, че паднала настрана и пистолетът ѝ излетял от ръката.

Неудобно предвид двамата охранители, които тъкмо влезли през вратата на двадесетина метра от нея.

За щастие никой от двамата не очаквал да види летяща монахиня да пада през прозореца. Трейс скочила на крака и се хванала за въжето,

което оставихме на парапета. Един от мъжете се прицелил, но другият му викнал да не стреля, а Трейс не спряла, за да пита дали онзи се тревожи дали ще улучи нея или стенописите наблизко. Метнала се на въжето и се изкатерила нагоре като плъх от трюма на потъващ кораб. Измъкнала се през прозореца на кубето, след което срязала въжето с ножа си, за да не я последват двамата мъже.

Трейс извадила лазерната комуникационна апаратура и се заела да излъчва. Не успяла да се свърже от първия път, нито пък след това. Решила, че Мърф се толкова с нея, но осъзнала, че пред нея има нещо — приближаващ хеликоптер.

Изчакала го да наближи. Някъде тук се включих и аз, макар тя да не ме е чула заради шума на лопатите. Накрая успяла да се свърже и без да чака потвърждение от Док или Дани, предала факта, че в мазето на базиликата има бомба.

Кое то ни води към историята как ме сбъркаха със заек в стрелбище, така да се каже.

Отеклите ми очи, полуспечени от кръв, бяха пълни с късметата камъни и мазилка. Ако можех да виждам по-добре, сигурно щях да съм по-внимателен. Можеше да не ставам или поне да помисля за различен маршрут до другата страна. Но всичко над три метра от мен представляваше неясна картина и вероятно затова сметнах, че по мен стрелят само един или двама души. Затова, когато куршумите спряха, аз изпразних автомата срещу сенките.

Когато стигнах до телата, открих не един или двама, а петима. Прерових двама от тях за нов пълнител, който да влезе в автомата, и намерих един.

— Не си прави труда, Дик!

Един приклад ме удари в тила, за да акцентира призива. Автоматът и пълнителят отхвъркнаха от ръката ми и се хлъзнаха по покрива. Аз ги последвах проснат на керемидите.

— Твърде късно, Дики! — ревна Задномагаре. Вдигна голяма метална кутия. След това се изсмя и я хвърли надолу. — Твърде късно!

Насочи автомата си към мен и стреля, докато аз се отдалечавах бързо. Скрих се зад нещо като прекалено голяма телефонна будка на няколко метра от него. Бръкнах зад расото си и извадих последния си

пистолет — още един РРК. Но когато опитах да отвърна на стрелбата, Задномагаре вече бягаше към хеликоптера.

Спуснах се след него. Двата прожектора на хеликоптера осветяваха покрива и Задномагаре. В мига, когато протегна ръка към покрива, аз стрелях.

Заради замъгленото си зрение и лошия ъгъл за стрелба първите два куршума не улучиха. Чувах ясно и високо дрезгавия глас на стария главен старшина в главата си: „Извиненията са за мърморковци, негоден лайномозъчен идиотски гъз такъв. Не се отказвай, докато не ковнеш онзи кучи син, а после го ковни още няколко пъти“.

И така постъпих. Всичките следващи дозвукови куршуми, специално изработени от Док Трембли, удариха Задномагаре точно в гърба.

Онова копеле обаче хвърли автомата си и скочи в хеликоптера. Кучият му син носеше противокуршумна жилетка под дрехите.

Трейс наблюдавала всичко отгоре. Като решила, че резервният ѝ пистолет няма да събори хеликоптера, бръкнала в раницата, която оставихме заедно с комуникационното оборудване, за да потърси нещо за сваляне на хеликоптери. Намерила само сигнален пистолет.

Тя изчакала машината да се вдигне до момента, в който отвореният люк отзад се изравнил с нея, и стреляла. Сигналната ракета свила няколко метра наляво — точно в кабината. Трейс забелязала лек пламък, но ѝ се сторило, че ракетата просто е отскочила от плексигласовото стъкло и угаснала.

Аз обаче веднага разбрах, че е пробила прозореца. Хеликоптерът се наклони по оста си надолу, сякаш е пиян. След това опашката му се завъртя и той започна да се катери, като се люлееше силно в небето. Накрая се наведе рязко напред и се понесе надолу и точно преди да се удари в земята, избухна в пламъци.

Заревото от пламъка ме сгря от четири-пет километра разстояние.

След това се сетих за реалността — стояхме точно над куп експлозивни, достатъчно големи да ни пратят до луната и да пробият дупка чак до Китай. С включен часовник.

[1] Бутилките съдържаха течен експлозив, подобен на ракетно гориво. В сандъците имаше пластичен експлозив, направен предимно

от PETN, който се възпламенява и прави доста добра експлозия. Подплънките съдържаха още пластични експлозиви. Имаше и верига детонатори, които трябваше да започнат играта, макар да не виждах откъде. На езика на неспециалиста пред мен виждах голяма шибана бомба. Не като ядрена, но все пак доста яка. — Б.а. ↑

[2] Виж „Свирепия: Отмъщение“. — Б.а. ↑

[3] Да! Да! (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15.

Кутията, която Задномагаре беше вдигнал в ръка, се състоеше от два превключвателя без маркировка. Предполага се, че е включил часовник, но без да се сети да приложи и упътване. Еднакво вероятно беше бомбата или да се взриви незабавно при преместването на превключвателите, или да се изключи.

Но какво пък, мамицата му.

Превключих ги. Нищо не стана. Измъкнах жиците от кутията. Пак не се случи нищо.

Край на проблема? Или затишие преди буря?

Втурнах се към една от вратите към черквата. Двама от охраната на Ватикана се показаха, когато стигнах на два-три метра от тях.

— Долу има бомба, около гробницата на свети Петър — викнах.

Докато реагират, аз вече бях ги настигнал. Вътре ме посрещна втора двойка охранители, но и те ме пропуснаха да мина, или защото разбираха предупредителните ми крясъци, или защото им се струвах прекалено луд, за да се занимават с мен.

Хората от охраната на Ватикана изпълваха катедралата заедно с италиански войници, carabinieri и членове на Digos^[1], или антитерористите от Министерството на вътрешните работи. Когато тичешком влязох в нефа, двама от полицаите за овладяване на размирици ме хванаха, но един познат лаещ глас ги спря:

— Ей, този е с нас — чух гласа на Дани.

На какъвто и език да говорят, полицаите се разбират и двамата carabinieri ме пуснаха. Дани и Док вървяха заедно с двама членове на ROS — полицейската група за специални операции.

— Бомбата е под гробницата на свети Петър, в района, който забраниха за туристи след предишния инцидент — извиках, като тичах към входа на криптата. Когато стигнах до олтара, вече хората от охраната опитваха да махнат оградата за подземния вход към гробницата на свети Петър.

— Надявам се това да не е твоята кръв — каза задъхан Док, когато ме настигна.

Извадих кутията на Задномагаре и я пъхнах в ръцете му.

— Това какво е? Как е вързана бомбата?

— Сменяш темата.

— Тревожи се за мен после. Защо бомбата не е избухнала?

Док извади един нож и отвори кутията. Определено тя не беше детонатор, иначе всички сега да сме мъртви.

— Може да е включила някакъв часовник или пък да е блокирала някаква система за спиране на бомбата. Предполагам, че е нагласена така, че преместиш ли превключвателите, да не може да спре. Възможно е също да е само за заблуда.

— Долу определено има бомба.

Док кимна, но разбрах какво иска да каже. Задномагаре само дете не ми беше дал кутията сам. Знаеше, че ще проследя жицата и ще опитам да обезвредя бомбата.

Вероятно това е и неговият начин да гарантира, че аз ще съм там, вътре, когато тя избухне.

С помощта на чифт клещи за рязане на болтове хората от охраната отстраниха вратата и се втурнаха надолу. Док, Дани и аз също. След секунди стигнахме до друга врата. Докато carabinieri-те се бореха с резачката за болтове, един от надзорниците от Digos предложи да донесем горелка. С нея съвсем лесно щяхме да минем през тази врата — и да стигнем чак до райските врати.

Където вероятно и без това отивахме.

Вкарах пръсти в почти напълно отрязаната телена врата и с помощта на един от охраната я откъснахме от стената. След като тръгнахме надолу по залите, пълни с експлозиви, през вратата на отсрещния вход нахлу втора група хора от охраната. Само след секунди се заеха да свалят основните компоненти на бомбата и подредени като пожарникари си подаваха големите бутилки с експлозив по виещите се коридори.

Кое то, откровено казано, си беше по-опасно от идеята да използваме горелка.

— Жицата върви натам — обади се един от специалистите по бомбите, докато я разглеждаше в другия край на стаята.

— Значи каквото ще я взриви, се намира в онзи край — казах и посочих към дясната стена. — Хайде да огледаме.

Другите не ми повярваха съвсем, защото наистина само предполагах, но имахме достатъчно хора за разчистването. Вместо да разчистя напълно всичко от моята страна, аз само ги накарах да отстранят горния слой колкото да се вмъкна през него.

— Жицата — тук свършва! Не е свързана към нищо! — викна някой на италиански в другия край на стаята.

Останалите замърмориха неща като „фалшименто“ на италиански. Аз продължих да пълзя. След като влязох почти наполовина в другата, голямата стая, видях обемист черен куфар между трио бутилки до един фундамент от времето на първата базилика.

— Док! — изкрещях, а после се напънах да вдигна една от бутилките.

Само толкова казах, но Док знаеше какво имам предвид. Спря всички и направи необходимата организация, та когато успях да вдигна бутилката над тялото си и да я избутам над краката си, да я поемат.

И да я изпуснат.

В ръцете на Трейс Далгрен, която точно в този момент се катерела по купчината бутилки. Паднала назад от тежестта, без да разбира съвсем какво държи. Но преди хубавият ѝ задник да удари земята, бил поет от двама от най-щастливите агенти на италианските служби на света.

Ако искате, наречете навременното пристигане на Трейс чудо. Или пък можете да сте като нея и да се оплаквате и мърморите, че идиотите от охраната я задържали десет минути, иначе щяла да е тук цели десет минути по-рано.

Измъкнах куфара и го пхнах назад към Док, а после изпълзях назад максимално бързо и пъргаво. Док тръгна нагоре към основния етаж на черквата, но разнесените по коридора части на бомбата му пречеха.

— Насам — викнах и посочих по другия коридор. — Тук, долу.

— Там няма изход — каза един от хората на Ватикана.

— Ще има скоро, ако не обезвредим бомбата — отвърнах.

Коридорът водеше в голяма зала, служила някога като част от мавзолея на заможно римско семейство от втори век. Константин го

запълнил с чакъл, когато построил първата черква „Свети Петър“. Сега римските призраци ни наблюдаваха, докато Док разглеждаше съдържанието на куфара.

— Мисля, че е миниран — каза.

Успял беше да го отвори малко до ключалката, достатъчно, за да видим една жица.

— Може да го разрежем отстрани.

— Може би ще гръмне преди това. Обзалагам се, че по вътрешните му стени е сложено нещо като „Семтекс“.

— По-добре да го изнесем — предложи Дани, който заедно с Трейс беше стигнал при нас.

Наведох се. Док вмъкна ножа си още малко и го изви леко. Забелязах течнокристален циферблат на часовник, но от жиците и ножа не виждах цифрите.

— Определено има часовник — казах.

Док изгледа куфара замислено. Екипите за обезвреждане на бомби имат изтрупани рентгенови машини и роботи, а аз — Док. Той повдигна капака съвсем малко, после още и още.

— Виждал съм подобна бомба в Египет — каза. — Така я бяха свързали, че ако отвориш ключалката, гръмва. Но имаше начин да се обезвреди. Всъщност доста умно. Даже ми се стори твърде умно. Единствената причина да сложиш още една такава жица е, ако мислиш, че ще се осереш. А кой планира да се осере?

— Айде кажи за какво говориш де, мамицата му! — избълва Трейс.

Сложих длан на рамото й.

— Натам отивам — отвърна Док. — Но после разбрах, че тя не е там в случай, че се осереш, а за да объркаш някой, който опитва да обезвреди бомбата. Защото ще виждаш две жици и няма да знаеш коя е. Трябват ни жици с щипки, за да удължим веригата и да режем.

Дани се отправи да търси сапъорите и да вземе каквото му трябва на Док. Трейс извади фенерчето и се заехме да разглеждаме куфара.

Имаше две жици точно както предсказа Док. С ножа на Трейс ги извади леко. Жиците бяха усукани една около друга и имаше само пет сантиметра свободна дължина.

— Една от тези трябва да се освободи — каза той.

— Я да разгледаме часовника — предложих. — Трейс, очите ми не стават за нищо.

— Най-после загоря, че ти трябва цайси — отвърна тя и клекна.

— Да ти го начукам и аз.

— Тридесет секунди.

Двамата с Док се спогледахме. Преди да успеем да кажем нещо, Трейс добави:

— Двадесет и осем секунди.

— Трябва да рискуваме и да приемем, че едната от тези жици ще изключи схемата на ключалката — каза Док. — А после да спрем часовника.

— Коя?

— Една от двете.

— Не знаеш ли?

Док вкара острието на ножа между жиците и си пое дъх. Пръстите му трепереха, но не сръза нищо. Обърна глава към мен и отвори уста да каже нещо. Но нямаше сили.

— Коя? — запитах.

Док поклати глава.

— Док.

— Аз... аз не знам.

— Аз ще кажа — отвърнах и го хванах за ръката. — Ще се видим в рая. Или в другото място.

[1] Digos е акроним за Divisione Investigazioni Generali e Operazioni Speciali, но италианците просто не го изписват с главни букви. — Б.а. ↑

ГЛАВА 16.

Тук, откъдето пиша тези редове, наистина е горещо.

Е, не чак толкова горещо. Щатът Вирджиния от време на време страда от жеги.

Улучих вярната жица. След като отворихме куфара, разтрепераните пръсти на Док лесно деактивираха вътрешностите на бомбата. По-късно решихме, че часовникът трябва да е бил подготвен още при поставянето на бомбата. Трябваше да се взриви преди литургията, горе-долу по времето, когато Негово Светейшество папата влиза в базиликата.

Всъщност папата беше избрал точно този момент да влезе и се намираше точно над мен, когато решавах коя жица да отрежа. Информирани за ситуацията, той настоял да иде в черквата, независимо от възможно най-силните възражения на помощниците си и хората от охраната. Казал, че Господ го вика там.

Е, може и да не е въпрос само на късмет, че избрах вярната жица. Литургията започна още докато хората от охраната изнасяха бомбата. Вярващите дойдоха на площада и в черквата, избутвайки хората от охраната. Като по чудо никой не бил наранен. След това хората говореха за литургията като за събитие, което се случва веднъж в живота и дори веднъж на сто години. Медиите нарекоха службата най-чудната, откакто базиликата съществува.

Аз я пропуснах. Твърде много време прекарвах по черквите напоследък и реших, че Господ няма да се сърди, ако този ден си взема почивка.

Намериха пет обгорели тела в падналия хеликоптер. Смята се, че едното от тях е на Задномагаре, но тъй като нямаха негови зъбни снимки или ДНК, никой не е сигурен на сто процента. Точно сега ми се иска да мисля за него като за препечено месо, но като познавам Задномагаре, смятам, че и това може да е някой от засуканите му

номера. Във всеки случай, откакто падна хеликоптерът, не съм получавал факсове с подпис „Саладин“.

Както смятахме преди, „БетаГо“ се оказа законна фирма, проникната от Задномагаре и неговите хора. Той беше вложил значителни усилия да заличи следите си, когато ме „наеха“, но следователите казват, че имат още някои много обещаващи насоки към терористичните групи и паравани, за които не са знаели. След нападенията и атаката над летището и самолета терористичната мрежа в Тайван беше разкъсана, но никой не знае колко време ще мине, преди да се сформира нова мрежа.

Аз мисля, че трябва тридесет секунди.

А що се отнася до второто пришествие на черните ризи — „Брокерите на силата“ и П2, за момента това ми се струваше прекалено шантава идея, за да смятам, че е истина. Големият европейски заговор — не мога да кажа, че вярвам и на това, а и след игрите и забавленията в задния двор на папата нямах особено настроение да се ровя за още проблеми в сенките. Епископ Марчинкус и заговор за повторно пречистване на Европа — и това ми изглеждаше прекалено шантаво, за да е нещо различно от параноична бръщолевица на закъсал бивш информатор на ЦРУ. Фактът, че Задномагаре беше одобрил тази история, не значеше, че е вярна.

По-късно открих, че П2 не е измислица на Задномагаре, нито пък отклоняване на вниманието. Но сега няма да ви разказвам тази история. Може и никога да не я разкажа...

Лицето ми можеше да прилича на купчина лайна, но срезове, от които изтече толкова кръв, не застрашаваха живота ми. По тялото си имам толкова белези, че три-четири повече дори не се виждат. Някъде си бях счупил едно ребро — може би в Тайланд — и адски силно бях си усукал коляното, но никое от тези наранявания не изискваше нищо по-сериозно от вниманието на доктор „Бомбай“.

Ватиканът предложи един от своите самолети, с които да закара мен и хората ми до дома. Приех и в израз на своята благодарност върнах оборудването, което им бях взел.

Осемнадесет и половина часа след обезвреждането на бомбата във влажните катакомби под „Свети Петър“ се озовах във вила

„Свирепия“. Отидох направо в леглото. Тридесет и шест часа по-късно се събудих и открих Карен, която кръжеше около мен. Или вече се намирах в рая, или пък трябва да върна пропуска си на свети Петър и да си го заслужи някой друг път.

Карен дойде, за да се заеме лично със следващия етап на лечението ми. Което започна своевременно с лека целувка и рецепта, която дори Свирепия воин не може да разкаже, без да се изчерви...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.